

தத்துவராய சுவாமிகள்

திருவாரூர் பம்பாய் திருநீய

சரிவன்ன போதம்

திருவாரூர் பம்பாய் திருநீய

திருவாரூர் பம்பாய் திருநீய

திருவாரூர் பம்பாய் திருநீய

திருவாரூர் பம்பாய் திருநீய

திருவாரூர் பம்பாய் திருநீய

திருவாரூர் பம்பாய் திருநீய

திருவாரூர் பம்பாய் திருநீய

திருவாரூர் பம்பாய் திருநீய

மகாமகோபாத்ராய, டாக்டர்
உ. ஜே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
சென்னை-20.
தத்துவராய சுவாமிகள்
திருவாய்மலாநதருளிய

சசிவன்ன போதம்

ஆசிரியர் - ஸ்ரீமத் - கோ. வடிவேலு செட்டியார்
அவர்களால் வியற்றப்பட்ட

வசனம் - பதவுரை - விசேஷ உரையுடன்
கூடியது.

அபிராமம் - ஸ்ரீமத் - உ. அ. செம்யது முகம்மது சாயப்
அவர்களால் பொருளுதவியால்

ஸ்ரீமத் - கோ - வடிவேலு செட்டியாரவர்களாலும்
ஸ்ரீமத் - ம. ஷண்முக முதலியாரவர்களாலும்
அச்சியற்றப்பட்டது.

PRINTED AT THE
NOBLE PRESS, TRIPPLICANE
MADRAS S. E.

தத்துவராய சுவாமிகள்

சரித்திரம்.

வடக்கே திருவேங்கட மலையையும், தெற்கே குமரியாற்றையும்கூட, கிழக்கே கடலையும், மேற்கே கடலையும் எல்லையாசுடைய தமிழ் நாட்டின்கணுள்ள தொண்டைநாடு, மகதநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு, மலையாளநாடு, துளுவநாடு என்பவற்று ளொன்றாகிய மகதநாடு அல்லது நடுநாட்டிலே வீரமாமா நகரிலே இற்றைக் கேதக்குறைய 620 வருஷத்திற்கு முன்னர்த் தமிழ் மக்கள் செய்த தவப்பயனாக வைதிக சைவப்பிராமண வருணத்திலே புண்ணிய மூர்த்திகளிருவர் அம்மான் மருகனென்னும் முறையை யுடையவர்களாகத் திருவவதாரஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் நல்லாசிரியரையடுத்து வடமொழி தென்மொழிகளுட் கற்க வேண்டியவற்றை யையந்திரிபறக் கற்று அறிவொழுக்க முடையவர்களாய் வளர்பிறைபோல வளர்ந்து வருங்காலத்தில், அவர்களுள் ஒருவர் தத்துவவிசாரமும் மற்றொருவர் சொருப விசாரமுஞ் செய்து வந்தமையின், அவ்விருவரும் முறையே தத்துவராய ரென்றும் சொருபநந்தரென்றும் காரணப் பெயர் பெற்று விளங்குவாராயினர்.

தத்துவராயரும் சொருபாநந்தரும், நீக்கமற்ற நண்புடைய வராய்க் கல்லி கேள்வி யறிவொழுக்கங்களால் மேம்பட்டுப் பிரம சரிய நிலையினின்றும் தவறாது விளங்கி வருங்காலத்தில் ஒருநாள் அவ்விருவரும் நாம சந்தரு மூர்த்திபையடைந்து, தததுவோப தேசம்பெற்று, உயர்வற வுயர்நல முடைய முத்தியிணையடைதல் வேண்டு; ஆதுவே மணிதப்பிரப்பின் பயனாகுமென்று தமமுட் பேசி யொரு முடிவிற்குவந்து தீயால் வருந்துவோன் தண்ணீரைத் தேடுமாறு போன்று சந்தரு காதனைப் பிறவிப் பிணியை யொழிக்குமாறு தேடுவாராயினர்; இவர்கள் புண்ணியக் கூத்திரங்களிலும், புண்ணிய நதி தீரங்களிலும் இன்னும் பல விடங்களிலும் பலநாள் தேடிப் பார்த்தும் சிவசொருபமார் தேசிகமூர்த்தி தரக்கெதிர்ப் படாமை யால் மிகவும் வருத்தமுற்று, நம்முள் யாவர்க்கு முன்னர்ச் சந்தரு நாத னனுக்கிரகங் கிடைக்கின்றதோ அவர்க்கு மற்றவர் சீடராதல் வேண்டுமென்றுறுதிசெய்து கொண்டார்கள். பிறகு சொருபாநந்தர் தெற்கிலும் தத்துவராயர் வடக்கிலுமாகப் பிரிந்து போனார்கள். தெற்கே சென்ற சொருபாநந்தர் திருப்பைஞ்ஞிலி யென்னும் சிவகூத்திரத்தையும், திருவெள்ளறை பென்னும் விஷ்ணுக் கூத்திரத்தையும் தண்பக்கத்தே புடையதாயிருக்கின்ற கோவத்தமென்னு மூரையடைந்தபோது அவர்க்கு வோத்தல் கண்ணீர் ததும்பல் முதலிய நற்குறிகளுண்டாயின; உண்டாகவே, அவர் இறந்தப்பதி நமது குருநாத னெழுந்தருளி யிருக்குந்

திருப்பதியாகும் என்று சிந்தித்து ஊரினுட் சென்று, அங்குள்ளாரை நோக்கி இங்கே மகாத்மாகக னெழுந்தருளி யிருக்கின்றார்களோ வென்று வினவினா. அதற்கவர்கள் இவ்வூர்ப் புறத்திலே நாணற புதரொன் றிருக்கின்றது; அப்புதரிலே ஒரு பெரியவரிருக்கின்றார்; அவா பெயா சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்; அவா எப்போதுவது மாலைக காலத்திலே அப்புதரினின்றும வெளியே வருவாரென்று கூறினார்கள். அது கேட்ட சொருபாநந்தா அப்புதரிருக்குமிடஞ் சென்று அவரது வருகையை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தா அவ்வாறவர் காததுக்கொண்டிருக்குந் போது ஒருநாள் மாலையிலே சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வெளியே வந்தார், அதுகண்டு சொருபாநந்தர் “சைதன்யம் ஸாஸ்வதஞ் சாந்தம் வியோமாதீதம் நீராஞ்சநம், நாதபிந்து கலாதீதம் தஸ்மைஸ்ரீ குரவேநம்” என்று கூறித் துதித்து அவரது திருவடியில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்து, அடியேனைப் பிறவிப் பெருங்கடலினின்றும் கரையேற்ற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

அவா இவன் அதிதீவிரதா பக்குவமென்று குணங்குறிகளால் அவரைச் செவ்விதாக வறிந்து, சொருபாநந்தாக்கு “நினைவரியவொரு பிரஹ்மம் நீயே” என்று தத்துவோப தேசத்தை ஐயந்திசுபிலலாவாறு செய்தனர். அதனால் அவர் கூகஜ நிஷ்டை பெற்றவராகி யவ்விடத்திலேயே யிருந்தார். இஃதிங்ஙனமாக, வடக்கே சென்ற தத்துவராயர் குருநாதன் கிடைக்கப் பெருமையால் மழையில்லாப் பயிர்போல மனம் வாழத் தெற்கே வந்து

கோவத்தத்தில் சொருபாந்தரைக் கண்டு பரவச முற்ற நடந்த வரலாற்றினைச் செவ்விதாக வறிந்து அவரிடத்து, ஒரு மொழியி னுண்மைப் பொருளை யுள்ளவாறறிந்து, நிர்விதர்ப நிஷ்டை கூடி நிரதிசயாந்த வடிவமாக விளங்கி யிருந்தார்.

இவ்வாறிருக்குங் காலத்தில் சொருபாந்தர் தமிழிற் கவிபா டிந் திறமை கருவிலே யமையப் பெற்ற தத்துவராயரை நோக்கி அன்பனே! நீ உலோகோபகாரமாகச் சில தூல்களிடற்ற வேண்டு மென்று குறிப்பாகப் பலமுறை தெரிவித்து வந்தனர். சொரு பாந்தர் வற்புறுத்திக் கூறாமையாலும், நிஷ்டையின் மிதுதியா லும் தூலியற்ற வேண்டு மென்னு மெண்ணம் தத்துவராயர்க் குண்டாகா திருந்தது. அது தோன்றும்படி சொருபாந்தர் ஒரு நாள் அமாவாசையில் எண்ணெயிட்டுக் கொள்ள, எவலாளரை நோக்கி எண்ணெய் கொண்டு வருமாறு கூறினார். அது கேட்ட தத்துவராயர் இன்று அமாவாசை யெனக் கூறவேண்டி அம் என் றார். அப்போது சொருபாந்தர் விதிநிஷேத குணியனாை வெணக்கா, நீ விதி கற்பிக்க வந்தாய், எதிரே நில்லாதே, ஓடிப் போ என்று (வேண்டுமென்று) கடுகெடுத்துக் கூறினார். அதற்குத் தத்துவராயர் மிகவும் பயந்து நடுக்கமுற்று, இனி நானிச்சரீரத் தோடிருத்தல் தகுதியுடையதாகாது; கடலில் விழுந்திறப்பதே தகுதியென்று குரு சந்நிதானத்தை நோக்கிக் கொண்டே பின் னடி வைத்து நடந்து பிரிவாற்றாமை காரணமாகக் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாக வெரழுக, பரமாசாரியராகிய சிவப்பிரகாச

சுவாமிகள் மீதும் ஆசிரியராகிய சொரூபாநந்தர்மீதும் சிவப்பிரகாச வெண்பா, தத்துவாயிர்த மென்னும் நூல்களையும், திருத்தாலாட்டு முதல் அமிர்தசார மீறியுள்ள அடங்கல் முறையினையும் பாடிப் போம்போது தொடர்ந்து சென்ற அடியார்கள் அவற்றை அப்போ தப்போ தெழுதிக் கொண்டு போய்ச் சொரூபாநந்தர் முன்னர் வைத்தார்கள். அவர் அந்நூல்களின்மீது விருப்ப மில்லாதவர் போல மயிருள்ளவன் வாரிமுடிப்பது போல வாயுள்ள வன் பாடியனுப்புகின்றா னென்று கூறிக் கொண்டிருந்தார். இஃதிங்ஙனமாக, தத்துவராயர் குரு தரிசனங் கிட்டாது போனமை பற்றி மிகவும் வருத்த முற்றுப் பாடுதுறையில் திருவடிமாலையைப் பாடிக் கொண்டு கடலில் விழுந்திறக்கச் சமீபித் துச் சென்றதை அடியார்களுட் சிலர் விரைந்தோடி வந்து சொரூபாநந்தர்க்குத் தெரிவித்தார்கள். அதற்கவர் “அந்தக் குருவிற்கு வீங்கியை வரச் சொல்லுங்கள்” என்று கட்டளையிட, அவ்வடியார்கள் விரைந்தோடிப் போய்த் தத்துவராயர்க் கதனைத் தெரிவித்தார்கள்; அதனைவர் அங்கமெல்லாம் பூரித்து என்னையும் சுவாமியை வரக் கட்டளையிட்டதோ? என்பிழையையும் பொறுத்தருளிறீரோ? என்று தழுதழுத்துக் கூறிப் பின்னா, “ஆடுங்கழலா மடியி லொளித்தக்கால், தேடுவ தில்லையென் றாடாய்கழல், திருவடி யல்ல தென் றாடாய்கழல்” என்றிறுதியாகவுடைய பாடுதுறையைப் பாடிக்கொண்டே வந்து சொரூபாநந்தரை யடைந்து “பிழை பொறுத்தருள்க” என்று பலமுறை வணங்கி, அவரிருவெனக்

கூற, பரவசப்பட்டிருந்து பணிவிடைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். இவ்வாறிருக்கும்போது சொருபாந்தர் தத்துவராயா பாடிய நூல்களைச் செவ்விதாக வாராய்ந்து பார்த்துப் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து அதை வெளியே காட்டாது தத்துவராயரை நோக்கி அன்பினே! இந்நூல்கள் உனக்கே உபயோகமாம்; பொதுவாக யாவர்க்கு முபயோகமாகா என்று கூறினார். கூறின வச்சமையத்தில் மடைத் தொழிலாளர் சொருபாந்தரை யழுது கொள்ள வழைத்தார்கள். அவர் அழுதுகொண்டு வருவதற்குள் தத்துவராயர் குருமூர்த்தியின் குறிப்பைச் சிந்தித்துணர்ந்து மோகவதைப் பாணியில் ஒரு பிரகரணமாக வமைத்துச் சசிவன்ன போதத்தைப் பாடிமுடித்து, குருமூர்த்தி வந்ததும் அவர் திருவடியில் அந்நூலை வைத்து வணங்கினார். அதனைச் சொருபாந்த சுவாமிகள் பார்த்து வியந்து பெருமகிழ் வடைந்தனர்.

பிறகு தத்துவராய சுவாமிகள், ஈசுவரகீதை, பிரமகீதை முதலிய நூல்களைப்பாடி முடித்து நிர்விகற்ப சமாதி புரிந்திருந்தார். இவரின்வா றிருக்குங் காலத்தில் யாத்திரை செய்துவந்த சில ஆரத்தியர்களும் சில வித்துவான்களும் சொருபாந்தரது சந்தானத்திருந்த தத்துவராயர் முன்னர் வந்து போர்முகத் தாயிரங் களிற்றியானையைத் தனக் கூறுபாடின்றிக் கொன்ற வீரனைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்படும் பாணியென்னும் பிரபந்தத்தை வீரமென்பதைச் சொப்பனத்தும் பெற்றிலாத உம்முடைய குருவைத் தலைவனாகக் கொண்டு அஞ்ஞவதைப்பரணி

மோகவதைப்பராணி என்னும் பிரபந்தங்களை நீர்பாடிய தெவ்வா
றமையும் என்று வினாவு, அதற்கவர் நமது தேசிகோத்தமர்
தம்மையடுத்த அளவிறந்த சிஷியர்களது அகங்காரமாகிய யானை
களை யுபதேசமாகிய போர்முகத்திலே மிக வெளிதாகக் கொண்டு
விடுகின்றமை பற்றி அப்பிரபந்தங்களைப் பாடினோமென்று
கூறினர். அதற்கவர்கள் நீர்கூறும் அகங்காரமாகிய யானை
நேத்திரேந்திரியத்தா லறியப்படுவதன்றாகலின், அது பொருந்
தாது ; பொருந்துவதாகக் கொள்ளினும், ஒரு சிஷ்யனது அகங்
காரமாகிய யானையைக் கொல்லுவதற்கு அநேக நாள் வேண்டி;
ஊது குரு வககாலத்தில் ஆயிரஞ் சிஷ்யர்களது அகங்காரமாகிய
யானைகளைக் கொல்லுவ தெவ்வாறமையு மென்று வினாவு, அதற்
குத் தத்துவராய சுவாமிகள், அதனை யவாகட்கணுபவமா
காட்ட வேண்டுமென்று கருதி விடைகூறுது மனதை புள்
விழிப்பார்வையாக்கிச் சமாதி கூடி யிருந்தாா. ஆட்சேபஞ்சேப
தவர், சொற்பாந்தரது சந்திதான விசேஷத்தால் இராப்பகல்
அறியாது மூன்றுநாள் பரியந்தம் நிருவிதர்ப ஸ்திதியினைப் பெற்
றிருப்பாராயினர்; நான்நாமநாளில் தத்துவராயர் சமாதிகிலென்று
வெளிமுகமாயபோது அவர்களும் வெளிமுகமாய், சொற்
பாந்தரையும் தத்துவராயரையும் பலமுறை வணங்கித் துதித்து
நாங்கள் அஞ்ஞானத்தின் மிகுதிப்பாட்டால் ஆட்சேபித்தோம்;
தங்களது சந்திதான விசேஷம் பதினாயிரஞ் சிஷ்யர்களது அஞ்
ஞானத்தையு மேககாலத்திலொழிக்கு மாற்றலுடையதென்று
கூறினார்கள்; வித்வான்கள் தத்துவராயரது பிரபந்தங்கட்குப்

போற்றுக் கவிகள் புகல, யாவரும் அவ்விரு மூர்த்திகட்குஞ் சிவ்யர்களாகிச் சென்றார்கள். பிறகு சொளுபாநந்தர் உலகோப காரமாகத் தமிழிலுள்ள வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் பலவற்றையும் நன்காராய்ந்து வேண்டிய செய்யுட்களை யதிகார வடைவாக வெடுத்தமைத்துத் தமது குருமூர்த்தியின் பெயர் விளங்கச் சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டென்றொரு நூலைத்திரட்டி யருளி னார். சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டென்று சொல்லப்படு மந்தத் திரட்டைத் தத்துவராயர் சங்கிரகமாகத் திரட்டி, இடையிடையே தாம் வகுத்த வகுப்பிற் கேற்ற வண்ணம் 424 செய்யுட்களைச் சேர்த்துக் குறுந்திரட்டென்றொரு நூலைத் திரட்டியருளினார். பின்னர்த்தத்துவராயர் சொளுபாநந்தரை(கண்)இமைபோற் பிரியா திருந்து வருங்காலத்தி லொருநாள், சொளுபாநந்தர் தத்துவ ராயரை விட்டுப் பிரிந்து போவாராயினார். அதுகண்டு, தத்துவராயர் அவரைப் பின் தொடர்ந்து போகையில், சொளுபாநந்தர் காடென்றும் மலை யென்றுங் கருதாது பலவிடங்கட்குச் சென்று திரிந்து பின்னர்க் கடற்கரையை யடுத்துப்போய்க் கடலின்மீது தமது யோகமகிமையாற் போவாரானார்; பிரியாது கூடவே சென்ற தத்துவராயர் தாம் செல்லுவதற்குக் கடலிடங் கொடுக்கா யை. சகாகப் பெருங்கவிலையுற்று, தேசிகோத்தமரை நினைந்து நினைந்து இளங்கண்ணைப் பிரிந்த பசுவைப் போலக் கதறிக் கதறி யழுது தேடிச் சேர்வுற்றபோது, சொளுபாநந்தர் அவர்க்குத் தரிசனம் தந்து சிலநா ளவருடனிருந்து திருநெல்வேலிக்கு வட க்கு ஆற்றங்கரை யோரத்துள்ள சேந்தமங்கலத்தில் பரிபூரண தசையை யடைந்தார். தத்துவராயர் சிதம்பரத்திற்கும் விருதா சலத்திற்கு மிடையேயுள்ள எறும்பூரில் மகா மௌன தசையை யடைந்தார்.

ஓம்.

சு ஈ ர த

பரபிரம்மே ஸாம்

சிவன்ன மோத வசனம்.

(தத்துவராய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்
தருளிய அடங்கல் முறை-மோகவதைப் பர
ணியிலுள்ள பேயிரங்கலில்) பேய்கள் தேவியை
நோக்கி.

“ ஐயு மாகி மீயு முழிதல்

வாய் மாகி வருப்படி யெவ்வனே”

—என்று வினாநியதற்குத்

தேவி

அநுப னியினு மன்பர்க் தருவமாய

வநு வ னென்றது மாமறை காலுமே

“ பந்தி யாமவலை யிற்படுந் பார்மிசைப்

புகழி யாலறி வொன்னுப் புராணனே”

— என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினான்.

2

சசிவன்ன போத வசனம்.

பேய்கள்

“நேவி யிர்ப்பு கூறந தீநவநன்
பாவி போய்கி \ நென்று பதைக்கவே”

தே வி

* சசிவன்ன போதத்தைக் கூறுவாளாயினாள்.

நூற்பயன் கூறல்.

1. அலகை யச்ச மறவக வான்களு
முலகின் முத்தி பெறும்பரி சோதுவாம்.

பேய்களே ! இமமண் ணுலகத்தில் பாவிந்நம்

* சசிவன்ன போத மென்பகல் பொருள் சசிவன்ன
னது சரித்திரத்தைக் கூடம் துலையபகாம்; ஆது “கின்னி
குடி (கின்னியினது குடியிருக்கு மூர்)” என்பதபோல்,
ஆறும் வேற்றமைத உதாமைப் புறத்துப் பிறித அன்
மொழித் தொகை கலைத் தொடர் மொழியாம். சசிவன்ன
(சசிவரண்)ன் என்பகன் பொருள் சசி (சந்திரன்) போலும்
வெண்ணிற முடைபயன் (வெண்குடிதரோகி) என்பதாம்;
போதமென்பதன் பொருளுக்குக் கூறுதல் அல்லது அறிவித்த
லென்பதாம். சசிவன்னமென்பது அவனது சரித்திரத்தை
யுணர்த்துதலின், பொருளாகு பெயராம்.

பிறவி கஞ்சம் அச்சமொழிய, யாம் முதலிபெறும்
மார்க்கத்தாக கூறுகின்றோம், வீர கவனமாய்க்
கேட்டீராக 1.

ஞானி திருநோக்கின மகிமையைக் கூறல.

2. புணர்ந்த பாவமே லாம்பர் பூரண
முணர்ந்த ஞானி விழிபட வோடுமே

ஏவாசனேத தொன்று கொடுத்த தொடர்ந்து
வந்த பாவமனைததும், அவாகளமீது, தமமைப் பரி
பூரண பாசிவ வடிவமாக வுணர்ந்த ஞானிகளது நோக்
கம் (கருணையோடு) பட்டமாததிரதகில் (சூரிய வெள்ளி
பட்டமாததிரதகில் இருள் கெடுவது போலக் கெட்
டொழிவனவாம். 2.

வராகோப நிஷித நான்காவதததியாயததில் “எவனது
புத்தி அநுபவத்தை முடிவாக வுடையதாய் (பிரஹ்ம) ததது
வத்தில் பிரவிரததிதிருக்கின்றதோ அவனது பாவவயிற்
பட்டவர் பாவரும் சர்வ பாவஙகள் விருந்தும் விடுபடுகின்ற
னர்” என்று கூறுவது இங்குணர்த்தபாலதாம்.

4

சசிவன்ன போத வசனம்.

ஞானி திருநேரக்கத்தால நம்பேறு பெற்ற
ஒருவனது சரித்திரம் கூறல

வேறு

3 எழிலாந் ஞானி புகழெனனை கூர்
வ்யாவீ டிவனசோல வழிசெய
சாழிலாளா சோகை யதுகேரு முன்னை
ய்திகாச மொன்று சொல்வே

கலாநீனததய ருறநக ஞானியின புகழை
யளவிடநக கூறல ருனமிய முடியாத சிந்தையும
மொழியும் சலல நிலைமையதாகிய மேடசத்தை
இநக ஞானியினது உபேசகசின வழிபெ சென
றொழுகிணா அடைநக கூறிய அதுபற ஒருபழைய
இதிகாச நிககின்றது அவவிதிகாசத்தைக கூறுகின்
றோம. கெ ராக 3

ஞானியை பகவு பளவிடிக கூர் முடியாகென
பது “தரதார டெரும வணைககறின வயபத, திரா
தாரை டென னிககொன டமற” என்று திருகருள கூற
கொதும னகு விளங்குகாம.

இவனிதிகாசம திருமாலுக்குச் சிவன
செப்பியதெனக் கூறல்.

4. தந்தாப மற்ற பரணேவல் செயத
வவனுற்ற பேறு தனைமுன்
சேந்தா மரைககண் முதல்வற்கேம் மண்ண
நிநுவாய் மலர்ந்த திதுவே.

தன்னை(உடம்பை)ப்பற்றி வருக தன்பம் பிற
வுயிர்களைப் பற்றி வருக தன்பம், தெய்வகதை பற்றி
வருக தன்பம் என்னும் சூவகைக தன்பம் மில்
லாத குருபரனது குற்றேவலைச் செயத அக்கச் சிவ்ய
னடைந்த மோட்ச ஈரித்திரமாகிப் இவனிதிகாசம
முற்காலத்தில செந்தாமரைக் கண்ணனுக்கு எமது சிவ
பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளியதாம். 4.

செந்தாமரைக கண்ணன-விஷ்ணு. ஆ. விநிகாசம்
கந்த புராணம் - சூதசங்கிதை - முததிகாண்டம்-ஞானி பணி
விடைப் பேறுசொற்ற அததியாயத்தில் கூறப்படடி நககின்
றது.

இவ்விதிகாசம் இஃதெனக் கூறல்

5. உவமிப்பின் ஞானி விழிபட்டு ழுன்னை
வினைவிட்டு ழத்தி யுலகிற்
றவமற்று வெய்ய வினையே புரிந்த
சசிவன்ன னெய்து கதையே.

இவ்விதிகாசம் தவநெறியிற் சசிவன்தாழ்ந்தது
கொடுவினைகளையே சபித வந்த சசிவன்ன னென்ப
வன் தமக்கொப்பில்லாத மாந்தர பராயண றென்னும
ஞானியினது கிநபா நோக்கம் பட்டமாமால, பழ
வினையி னினமும் கீனகி கிமாத்சமடைந்த கதையா
கும்.

தவநெறி-ஞானிய விர்த்திகளையும், மறோ விர்த்திகளை
யம் தடுக்கும் வழி

சசிவன்னனது தீயொழுக்கத்தைக் கூறல்.

வேறு.

6. எமம் புதுவா ருளபா தகரா
மியாவர்க்குளு மிக்கவ னாதமீவ
னாமம் புகல்வார் குலமும் மெரிவாய்
நரகம்புகு மாறு நடந்தனனே.

சிறைக்காவ லடைதற் குரியவராயுள்ள பாதகர்

பாவஞானம் மேம்பாடுடைபவனான இச்சசிவன்னன் தன் பாரைக் கூறுவாரது சந்ததியாரும் எரிவாய் நாககலந படைபுமாறு நீவினகளைச் செய்து வந்தனன். 6.

செந்தகாவல்-காவற்கூடம், அல்லது சிறைச்சாலை. எரிவாய் கூசம்-மாபூதியென்னும் ஈரகம், அஃது அகநீரீனையைக் கக்கிக் குண் டிருப்பதாம்.

சசிவன்னன் சிவனடிபாரையும், சிவததையும், வேததையும், வீரததியையும், தருமததையும் எப்போதும் நிகதனை செய்து வருவான். அவன் களவு செய்யாத நாளே யில்லை பாம். தன்ன யதித்கவரைக் கெடுக்காது அவன் விடுவதில்லை யாம். ஸதிக்களையும் உறவினரையும், வாலிபரையும், கருவையும், பசுவையும், வேதியரையும் அழிகக அவன் ஒவ்வொரு நாளும் மூயற்சிசெய்து வருவான். பிறர் வீட்டில வருந்பு வைப்பத அவனுக்கு மிகு விநோதமா ள விளை பாட்டாம். அவன் பிறரை விஷமருகது கொடுத்துக் கொள்ளும், பாத கப்பொடி (சொககுப்பொடி) தூவி மயக்கியும், அவாகளிதத் துள்ள பொருள்களை பபகரித்துக் கொள்வான், யாராவ தொருவாருது அடிமைப் பத்திர மெழுதிக்கொடுகது, அவ ரிடதது பொருள் பெற்று வவலாளாகச்சென்ற உஞ்சனை

பலவுஞ்செய்து, அவரைப் புறக்கே நிற்கித்துப் பழிதனும், அவர்மீது கோள்சொல்லியும் வருவான்; ஒருவனிடத்துச் சினேகிதன் போலச் சென்ற பேசி, விருந்துண்டு, பின் அவன் வீட்டில் களவுசெய்து, அட்பால் அவனுக்குச் சத்துரு வாகவிருந்து, அவனைக் குறைத்துப் பேசி, அவன்மீது தான கொண்ட கோபத்தை, அவன் தனிவழியில் வரும்போது சென்று, அவனை யடித்துத் தீர்த்துக்கொள்வான், லபாய்ப் பத்திர மெழுதிக் காட்டி, பலரது நிலங்களையும் பொருள் களையு மபகரித்துக் கொள்வான், பிராமண சநியாசி வேடங்கொண்டு பலர் செல்லும் வழியிலிருந்து வருகின் றவரிடத்து ஞானியைப்போலப் பேசிப் பொருள் பெறு வான்; ஒரு பறைச்சியைத் தனக்குரிய மனையாளர்க்குக் கொண்டான்; தன்னை பொத்த பாவிக்கோடு சிவகஞ் செய்து வந்தான்; ஆடு மாடு முதலியவற்றின் மாம்சத் தையும், மீனையும், கள்ளையும், ரசலையு முண்டு வந்தான்.

அவன் எப்போதும் தனது தந்தை தாயரது சுற்புத்தி யைக் கேட்டதேயில்லை; கல்வியில் விருப்பம்சிறிது மல்லாத வனாயிருந்தான்; சநியாவந்தன முதலியவற்றைச் செபவதை யடிபோ டொழித்து விட்டான். ஜபஞ் செய்கின்றவரையும் தபஞ்செய்கின்றவரையும் அவன் பழிக்காதராளில்லை. அவன் கற்பழித்த பெண்களுக் களவில்லை; திருநீறாவது தரித்துக்

கொள்ளுதல் கூடாகாவென்ற கூறபவரைச் சீறி விழுந்து வருதுவான கன வீட்டுச் சொத்துக்களை அபல்லாம பரததையாக்குக கொடுத்துப் பாழாக்கி விட்டான் கனது தந்தை காயரது வருசக்கந்தா சிறிதுந் கூனிப தேயிலலை, அவர்களை மிகவுமவருகதி வருவான் அப்ப திருநடு தொழிலையும் அது நாரணமாகப் பிற ருக் கொண்டு தொழிலையும் மிகு முகவ்பமாகக் கொண்டு, பரததையா வீடுகூடிலே வசித்து வந்து, முடிவிலுள்ள விரும்பிக் கொண்ட ஒரு பறைசரி வீட்டிலேயே வசித்து வந்தான், இப்பாக்கங்க ளைய பன்றிலுன்னும் பல பாதகங்களையஞ் செய்துவந்தான் அந்தப் பாதகங்களுக்கு அளவு மில்லாம

சசிவன்னனது பாவ கருமத்தின் வலியால்

அவனது முன்னோர் நரகத்தை யடைந்தார்

உ ர ன ல

7 மலமேவிய த்வினையின் வலியான

மகிழும்பா பகததி லிருக்கவிவன்

குலமேவிய தேன்புல வாணாகளுங்

கொடிதாநர கங்குடி யேறினரே

சசிவன்னன் அறியா மையின பெருக்கதால்

செய்த (மேற்கூறிய) மகா பாதகங்களது வலி ம

யால, (களிப்பை யுண்டாகும்) சுவாகதலோககதிநிநு
நத இவனது வமிசுகதிந பிறநத பிகோககள் யாவரும்
அவவுலகததி னினறும் நீநகி, மிகக கொடியதாகிய
நரகத்தை யடைநதாரைகள் 7

ஒருவன பாவ நருமத்தை மிகுகியாகச செய்வானுயின்,
சுவாகததகிருநக அவனது முன்னோ யாவரும் நரகத்தை
யடைவா ரென்பது இங்குக் கவனித்தறபா லதாம்

சசிவன்ன மறுமையி லடைதற்குரிய

வினையின பயனை மிமமையிலேயே

யடைநதானெனக் கூறல

8 மிகமேவிய புண்ணிய பாவமெனும்

வினையினபயன் மேலோரு காலமுந்

திகமேவரு மென்பதனா வுள்ளோ

யெல்லாமிவ னைச்சேற வெயதினவே

ஒருவன மிகுகியாகச செய்த கவனினை தீவினை
களின் பயன் அவனுக்கு மறுமையி லுண்டாசாம்
மிமமையிலேயே யுண்டாகு மென்று அறனால்
கூறுவதால், (சசிவன்ன அளவு கடநது செய்த

தீவினையின் னா வருதற் (சுரியனவாய்) உள்ள
நோயினத்துமா இச்சசிவன்னனை வருததுமாறு வந்து
சூழ்ந்து கொண்டன. 8.

நலவினையின் பயன் சுருமாம்; தீவினையின் பயன் துக்
சுருமாம். சசிவன்னன் தீவினையினையளவு கடந்து செய்கமை
யால், அவனை அத் தீவினையின் பயனனைத்தும் இம்மையி
லேயே வந்து சூழ்ந்து கொண்டு வருத்தின வென்பதாம். இம்
மை-இடபிறப்பு; மாயை-வருபிறப்பு.

செருப்பு மிகின் டீரும், நீர் மிகின் செருப்பும் அடங்கு
மாய போல, அசுரும மிகின் தருமமும், தரும மிகின் அதரு
மமும் அடங்குவனவா யிருத்தலின், தீவினையினையளவு கட
ந்து செய்த சசிவன்னனுக்கு அவன் சன்மாநுதாதகிற் செய்த
நலவினையின் சிறிதாகவேனு முற்பட்டு நில்லாதாயிற்று; ஆகவே,
அவன் தான் செய்த பாவ கருமத்தின் மிகுதியால், தஷ்ட
முதலிய கோய்களால் வருத்த முறுவா னாயினான்; அவனைப்
பேயும் பிடித்துக்கொண்டது; பிரஹ்மஹத்தியும் பற்றிக்
கொண்டது; இவற்றால், அவன் அளவிறந்த வேதனைக்
களாகி மல்லலுற்று வதைவா னாயினான்.

சசிவன்னனது தந்தை அவனது துன்பத்தைக்
கண்டு சகியாது வருந்தினானெனக் கூறல

9. தன்புத்திர னேயம் விடாமையினுற
றவறுற்ற விவறபெறு தந்தையுள்
துன்புற்றினி யென்னைகோலோ புதல்வன்
றுயாதீாவகை யென்று சுழன்றனனே

சசிவன்னனது பிதாவாடி உதகம் போகியாடி
விளங்கியிருந்த பாகயகஞ்ஞென்னனுமீரா ஆதகன் சிரே
ட்டன சிரமநகவரிட தனது புதிரானாகிய சசிவன்னன்
பெருநீராயாலும், பிசாசாலும், பிரமமறதகியாலும்
படும் அவஸ்தைகளைக் கண்டு, தன் புதிரன்மீது அவத
துள்ள ஆனபுரீவகாமையால், தன் சித்தத்தின்கண் பெ
ருந் துன்பமடைந்து, இனி இவனது துன்பப் பேதும்
மார்க்கம் பாடுகொவென்று கலக்கமுற்றிருந்தார் 9.

பாகயக்ஞன் செயலைக் கூறல்.

10. ஒன்றாலும் வினைததுயர் துயடபசலா
லோழிவிகு முபாய முனக்கிலதே
யென்றவ மறிந்தவ னன்புவிடா
திவனைக்கோ டுழன்றன னெங்கணுமே
பாகயகஞன் இவ்வாறு கலக்க முற்று வருந்து

வலதச சசிவன்னன கண்டு தந்தையே' பான செயத
தீவினையின பயனாகிப் துன்பத்தை யானே அனுப
வித்தல்வென்றிட அங்ஙன மல்லாமல் அகனை மணி-மந
கிரம மநம் தனபனவற்றுள் பாதொன்றனு மொழி
பச மஃபு முபா ம கீகவரீராகுக் கிடைக்க மாட்டா
தென்று கூறினான் அவ னங்ஙனம் கூறியும், அவன்
படுந் துன்பங்களை யறிந்து வருந்தும் பாகயகளுள் புக்
கிற வாளுடை நீங்காமையால், தீர்த்த யாததனை செய
கால் ஆகியார பெரிமோரது அனுக்கரகதகால் இவ
னது 'த' பரீங்கி விடுமென்று கருதி, சசிவன்னனை
முதுகின் உகைக்களுக் காணா பெரிமோரகள் வசிக
சூம ஸகலங்கள பலவற்றினுஞ் சனம், தீர்த்த பாத
திரை செயது சுற்றி வருதனை

10

பாகயகளுள் தீர்த்த பாததிரை செயசல் அவருள்ள
பெரிமோரனது பெருபா மாகக்கதால் கண் மைக்கனது
ரோப கீர்த்தவிடு மென்று கருதி, அவனை முதுகின் உகை
துக்கொண்டு தீர்த்தபாததிரை செயசா னென்பதாம்

பாகயக்ஞன் சசிவன்ன து துன்பம் நீங்குதற்குரிய
காரணத்தை யுணர்ந்தா னெனல்.

11. ஒருமாதவன் மற்றிவன் வேதனைகண்
டொழிவற்றுள வொன்றை யுளத்துணரும்
பரமாகிய ஞானிகள் கண்ணுறவே
பரமௌடத மென்று பகர்ந்தனனே.

பாகயக்ஞன் தன் புத்திரனது துன்பம் நீங்கு
மாறு தீர்த்த யாத்திரை செய்து வரும்போது, தேவ
பததன்னு மொரு முனிவரைக் கண்டு வணங்கி
துதித்து, கனது புத்திரனது துன்பமனை கதைபுகூறி,
எனது புத்திரனது துன்பம் நீங்குதற்குரிய வுபாயத
தைத தேவரீர் கூறியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்
தித்தனன். அவர் பாகயக்ஞன் கூறியதைக் கேட்டு,
சசிவன்னனடைந்துள்ள கொடு துன்பத்தை நோக்கி
மனமிரங்கி, காலம் தேசம் வஸ்து என்னும் மூன்ற
விடத்தும (கடத்தில மண்போல) நீக்கமற் சிறைந
தேவவடிவமாக விளங்கும் பரமபொருளைத் தத்துவ
விசாரத்தால ஐயங்கிரியில்லாது தாமச வறிந்
துள்ள பரமாத்வை ஞானிகளது கிருபா நோக்கமே

இவனது சொடிய நோய்களை நீக்குவதற்குப் பரம ஷக்ர
மமா மென்று திருவாய் மலராகருளிப் பின், 11.

12. தானந்த மிலாத தனைத்தருவான்

சததீசுர மென்னு மிடந்தனில்வாழ
மனந்தி பராயண னென்பவனின்

மைந்தாக்குறு நோய்க்கு மருந்தெனவே

சததீசுர மென்னும் சிவவிய ஷேந்திரதனின்
கண ஆதி தீநிர பகதவாஸகரு நாசாதித மாபுள்ள
பரம்பொருளை ஆவாகம் நிஜசொரு மென்று (ஆதமா
வென்று) உபநேசஞ் செய்து பொருட்டெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற மாகந்திராயண ரென்னும் பரமாயுசு பதி
யின கிருபா நோகசமே உனது புகழினடைந்துள்ள
கொடு நோயை நீக்குவதற்குப் பரம ஷக்ரமாமென்று
திருவாய் மலராகனா 12

சததீசுர மென்னும் சிவவிய ஷேந்திரம், விருத்தாசலத்
திறகு வடகீழ்த் திசையி லிருப்பதாம் அது சிவபெருமானைச்
சதசி(உமா தேவி) பூசிக்கமையால் சததீசுர மென்னும் பெயர்
பெற்றது, கோ (நந்தி தேவா) பூசிக்கமையால் கோபாவத்
மென்னும் பெயரையும் பெற்றது. “அததலமு நந்திபெய

ராலேகோ பருபகமாயச, சசகிபெயாரதசுகதிச சுரமுமாயத்
தழைசது ராலென்ன விருதகாசல் புராண மகூலகினறது

பரகயக்ஞன மரகந்தி பராயண ரிடத்துச்
சென்று சசிவன்னனது கொடுந செயல்க
னைக கூற, அவர் சசிவன்னனைக கருனை
யோடு நோக்கினு ரெனல

15 முடியாவுப தேசயி தென்றிவனம்
முனிவன்பத மெயதி மொழிந்தனனிக்
கோடியான்வெரு வாது துயிற்றியநோப
கூற்றகரி தாய கோடுநதொழிலே

இவ் பரகயக்ஞன கவபகத முனிவா கிருவாய்
மலாகதருளியதைக கட்டல், இவ்முனிவா கிருவாய்
மலாகதருளியதின எல்லாற்றத உபதேசமாதுமென்று
கருதி சதகீச்சர மெனறுத கிவலி. பிஷுதகிரத்திற்
குச் சென்று, மரகந்தி பராயண ரென்னும மகாதது
மாணவ பரடகது, அவருடைய கிருவடிகளை வணங்கித்
துகிகது அவரது சநநிதானகுகி. சசிவன்னனை நிறு
தகி சுலாமி' இக்கொடியவனுன எனது புதகிரன் ஒன்

றுக்கு மஞ்சாறு செய்த துன்பந்தருங் கொடிய செயல்
கள் அளவிட்டுக் கூறுதற்கு முடியாதனவாம். 13.

14. ஈங்குன் ஈருமுன் பகரும்படியோ

விவனெய்திய தீவினை யென்னவேலா

ஈங்கும்படி தன்னது பூதியினை

னிகழும்விழி வைத்தன னின்மலனே.

இவன் செய்த கொடுமபாதகச் செயல்களை யெல்லாம் இங்குநேவார் சந்நிதானத்தில் கூறுவது தகுதியாகாது : இவனது துன்பங்களைத் தேவரீர் கிருபாநோக்கத்தால் நீக்கிபருளல வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அதுகேட்டு மகந்நி பராயண முனிவர் சசிவன்னனிடது கருணை கொண்டு, இச்சசிவன்னனடைந்தாள் பாவ கருமமனைத்து மொழியும்படி, சவானுபவத்தால் அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலர் போல விளங்குகின்ற தமது கிருபா நோக்கத்தால் அவனது முகத்தைப் பார்த்தனர். 14.

பாகயக்ஞன் சத்திச்சுரஞ் சென்று மாந்நி பராயணரைக் கண்டு வணங்கித் துதித்து, அவர் சந்நிதானத்தில் சசிவன்னனை நிறுத்தினான் ; அவர் பாகயக்ஞனை நோக்கி, நீ

யார உன்னுடன் ருக்கின்ற இவன் யார் யிங்குவு தகார
 ணைம பாட்கனா விளவினா அகற்குப் பாகக் குஞா டான
 பிராமணன், எனப் பார்ப்பாகப் பகனா ஸூத்ர பாவி எனது
 புகழ் சர ஸூத்ர மசுத்ர மகா பாகங்களுக் களவிலே,
 அக்ஷயின பெருந் துன்பங்களை இன்பவிசத் யருகின்
 ருந் துப் பாகக் குஞாப் பார்ப்பாகக் குஞாப் பாகக் குஞாப்
 பிதாக்கை கரக பாகக் குஞாப் பாகக் குஞாப் பாகக் குஞாப்
 பாவிய ரமீது நொடிக் கமைய சருநாப் பாகக் குஞாப்
 பிராசுத்திதரணன் அது மகட்டு மாநாப் பாகக் குஞாப்
 சசிவர ணன் பிராட ககலேனை இயமனாப் சருநாப் பாகக் குஞாப்
 அரணுப் பாகக் குஞாப் பாகக் குஞாப் பாகக் குஞாப்

மாநகதி பராயணரது கிருபாநோக்கத்தால்

சசிவன்னன துன்பம் நீங்கினு னெனல

15 கணியாத பவககடு வானதிருக

கண்வைததயும் விட்டன காதுகடும்

பிணியாவையு நல்லபிதா விறைதாள

பேணிபபணி யென்று பெயாநதனனே

மாநகதிபராயண முனிவர அளவிடற ரி
 பிறபெ ணனுங் கொடிய விஷகோபை நீகருவாதற்கு

மருந்துகள் தருதியுடையவை யிருந்த போல, பிரிப்பிணியை நீக்குவதற்கு ஞானிகளது கிருபா போகம் அமர்த சஞ்சீவிமருந்தாயிருக்கின்றதென்பது புரிசுணர்தற்பாவுதாம்.

யோக சித்தியுடையார் தம்மை யடுகதவரது ஸார்ப் நீங்கவேண்டுமென்று கருதி அவரைக் கிருபையோடு போகஞவராயின், அவரது ஸார்ப் நீங்கி விடுவதாம், ஞானசித்தியுடையார் தம்மை யடுத்தவரது பிறவிப்பிணி நீங்கமேண்டுமென்று கருதி அவரைக் கிருபையோடு போகஞவராயின், அவரது பிறவிப்பிணி மகாவாக்கிய உபதேச வாயிலாக நீங்கிவிடுவதாம். யோகசித்தியும் ஞானசித்தியுமுடைய மாநந்திபராயண முனிவர் சசிவன்ன னடைந்துள்ள ஸோயும், பேயும் பிரஹ்மஹத்தியும் நீங்கவேண்டு மென்று கருதி, யோகபாவனைகொண்டு அவனைக் கிருபையோடு போக்கினார்; அனால், அவனடைந்துள்ள ஸோயும், பேயும், பிரஹ்மஹத்தியு அவனை விட்டு நீங்கின வென்பதாம்.

**சசிவன்னன் சற்குருபணிவிடை செய்ததில்
மேம்பட்டவ னானெனல்**

16. இடனேமுத லாக வுவந்திறையோ
 னேவும்பணி செய்திவ னுஞ்சிலநா
 ளுடனேயிவ னத்திரு மேனிதனக்
 கூரியானேன வற்றன னும்பனோடே.

சசிவன்னன களது கருதக தனக்கு மாநந்தி
 பராயணமா முனிவரது திருவடிகு தொண்டு செய்து
 கொண்டு நக்கக் கடவாயென்று கூறியதை மகா மந்
 திர உபதேசமாகக் கொண்டு, உடலுயிர் - கண்ணிமை -
 ஊசிநூல் போல மாநந்தி பராயண முனிவரைப் பிரி
 யாது, இடனே முதலாகவுள்ள சற்குரு பணிவிடை
 களைக் கவரது செய்யவேண்டு மென்று நிச்ச
 ரிதது, மாநந்திபராயண முனிவர் ஏழும் பணிவிடை
 களை, இப்பணிவிடை செய்யும் பாகிய மெனக்குக்
 கிடைத்ததே யென்று பாமாநந்தமடைந்து செய்து
 வந்தான்; இவன இங்ஙனம் சிலநாள் செய்துவந்த
 போது, ஐசரசிவன்னனும் உததம் சிஷ்யருடனே அம்
 மா முனிவரது திருமேனிக் குரியவனென்று அங்குள்
 ளார் புகழ்ந்தது கூற, அம்மா முனிவருட னிருந்த
 னன

16

மா முனிவரது திருமேனிக் குரியவனாதல்-மாநந்தி பா
 யணமுனிவரது பிரமகோசத்தை(உடம்பை)ப்பாதுகாப்பதில்
 கண்ணுங் கருத்து முடையவனாதல்.

து—னை முசலி உயர சற்குரு பணியிடைகள் அட
தம, அங்கம், எதா நம, சறபாவ மெனபனலாம

அபசம்—சற தருவிந நனுசுலமாந காரி பங்களைச் செய்
தலாம.

அங்கம்—சற்குருவின் திருவடி யைக் கழுவதல், பிடி
தல் முசலி கொண்டுனைச் செய்கலாம்

ஸ்காணம் (அடம்) —சற்குருவின் மடம் கல் முசலி பலந்
தைப் பாதுகாத்து வந்தலாம்

சறபாவம் —சற்குருவைப் பிரசுரிட சிவமென வந்த
தும விசுவாசமாம்

“ஆநாப னுத்தவ னெந்தென் போலங் கூடாத நயிச்
காசர நுகிய னெய் லெயா கேடுனங் கூசி நம்போ
லுரிய னெழந் பாவையுந் காந்த ந் நய பாயொருந்
பாரிய னெயொநக காண்பா ன்நம் நீய் ன் பதிக் தியனே.

என்ற அநாட்பிரகாசங் கூறவெனத் துணாகற பாலசாம்.

சசிவன்னன சற்குரு பணியிடைமைய

நன்றாகச்செய்து வந்தமையால்,

சாதன சதுஷ்டய முடையவனானு னெனல்.

17. நன்றமுனி தாள்வழி பாடதன

னாவித மான பிறப்பினைவிட்

டொன்றுகிய வீணை ருத்தமர்கட்

குளசாதன நான்கு முதித்தனவே.

சசிவன்ன மாநதி பராபண முனிவரது திரு
வடிநகரகாண்ட (ஆபதம், ஆவகம், ஸ்தானம் சம்
பாவ பெண்பணவற்றுள் ஸ்ரீமதுவகுதறவாகாது) செவ
வைபாகசு ரெயது வநநன்; அவ்வாறு செய்து வந
கமைபாஸ பாலகிதமான பிறப்பினின் றும் நீங்குதற்
பொருட்டு, (நாகா வெண்பது சிரிதாநவேனு மின்றி)
எசு வடிவாபுள்ள மேரட்சகநக புள்ளவா றுணர்ந்
தடைப பிநுமபுர உநதமாக குரீபாஷா புள்ள சாதன
நான்கும் அவனுந் குண்டாயின

17.

ப விதமான பிரபு எழுவகை பிரபாம; அவை
கீசவா, மக்கள, விலங்கு (மிருகம்), புர (பறவை), வாவன
(எழும்பு முதலியன), சீவாழ்வன (சின் முகவியன), தாவ
ரம் (மரஞ்செடி முதலியன) என்பனவாம். பூப பிரப்புக்கள
அபயிநபி ௧௦௦, முத்த பிறபிறக்க ௧, கவசபிநிநக்தல்,
வியர்வைவிரி பிறததல் எனனும் காவலகையு னடங்குவன
வாம். எழுவகைப் பிறப்புள தேவப்பிறப்பு 1+ இலட்சம் பேசு
மும், மகட்பிரப்பு 9 இலட்சம் பேசுமும், விலங்குப் பிறப்பு
10 இலட்சம் பேசுமும், புள பிறப்பு 10 இலட்சம் பேதமும்,
ஊவனவற்றின் பிறப்பு 11 இலட்சம் பேதமும், சீவாழ்வன
வற்றின் பிறப்பு 10 இலட்சம் பேதமும், காவரப்பிரப்பு 20
லக்ஷம் பேதமுமாக விருப்பனவாம்.

“ஊய பகிடுறா மெனபது பாணு ப
 போதறா எங்கேயோ பப்பா நம்—ரீர
 பந்தாந கேவா பகிடு வாய்பது ப
 அந்தம் ரீத பாவாந பநங்”

என்னும் மெனபா இங்குணாத பா காம

மோட்சம்—சாவதுக நிவிரகதி பரமாநக நிராபக்ஷ
 வழுவமாக விருப்பதாம் துரிப்பி—கோ நலக மனம்

சிவவழிவு ஆபமா அல்லது அதமவழியு சிவம் மாயை
 அதன காரியமெனபா வாஸதமாக விவாத ஏகமாக
 விருத்தவீன, அதுவே மோட்ச சொரபமாக விருப்பதாம்
 உதகமா-அகிரேவிரகர பகருவா

சாக்னம் நானகாவன -(1) நிகியாநிதிகி வஸது விவே
 கம், (2) ஆகாழ்சுகிராதத பலபோந ரீரகம், (3) சமாதி
 சடக சம்பதநி, முமுட்சுகதுவ மெனபநவாம்

(1) நிகியாநிதிகிய வஸது விவேகமாவது சிவம் அல
 லது ஆதமாவே நிகதியம், அதற்கண்ணிபமாயிருப்பன வனைத
 தும் அங்கதிபமா மெனம் அவற்றைத சிடமாக விசாரணை
 செயது தெளிவாகவறிவதாம் நிததியம்-அழியாதது, அநித
 தியம்-அழிவது

(2) இகாமுதசிராதத பல போக விராகமாவது பல வினை பால வரும் இகலோக (இயவுலக) போகமும், பரலோக (சுவாககாதி யுலக) போகமும் ஈசமாவதால் துக்க சாதனமா மென அண்ணாந்து, அவற்றைக் கற்கை மலம் - வாந்தி செய்த அன்ன முதலிபவற்றை விருமபாமை போல விருமபா கிருக தலாம்

(3) சமாதி ஈடக சம்பதநிபாவது சம முதலிய ஆறு குணங்களைப் பெ கலாம். அக்குணங்கள் சமம், உடம், சிசிடாச, உபரதி, சிரததை, சமாதானம் எனப்பனவாம்

(a) சமமாவது அந்தக்கரணத்தை (மனம்-புதகி-சிசசம்-அக்ஷரம் எனப்பனவற்றை) யடக்குதலாம்

(b) தமமாவது பாகிய கரணத்தை (சுரோதசம்-துவகத முதலிய இந்திரிப்பங்களை) யடக்குகலாம்

(c) சிதிடசையாவது கண்ணை (உடம்பை)ப் பற்றி வரும் துன்பம், பிற வுயிர்களைப் பற்றி வரும் துன்பம், செய்வத சைப் பற்றி வரும் துன்ப மென்னும் தாபத்திரயதூகச சகித்துக்கொண் டிருத்தலாம்

(d) உபரதியாவது சற்குரு பணிவிடை செயதற் பொரு டடு, தான் செய்துவந்த கரும மனைததையும் விடுதலாம்

(1) சிரத்தையாவது சிவத வாக்கியத்திலும் சற்குரு வாக்கியத்திலும் பூரண விசுவாசம் வைத்தலாம்.

(2) சமாதானமாவது சற்குரு அருளிய வாக்கிபத் தைச சிறிதும் மறவா திருத்தலாம்.

(3) முழுட்சத்தவமாவது அசி தீவிரதரமான மோட்சா பேரீட்சயாம்.

சசிவன்ன மாநாதிபராபண முனிவரது திருவடித் தொண்டைச் செய்து வரும்போது அவர்க்குக் காத (வேர்) மூல (கடங்கு) பல (பழ) முதலியவற்றைக் கொண்டு வருதலிலும், அவரது பசுவிரகுப் புல்லிடுதல் முதலியவற்றிலும், அவா ஸநானஞ் செய்யத் தீர்த்தந் கொண்டு வருவதிலும், அவரது வஸ்திரங்களைத் தோய்ப்பதிலும், கோவணத்ததைச் சுத்தஞ் செய்வதிலும், அவர்க்குப் படுக்கை போடுவதிலும், அவரது திருவடிகளைப் பிடிப்பதிலும், அவரை யணங்கித் துதிப்பதிலும், மற்றமுள்ள தொண்டுகளிலும் சிறிதுந தவறா திருந்தான் ; அதனால், அவனுக்கு அறம் (புண்ணியம்) வளர்வதாயிற்று ; பாவம் குறைவதாயிற்று ; அதனால், அவன் அறியாமை நீங்கப்பெற்றுச் சாதன சதுஷ்டய முடையவ னாய் னென்பதாம்.

சசிவன்னன் தனது குறையை மாநந்தி
பராயணமுனிவர்க்குத் தெரிவிக்கத் தொடங்கி
அவரை வணங்குதல்.

18. முனிவனந்ந முன்டா நன்குறைதான்
ஹேழிவன்சிவ வஞ்சலி கஞ்சியதாய்ப்
பலிவந்திந கண்கள் பகங்களிலே
பலபால்வலம் வந்து பணிந்தனனே

சசிவன்னன் மாநந்திபராயண முனிவரது சந்தி
யில் கனக்குள்ள குறையாடுகளுள் சிவவற்றைச் சொல்
லத் தொடங்கி, கனது சிரசின்மீது இரண்டு காங்
களையும குவித்துக்கொண்டு, இரண்டு கண்களிலும நீர்
தாரைநீரையா பொழுது அழுது, அவரது திருவடியில்
பல முறை பிரதகரணஞ் செய்து வணங்கினான். 18

சசிவன்னன் தனக்குள்ள குறைபாடுகளை மாநந்திபரா
யண முனிவர்க் கறிவித்து, அவரது அருளைப் பெறுகற்
பொருட்டு, அவருடைய திருவடிகளை வணங்கினு னென்ற
தாம். (பிரதக்கணம்-உடம்புருதல்.)

மாநந்திபராயண முனிவர்

அவனது குறைபாடுகளை வெளியாக்க வினவல.

19. அருளேவடி வாகிய மாமுனிதா

னறியாதவர் போல வழங்கலுறும்

பொருளேதேன மைந்த னடுங்கினனிப்

பொல்லாத பவப்புண ரிக்கேனவே.

கருணையையே வடிவமாக வுடைய மாநந்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னனது குறைபாடுகளை அவனது முகத்திறிப்பால அறிந்தா, அவற்றையறியாதவராய் போல நடிகது, சசிவன்னனை நோக்கி, சசிவன்னா! துன்பமுற்று வருந்துவகற்குரிய காரணம் பாது என்று வினவினா. அதற்குச் சசிவன்னன் சுவாமி! அடியேன் இப்பொல்லாத பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்கு வழி தெரியாமையால், அது பற்றி மிக நடுக்க முற்றிருக்கின்றேன்; அப்பிறவிகடலைக் கடத்தற்குரிய மாகக் கத்தைத் தேவரீர் தமிழேனுக் கருளிச் செய்தல வேண்டுமென்று கூறினான். 19

ஞானிகளிடத்து நியல்பாக விருத்தர் குறிப்ப குணங்கள் என்காம். அவை மைக்கிரி, கருணை, முகத்தை, உபேட்ச

சை டெனபனவாம்; அவற்றன்;(1)மைத்திரியாவது சற்புருஷ
சினேகமாம்;(2)கருணையாவது , கங்கினிடத் துண்டாகு மிரக்க
மாம் ; (3) முனிசையாவது சர்க்கருமங்களைப் புரிநின்றவரைக்
கண்டவிடத்த அவர்மீதுண்டாகும் பிரியமாம் ; (4) உபேட்
சையாவது பாவிகள் டத்து ஓராகத் துவேஷ மில்லா திருத்த
லாம். மாகந்திபராயண முனிவர் கருணையையே வடிவமாக
வுடையவரென்று கூறப்பட்டாராயினும், மைத்திரி முதலிய
பாரை ம் வடிவமாக வுடையவரென்றுங் கொள்ளுதல்
செவண்டும

பேடித்த பிறப்பறத்திடுவான் சசிவன்னன் பரமா
சரியரது ததங்களை வானந்தித் துதித்தபோது, அவர் அவ
னது கரு சை முகக்குறிப்பா லுணர்ந்தும், உணராதவர்
போலச் சசிவன்னா நீ வருத்தமுற் றடிவதற்குரிய காரணம்
பாதென்ய வினவியதற்கு, அவன் தான் பிறவிக்கஞ்சி நடுங்
குவதைக் கூறினெனப்பதாம்.

**மாகந்தி பராயண முனிவர் பிறவிக் கடலி
னியல்பைக் கூறல்.**

20. வெருவும்பிற விக்கடல் வித்தாமுன்
வேதாகம கீதை விளம்புமதைக்
குருவுந்தன தன்பன் மனத்தளவிற
கோளுமாறு தொகுத்திது கூறிடுமே.

விநாயக நவரத்னம் பாரத மாதா ஸ்ரீமத
கள விவேர முண்டபார பாலநா அருகுகந்திரிய பிற
விககடலின விரிவைசக நவநவா, அகநீன ம திரா
பண முனிவரு ம கம கனபனாப சசிவநன வது மந்திர
கொள்ளும நாயு எவவளவோ அவவளவாக அமமனம
கொள்ளுமாறு கொடுக்காத கூறத கொடங்கிணர் 21

உவதாம கீததக ஸென் து சுருதி - ஸமிருதி - பவக
கீந - முதவிய சைககளை.

சசிவன்ன பிறவிகடலக நடபபகாது வழி மதிரிபா
மை உ அதுபாறி மகாநிக முநிருகநீனரே ஸென் உகநி
ன மமபால, மாநகபாரபாண முனிவா பிறவிகக விஷல
விஷயம துனபததை நனது விர தமா) அன மனங்
கொள்ளு மனலினகாக, அனனுக்கு அதனக விரிவக
தொதுகதுக கூறத கொடங்கிணர் ஸென் தாம

பிறவிககடலின வர்ணனை.

பேறு

21. மரண பவங்க ளான புனலை புனடபது

மதியை விழங்கு காம வரவு பேரியது

கரண வோழங்க ருது விடய விரைநகா

கணமோ டியங்கு மீன மிகவு முகளவகே

(மாநகதிபாராயண முனிவா சசிவன்னனை நோக்கி,
அனபனே பிறவிக கடலி னியலபினைக கூறுகினை
றேன அநனை நீ கவனமாகக் கேட்கக்கடவாய்) பிற
விககடலானது பிறப்பிற்ற பன்னம நிரையுடையது.
சநகிர சூரியாகளை இராகு கது வெண்ணுஞ் சாயாக
காகங்களை மறைப்பதுபோல உளவிழி யென்னும
ஞானச கண்ணை மறைத்து விழுங்குவதாகிய காமமன்ன
னும பாமபை மிதுகியாக வுடையது சபத பரிசு-ரூப-
ரச கந்த மன்னனும விஷயங்க ாகிய இரானை கிர
மக்வறு துண்ணும இந்நிரியந கூட ததேகோ நி சஞ
கரிக்கும் அநதககரண மன்னனும மீன்கள் மிகவு நிர
கித துளஞவனவாக விருப்பது

21

ஞானகண்ண கசத்துவ ஞானசுதை புண்டாககு ம குச
சாதனமாயுள்ள சுதத மனம சுதத மனமாவது பரிசுத
குணமும் காமதகுணமு மடங்கி நிற்க, சகத்துவ குணம மீமம
பட்டுள்ள மனமாம ஞானக கண்ணை மறைத்து விழுங்குத
லாவது காமம மனத்தில் சத்துவ குணம எவ்வகை ாலும
வெளியாகாவாறு செயதலாம மனம-புத்தி-சித்தம் - அகங்
காரமென்னும அநதககரணம எப்போதும் மெய-வாய-கண்-
முககு - செவியென்னு மிரதிரியங்களுோடு கூடி, யாதாவ

தொன்றனை நினைத்தல், அறிதல் முதலிய வியாபாரமுடைய தாயிருத்தலின், அஃது இந்திரியக் கூட்டத்தோடு சஞ்சரிப்பதாக விருக்கின்ற தென்க. காகிந்திரியம் சப்தத்தையும், தொக்கிந்திரியம் பரிசுத்தையும், கணணிந்திரியம் ரூபத்தையும், நாகிந்திரியம் ரசத்தையும், மூக்கிந்திரியம் கந்தத்தையும் கிரமமாக அறிவதன்றி மாறாக அறிவதில்லையாகலின், இந்திரியக்கூட்டம் சப்தாதி விஷயங்களைக் கிரமமாக அறிய மியல்புள்ளதாயிருக்கின்ற தென்பதாம்.

காமமாவது பேராசையாம். காமமுடையார் மாதர்போக முதலியவற்றை விரும்பி, உன்னோக் கில்லாதவராயிருத்தலின், அவர் ஞானக்கண் இல்லாதவராயிருக்கின்றன வென்பது இங்குணர்த்தபாலதாம். பிரபோத சந்திரோதயம் காம ஞாதியர் வீராலாபச் சருக்கத்தில் காமன் “தாதவீழ்பூங் குழற் கணீவாய்த் தத்தைமொழி முத்துகைத் தைய லார்மேல் காதலுறப் புரிசெயலே யென்வடிவா யவரவர்தங் கருத்துட டோன்றி, யேதம்விளை விக்குமென்ற லிரதியா லெனதுசின் னத் தியல்பா லென்றும், ஆதரவுற் றின்பமென்னு மவ்வலையி லெவ்வலகோ ரகப்ப டாரே” என்று கூறியிருப்பது காமத் தின் தீமையை நன்கு விளக்குவதாம்.

22. பெருமித மென்று கூறும் பெருமை யுடையது
பிணிக ளேனுங்கே டாத புலவு கமழ்வது
வருமிட ரின்ப மான திரைகள் பொருவது
மனமெனும் வஞ்ச ராஜ மகர முறைவதே.

பெருமித மென்று சொல்லப்படும் பெருமையை
யுடையது; நோய்களென்று சொல்லப்படும் ஒருபோ
துங் கெடுதலில்லாத புலால் நாற்றத்தை வீசிக்கொண்
டிருப்பது; மாறி மாறி வரும் சுக னுக்கமென்னும் அலை
கள் தம்முள் மோதியடித்துக்கொண் டிருப்பனவாக
விருப்பது; மனமென்று சொல்லப்படும் கபட முள்ள
ராஜ மகரம் வசிப்பதாயிருப்பது. 22

பெருமிதம் - இறுமாப்பு. பெருமை - கம்பீரம், அஃ
தாவது தோற்றப் பொலிவு. இராஜமகரம் - திமிங்கல மீன்.

23. அளவி லகந்தை யாமை யபரி மிதமுள
தவாவென் னிறந்த வாழ மறிய வரியது
களவு நெருங்கு பாரு மலையு முடையது
கலக விடங்கண் மேவு கிருமி நெளிவதே.

அளவில்லாது வளரும் அகந்தை யென்னும் ஆமை
கள் அளவில்லாதனவாய் வசிக்க விருப்பது; அவா

வென்னும் அளவு கடந்த ஆழத்தை யெதகன்மை யுடையாரும் அளவிட் டறிதற்கு அருமை யுடைய தாக விருப்பது; களவென்னும் நெருங்கிய தரையை யும் மலையை முடையது; கலகஞ் செய்தலென்னும் விஷம சிதைந்த புழுக்கள் நெளிவனவாக விருப்பது.

23

அகநகையாவது லுத்தென்னுடைய தென்னும் அபிமானமாம். தேகாபிமானம் அகவகாரமாம். பிரபோக சாக்ஷி ரோதயதகில அகவகாரன் “தேகாபி மானம் பற்றி பானெ னுஞ் செருக்குத தாபீன, உபாகாத சொருப மாகு மமன்ன லும் பொருளை யீட்டி, மாகாத ஸ்வரமேல வவசீ தென தென்றல வடிவ யாாக்கும், வகாவென் னகத்தை யாலு மெவர்கொலே மாப்பு றரே” என்று கூறியிருப்ப திகு குணர்த்த பாலதாம். அவா - எனக்கிது வேண்டுமென்னும் விருப்பமாம். களவு - பிறர் பொருளை யபகரித்துக் கொள் ளுதலாம்.

24. துகளெனு நன்கி லாத நுரைக டருவது

துறவேனு மின்ப மான கரையை யகழ்வது
மகளி ரெனுந்த வாத வலிய சுழியது
மறலியு மஞ்ச கோப வடவை யெரிவதே.

குற்றமான செயல்களைச் செய்வதென்னும் நன்மையைத் தருவதில்லாத ஹரைகளைத் தருவது; பேரின் பகைதத் தருவதற்குக் காரணமாயுள்ள துறவறமென ஹங் கரையைத் தோண்டி யழித்துக்கொண்டிருப்பது; பெண்ணைச் செய்ன ஹர கெடாத வலியசுழுவனை யல் - யது; யமஹம் உருகத்தற்குரிய கோப மெனஹம் உடவா முகாக்கினி மாரிந்துக்கொண்டிருப்ப விருப்பம்.

24

குற்றமான செயல்கள் - பழி பாவங்க ள் ண்டாவதற்குக் காரணமாயுள்ள செயல்கள். உடவாமுகாக்கினி - கடலிலிருந்து அதனீரைக் கரைகடந்து செல்லவாறு செய்யும் ஒரு வகை யக்கினி.

“ எதிருறத் துடிதுடித் தெரிவிழித் துணைசிவத், தந்நர் கொள்சொற்படபடத் தங்கமும் பதைபதைத், துதிரமெயக குலைகுலைத் துட்கொதித் தெழுசினக், கொதிப்பொறுப் பவாக னொக் குவலயத் தவர்களை ” என்று பிரபோத சங்கிரோதயம் கூறுவதால், கோபத்தி னியல்பு நன்கு விளங்குவதாம்.

25. வேருவரு கின்ற போக முதலை யுடையது

விவித மநந்த மான துறைபு முடையது

ஒருவர் கடந்து போக விரகி லேழுபவ

வுத்தி விளம்ப யாவ ருலகி லறிவரே.

நித்தியா நிகதியவஸ்து விவேக முடைய
இது மிகப் பொலவாததென நஞ்சுகின்ற போகம்
ன்னு முதலைகள் நிறைந்திருப்ப விருப்பது தன்னை
வந்த தடைவதற்குக் காரணமாய் னன்றோடென் றெவ
வாதுள்ள ஜடபுத்தி, தீயரது நேசம், விஷயாசக்தி.
குதர்க்கம். சபலத்துவ முதலிய பறபலவிகமான துறை
களைப் முடையது; தத்துவ ஞானிகளல்லது மறறவ
ருள் ஒருவராவது தன்னைக் கடந்து போவதற்குச்
சாதன மிலலா திருப்பதாம் இகதனமையகா யுள்ள
எழுவகைப் பிறப்பென்னும் கடலின் தன்மையை யள
விட்டுரைக்க உலகத்தில யாவரறிவர் (ஒருவருமில்). 25

நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம் - இது நித்தியவஸ்து,
இஃது அநித்திய வஸ்துவெனப் பொருள்களைப் பகுத்துணர்த
லாம். போகம் - இவ்வுஞ்ச் செல்வப் பெருக்காம். செல்வம் -
காணி, மனை, கைப்பொருள் முதலியனவாம். ஜடபுத்தி-பகுத்
தறிவின்மை; விஷயாசக்தி-விஷய விச்சை; குதர்க்கம்-யுத்தி
மில்லாது பேசுதல்; சபலத்துவம் - மனங் கலங்குதல். எழு
வகைப் பிறப்பு - தேவர், மக்கள், விலங்கு, புன், ஊர்வன, நீர்
வாழ்வன, தாவரமென்னும் பிறப்பாம்.

பிறனிக் கடலை யின்னார் கடவார்,
இன்னார் கடப்பரெனக் கூறல்.

26. பொழிவழி சென்று மரு மவல மதிகோடு
பொருசும யங்க ளாறு மறிய விழுமதி
லரவழி வொன்றி லாத பொருளி தேனவுள
வருபவ வங்க மேறு மறிஞ ரகல்வரே.

அபபிறவிக் கடலை சுரோத்திரம் (காது), துவகரு
(உடம்பு), சட்சு (கண்), சிங்ஷுவை (நாக்கு), கிராணம்
(மூக்கு)என்னு பிசுஞரியவகளின் வழியே விஷயங்களிற்
சென்றுசென்று திருமபித்திருமபி வருங்கிலேச புத்தி
பைக் கொண்டு என் கடவுள் பெரியது, உன் கடவுள்
சிறியது என்றற றொடசுதத்தனவற்றைப் பேசித தம்
முன் வாதப் போர் செப்கின்ற மதவாதிக ளாவரும்
(முததிகநரி சிறவஞவதற்குரிய துறையறிபாமையால்)
தலைகீழாக விழுநது கிடப்பர். தததுவ விசாரத்
தால அழிவென்பது சிறிதுமில்லாத பொருள் இஃ
தென முள்ளவா முணர்ந்து, நிர்விகழவ சமாதிகூடி,
அதனாலுளதாகிய சுவாஸுவமெனனும் மாக்கலத்தி

லேறியுள்ள விவேகிகள் அப்பிறவிச் சுடலைக் கடந்து
முதகி நகரி விறங்குவார்கள். 26

ஆறு மதங்கள் - சார்வாகம், சமணம், பௌத்தம், சாங்
கியம், நியாயம், வைசேடிக மென்பனவாம்; மற்ற மத
மனைத்தும் இவற்றுள் அந்தர்க்கதமாம்.

மதவாதிகள் புறநோக்குடையவரா யிருத்தலின், அவர்
கள் பிறவிக்கடலைக் கடப்பதில்லை யென்பதாம். “ஆறு சமய
முங் கண்டவர் கண்டிலர், ஆறு சமயப் பொருளு மவனலன்”
என்று திருமந்திரங் கூறுவது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

அழிவென்பது சிறிதுமில்லாத பொருள் - சிவமாம்.
சுவானுபவம் - தனதனுபவம்; அலேதாவது ஆத்மாவாகவே
விளங்குதல்.

குறிந்திரட்டு.

பிறவிக்கடல்.

சாதல் வாழ்தலென மேலிய சுலத்தை யுளதாய்க்
கோதை மாதரோடு கோண்முதலை யாக யுளதாய்
நோத லாகவரு நோய்நுரைய தாக யுளதாய்க்
காத லானிலை கலங்கவரு காலு முளதாய்.

வதம் துததுவரு கோபல வன்ன யுளநாய
வதம் ஸப்பருமவி ரோதந்தி வீழ யுளநாயச்
சுதழ மப்படு சுதத்திவலை வீசி யுளநாய
மதமெ ஸப்படு மகாமகரம் வாழ்வ துளநாய.

திவான் ராவிடய சிந்தைதிரை யாக யுளநாய்த்
தலித் வொறுதொழிந் மேவிவரு சங்க முளநா
யவாவென் யாவரு மளப்பரிய வாழ முளநாய
வ்வாத மயமலை யெறித்தவொலி விந்சி யுளநாய.

அருந்பை மயமளவி லாதமலை யெஃது முளநாயக்
துருமப மாகிய வால்கன்பல கூடி யுளநா
யுமப தாகிய புலாலொழிவி லாமை யுளநாய
வ் விகந் தேர்விவ்த மானவினை மீன முளநாய்.

அவச மாகவிடு கமமெனு மால முளநாய
நவைசெய் போகமெனும் வேகவிட நாக முளநாய்ச்
சுவைசெய் துண்டுவிடு சுற்றமெனு மடடை யுளநாய்ப்
பவர கோததி பதுப்பெவர் பகிர்க்கு மடிவார்.

கொருவாரு மெழிந்திறரி வேலையி லீழிந் தழியாமே
தீருவாரு முததியெனுந் தீரத்தைச் சேர்வுறுதல்
கொருநான நாவாய்கொண் டோங்கருளா லேயுய்க்குங்
குருநாது மீகாமம் கூடுநர்க்குக் கூடுமால்.

என்று கூறுவது இங்குணர்தற்பாலதாம்.

பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்குச்
 சிறந்த சாதனமாயிருப்பது
 தத்துவஞானமென்னும் மரக்கலமாமெனக்
 கூறல்.

27. புணர் கடந்து போக வீரகி லெனமொழி
 பொடிது புலம்பி யாலி புதல்வ னிறுமுன
 முணர்வேனும் வங்க மேறு மறிஞ ரகல்வரேன்
 றுரையை வழங்கி நாத னுவகை யருளவே.

மாநகதி பராயண முனிவர் சசிவன்னனை நோக்கி.
 அன்பனே! எழுவகையாயுள்ள இப் பிறவிக் கடலைக்
 கடந்து, முத்தி யென்னும் நகரத்திற் செல்லுவதற்குச்
 சார்வாகம, சமணம், பௌத்தம், சாங்கியம், நியாயம்,
 வைசேடிக மென்னும் அறுவகைச் சமயங்களுள்
 யாதொரு சாதனமு மிலலை யென்று கூறியருளினார்;
 அதனைக் கேட்கும்போதே சசிவன்னன் யாம் பிறவிக்
 கடலைக் கடந்து சுருக்கடலா யிருப்பது எவ்வாறு
 மெனச் சோர்வுறறழது முர்ச்சை யடையுந் தன்மைய
 னாயினான்; மாநகதிபராயண முனிவர் தமது நூன

புத்திரானு சசிவன்னனது அதிதீவிரதர பக்குவத்தைக் கண்டு உவந்தது, அவன் முர்ச்சையடைவதற்கு முன்னே அப்பா! சசிவன்னா! பிறவிக்கடலைத் தத்துவ ஞான மென்னும் மாக்கலத்திலேரிய விவேகிகள் தவறாது கடப்பார், இதற்குச் சந்தேகஞ் சிறிது மிலலை பென்றருளிச் செய்தனர். சசிவன்னன் அவவருளிச் செய்தலைக் கேட்டு நமக் கிணிப பிறவித துன்ப முண்டாகா தென்று கொரிவடைந்து மகிழ்வடைந்தனன். 27

ஐதேவனடி (சேர்ந்தார்) பிறவிப் பெருங்கடல வா என்று திருக்குறள் கூறுவதும், “அறிவு மாக்கலத்திலாரோ கணிததால, பிறவித கடலைப் பிரித்தது - துறையாம், பிறவா வழிக்குரிய பேரின்ப வீட்டில், உறவாக வைக்கு முவந்து” என்று அனுபவசார வெண்பா கூறுவதும், இவகு நன்குணரப் படுமாயின், பிறவி தத்துவ ஞானத்தாலன்றி மற்றொன்ற லொழிவ தில்லையா மென்பது நன்கு துணியப்படுவதாம்.

தத்துவ ஞானமாவது ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானமாம்; அஃதாவது ஜீவ சாட்சியான ஆத்மாவும், ஈசுவர சாட்சியான பிரஹ்மமும் ஒன்றியென் றுணரும் ஞானமாம். இந்த ஞானம்: பிறப்பு, அது வருதற்குரிய காரணம், வீடு, அதனைப்

பெறுதற்குரியநாரணம் என்பவற்றைக் கங்காரிடத்துத் தக்க வாறு விசாரஞ் செய்வதால் வருவதாம். இவ்விசாரம் சமாகிய பப்பியாச முடையாரிடத்தன்றி மற்றவரிடத்து நிலைபெயவ தில்லையாம்.

சசிவன்னன பிறவியைக்கடத்தற் கேதுவாயுள்ள
தத்துவ ஞானத்தை யெனக்கு
உபதேசித்தல் வேண்டுமெனக் கூறல்.

வேறு.

28. வாழியேன விறைவனடி தோழுதுவரு பவமா
மாழியினை யகலுமறி வருளுகேன வவனே.

பின்பு அச்சசிவன்னன் மாநகி பராபண முனிவ ரது கிருவடிகளை வணங்கி, தேவரீர் எனதுளளக் கமல ததி லெழுந்தருளி யிருந்து எப்போதும் வாழவேண்டு மென்று துதிசெய்து, சிவசொருபமான தேசிக மூர்த் தியே! தேவரீர் என்னை விடாது தொடர்ந்து வரு கின்ற பிறவிக்கடலை யான் கடப்பதற்குச் சாதனமா யுள்ள தத்துவ ஞானத்தை அடிபேணுக குபதேசஞ் செய்தருளல வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். 28

மாநந்திபராயண முனிவர் சசிவன்னனுக்குத்
தத்துவ ஞானோபதேசஞ் செய்தல்.

(இருவகை யறிவு.

29. பரவறிவு மபரவறி வேனவுமிரு பரிசாந்
தீரவறிவை யறியுமவா மொழிவர் தெளிவுறவே.

மாநந்திபராயண முனிவர் சசிவன்னனுக்குத் தத்
துவ ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டுமென்று திரு
வுளங்கொண்டு, அவனைப் பெருங் கருணைப்பாடு
நோக்கி, அன்பனே 'ஸ்திரவறிவென்னும பிரபாமத்
தைத் தமது நிஜவடிவமாக வுணர்ந்த ஞானிகள் தெளி
வாக அறிவானது பர அறிவு அபர அறிவு என விரு
வகைத்தாக விருக்கின்றதென் மதினைக் கூறுகின்றனர்.

பரவறிவு - அபரோட்ச ஞானமாம்; அபரவறிவு - பரோட்ச
ஞானமாம்.

ஒதுகடம், அதுபடம என்றற் றொடக்கத்து ஞானம்
அபரோட்ச ஞானமாம்; கடமிருக்கின்றது, படமிருக்கின்
றது என்றற் றொடக்கத்து ஞானம் பரோட்ச ஞானமாம்.

இங்கு அகம்பிரஹ்மாஸ்மி (யான் பிரஹ்மமா யிருக்
கின்றேன்) என்னும் ஞானம் அபரோட்ச (பிரத்திடட்ச)

ஞானமாம், பிரம்ம மிககின்ற தென்னும் ஞானம்
பரோட்ச ஞானமாம். ஆய்வுபரோட்ச ஞானம் பிரஹ்ம
வித்தை யெனும், பரவிதனை யெனும், தத்துவ ஞான
மென்றும் கூறப்படு.

30 அபரவுணா வருமறை : ண் முதலகில் கலையு
முபரமதை யறவுதவு மணாவுபர வுணாவே

அபரவறிவாவது உபராதற்கரிப வேத முதலிய
சகிததச விதலகுகளின ஞானமாம், பரவறிவாவது
அது பிரம்மத்தைத் தனது செவ்வையாக வறி
தற்குச் சாதனமா புள்ள ஞானமாம் 31

சாஸ்திரஞானம் அபரவறிவாம், குருபகேசத்தால ஆத
மாவைப் பிரஹ்மமெனற்றியும் ஞானம் பரவறிவாம். பிரம
கீதை - முண்டகோபநிஷத் தாற்பரியமுரைக்கு மத்தியாயத
தில் “ இவருநா மறிய வேண்டுவ திரண்டு விசசையவ விரண்
டினு மொன்று, பங்கமா மபரை பரையெனப் படுவ தொன்ற
திற்பழமறை நாலும், அங்கமா றுணமை யமையிதி காச மா
திக அபரையா மற்ற, தெவகுமாய நின்ற தொனையா தொ
ன்ற லெயதலாமது” என்றும், “தாணுவா யெல்லாந்
தோற்றுதற் கிடமாந் தத்துவத் தன்னைத் தன் னாலே, யாணியா
யறிட மறிவது விச்சை யாவது பிறிதெலா மவிச்சை” என்று

கூறுவதால், இருவன விச்சையின் (அறிவின்) இயல்பு நன்கு விளங்குவதாம்.

“முழுட்சுக்கள் இருவிதவித்தையையும் அத்தியாவசியமாகச் சம்பாதித்தல் வேண்டும்; அவற்றுள், ஒன்றோ சாதனமாக யிருத்தலின் அபரையாம்; மற்றொன்றோ பலரூபமாக யிருத்தலின் பரையாம்... ..சுட்சை முதலிய ஆறங்கங்களோடு கூடிய இருக்கு முதலிய எண்கு வேதங்களையும் விஷயமாகவுடைய வித்தை அபரையாம். அபரையாலே பரையடையப்படும். அத்விதியப் பிரஹ்மத்தை விஷயமாகவுடைய வித்தை பரையாம்” என்று ஆதமபுராணம்-முண்டகோபநிடத தாற்பரிய வருணனத்தில்-கூறுகின்றது. இவ்வுகுப் பரையென்பது பரவறிவாம்; அபரையென்பது அபரவறிவாம்.

சதுர்த்தச வித்தைகள்: —வேதம் 4, வேதாங்கம் 6, நியாயம் 1, மீமாம்சை 1, ஸ்மிருதி 1, புராணம் 1 என்பனவாம். பாரதம், இராமாயணம், சிவாகமம், லிஷ்டணு ஆகம் முதலியன வெல்லாம் ஸ்மிருதி புராணங்களில் அடங்குவனவாம்.

சாஸ்திரங்களி னபிப்பிராய மறியாவிடத்து அவற்றால் பயனின்றெனல்.

31. புராணமிதி காசமேவையும்பொரு ளனைத்தின் பிராணனறி யாதுள விடத்திவை பிதற்றே.

புராணம் இதிகாசம் மற்றுமுள்ள சாஸ்திரங்க.
என்பனவற்றினது பொருள்க ளெல்லாவற்றின் பிரா
ணனை யறிபாதுள்ள விடத்து இவற்றைப் படித்தல
மிதற்றலாக முடியும். 31

பிரரணன் - புராண முதலியவற்றின் தாற்பரியமாம்.

புராண மிதிகாச முதலியவற்றைப் படித்துணர்தல ஆத
மாவை யறிந்து, சகக்கடலாக விளங்குவதற்காமென்ப துண
ராகு, அவற்றைப் படிப்பவா அவற்றின் தாற்பரிய மறியாது
கலக்க முறுவாரென்பதாம்.

பிராமணை “வேதமா கமபு ராண மிருதிகள் வேறு மார்க்
கர், ஒதுமா கமங்கள் தர்க்க மொன்றொடொன் றெவ்வா கா
கும், மீதெலா மொக்கப பண்ண லாவதன் றிதய துக்கம்,
ஆதலா லனைத் தும் விட்டிங் கனைத்துமாஞ் சிவத்தைப் பார்
ப்பான்” என்று கூறுவ துணர்வார்க்குப் புராண மிதிகாச
முதலியவற்றின் பொருள் நிச்சயம் அதிகாரி புருஷன் அனை
ததுமாஞ் சிவத்தைத் தனது வடிவமாகக் காணல் வேண்டு
மென்பதும், அதனால் அவன் இதய துக்க மில்லாது க்
கடலாக விளங்குவா னென்பதும், விளங்குவனவாம்.

புராணம் - பிரஹ்மம், பதம் முதலிய மகா புராணங்களும, சந்தகுமாரம், நாரகங்க முதலிய உப புராணங்களுமாம்

இதிகாசம் - பாரதம், இராமாயண முதலியனவாம்

கததுவராபா அஞ்ஞவசைப பரணியில் “படித்து மறைகள் பொருளபடுதகிப பயனி லெட்டிப் பாராதே, வடித்த கிளிபோல் வருமாயா வாதப பேயககும் வாரீரே” என்று கூறுவதனால், புராணேதிகாச முதலியவற்றின் தாற்பரியதகை பறித்து, சமாதிசெய்து, ஆத்மாவை பறிப முயலாது ஏடடைப்படித திறமாத்திருப்பவர் அவற்றின் பயனையடையா கொழிதினைன ரென்பது என்கு விளங்குவதாம்

பரவறிவுண்டாதற்கு கேர்சாதனமா மிருப்பது
யோக நித்திரையா மெனக் கூறல.

32. ஆகம விதங்களறி வாரபர மறிவார

யோகமோ நுறங்குமவ ரேபா முணாநதார.

சருதி-ஸ்மிருதி-புராணம் - இதிகாச முதலிய ஆகமங்களின் பலவிதமான அர்த்தங்களைபு மறிப்பவர் அபாவிவறிவுடையவராவர், பரவறிவுடையவராகார் ; யோக நித்திரை செய்பவரே பரவறிவுடையவராவர். 32

அபர வறிவென்னுஞ் சாஸ்திரஞானம் பரவறிவுணடா தற்கு நேர்சாதனமாக விருப்பதில்லை ; ஆனால், பரம்பராசாதனமாக விருக்கின்றது ; யோகநித்திரையோ நேர்சாதனமாக விருக்கின்றதென்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

அபரவறிவு - கடவுளிருக்கின்றார், சீவஸிருக்கின்ற னென்றற் றொடக்கத்து ஞானமாம் ; பரவறிவு - சீவப் பிரஹ்ம ஐக்கிய ஞானமாம்.

“ சின்னஞ் சிறியார்கள் செயதமணற் றோழையொக் கும், மன்னுங் கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே ” என்றும், “ போகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம்பே ரன்பான, தாகிய ரும் யோகமுன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே ” என்றும், தாயு மானவர் கூறுவது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

யோக நித்திரையாவது சர்வ விருத்தி நிரோதமாம் ; அஃதாவது சித்தம் உலகவெண்ணங்களுள் ஒன்றுமில்லாமல், ஆத்மாவையே நோக்கி நிற்பதாம்: யோகம், மந்திர யோகம், ஸ்பரிசு யோகம், பாவ யோகம், அபாவ யோகம், மதா யோகமென ஐவகைத்தாம்.

(1) பிரணவம், பஞ்சாட்சரம், அஷ்டாட்சர முதலிய மந்திரானுசந்தானத்தால், சித்தம் பரமாத்மாவினிடத்து ஒடுங்கி நிற்பல் மந்திர யோகமாம்.

(2) அந்த மந்திராயோகத்தினாலே சித்தமும் பிராணவாயுவும் ஒன்றாய், மூலாதாரத்திலிருந்து, சுழிமுனைநாடி மாகக் கத்தி லேறி மபோது, சித்தம் கிரசின் மத்தியில் விளங்கும் பராதமப் பிரகாசத்தின் ஒடுங்கி நின்றல் ஸ்பரிசு யோகமாம்.

(3) சுவாசம் கிரகம், சிகுதக்ளே காதும, சந்திர சூரியர்களே கண்ணும, அக்ஷரீபே முகமும், ஆகாபமே நாபியும், பூமியே பாதமுமான ஈனது விராட்புருஷ வடிவதையாவது அபயாஸ்த ஆபாஸாதிசுத்தமான ஈனது நிவ்விப வடிவதையாவது தியானஞ்செய்து, பின்னு அந்த அவயவங்கள் ஒவ்வொன்றாகவிட்டு, நீன்ற அவயவி ராதிரமான சதரூபப் பிரஹ்மத்தில் சித்தம் ஒடுங்கி நின்றல் பாவ யோகமாம்.

(4) இந்திரியங்களாலும், வாக்காலும், மனதாலும், அனாமான முதலிப பிரமாணங்களாலும் எட்டியறிதற் கியலாத நிருபாதிக (உபாதியில்லாத) பிரஹ்மத்தில் சித்தம் ஒடுங்கி நின்றல் அபாவ யோகமாம்.

(5) தோற்றவொடுக்கத்திலும் அறியேன் அறிவேனென்ப திலும் தனக்கொரு கெடுதியு மில்லாது ஒரேவிதமாக விருகரும் பிரத்தியகாதமப் பிரஹ்மத்தில் சித்தம் ஒடுங்கி நின்றல் மகா யோகமாம்.

இவ்வைவகை யோகத்துள் எதனையாவது சற்குருவாயிலாக வறிந்து, கிரமமாக அப்பியாசஞ் செய்பவர் தத்துவஞானமென்

ஹுப பாவறிவைப் பெறுதல் கச்சுடமா. இந்த பெருக்களி
னியல்பு இங்குச் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது.

இஃதறிவாம், இஃதறிவாகாதெனல்.

33. இயலறிவ திசையறிவ தினமறிவ துளதா
மயலறிவ தறிவதல வறிவறிவ தறிவே.

இயற்றமிழி னியல்பை யறிவது, இயற்கைநிழி
னியல்பை யறிவது, நாடகத் தமிழி னியல்பை யறிவது
என அறிவு முன்னுவகையாகா விருக்கின்றது; அவ்
வறிவு அயலை யறிவதாம்; ஆகலின், அஃது (ஆக்மா
வைச் சிவொருபமாக அறியும்) அறிவாகாது; சின்
மாத்திரமாயுள்ள சிவொருப ஆக்மானை யறியும்
அறிவே (உண்மை) அறிவாம். 33

ஆயற்றமிழ்-செய்யுள் இலக்கணத்தைப் வசன விலக்க
ணத்தையு முணர்த்தும் நூலாம்; இசைத்தமிழ்-செய்யுள் கீர்த்
தனம் முதலியவற்றின் இராக தாளங்களினியல்பை யுணர்த்தும்
நூலாம்; நாடகத்தமிழ்-செய்யுள் முதலியவற்றை யுரைக்கும்போது
ஆடல் அபிநய முதலியவற்றைச் செய்யு மியல்பை யுணர்த்தும்
நூலாம். இம்மூன்று நூல்களினியல்பினத்தையும் நன்குணர்த்தவர்
ரதாவதொன்றினை யெழுதுவதற்கும் பேசுவதற்கும் பாடுவதற்

41 மிகுத தகுத புடைடெ ராக விருக்கினனா, இவர்கள் இத்
தகுதியுடையவா மருட்டிய, தனனை (ஆதமாவை) யறியும் அறி
யல்லாதவா யிருக்கலின் அவர் விவக் கலறிவாகாது ஆகவே,
அவா பிறவா நிறைப பிற தற்குப் பவா எனக் கினன
னென்பதா இது கருதற பரராப காவகளை மெல்லாங்
கறவ மன நிருக்கின, பெருமித முடையா மூட்டி பிறவா
கெறியைப் பறுசலா” என்று பிரசுதை கூறுவதால் எனக்
காவகுவதா அடலை (அன்னியததை) யறிவது மெய்யறி
யாகாது அறிமை (ஆதமாவை) டறிவது மெய்யறிவா என
- க் அருண்கிரிநாதா இருபுழில் அரவு புனைதரு புனிதரு
வழிபட முடிவெழி எவ் களிதா வெளிநிகழ அறிவை
டறிவது மொருமன கருவிய மெருமன” என்று கூறுக
இனிது விளக்குவதா

தமிழின் பாசுபாடகவுள்ள இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ்,
காடகத்தமிழ் எனபவற்றின் இயல்புகளை யறிவது அறிவாகா
தென்று கூறப்பட்டதாயினும், இனமபற்றி, சமஸ்கிருத முதலிய
பாஷைகளின் இயல்புகள் பறிவதும அறிவாகாதென்று
மொகளக் இத்தொல் இவககண தூலுணாச்சி தனனை யறிவதற்கு
காசாதனமாகாதென துணாதியவாறு

அறுபத்துநான்கு கலைகளையு முணர்ந்தவரும்
 யோகாப்பியாச மில்லாதவிடத்துப்
 பரம்பொருளை யறியாரெனல்.

34. நவிலுகலை யறுபத்து நான்குமறி வாரும்
 பலலயம தறுசுத்த பரமமறி யாரே.

தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்ற அறு
 பத்து நான்கு கலைகளின் பொருள்களையுந் தெளிவாக
 வறிந்திருப்பவரும் (யோகாப்பியாச மில்லாதவிடத்து)
 நாசோற்பத்தியில்லாத சுத்தப் பிரஹ்மத்தைத் தாமாக
 (ஆத்மாவாக) அறியமாட்டார்கள். 34

அறுபத்து நான்குகலைகள்-கீதமுதல் வைதவிக் வித்யா
 ஞான மீறையுள்ள தூல்களாம். இவை இன்னவை யென்பதைப்
 பிரஸ்தானபோத மென்னும் தூலிற் காண்க.

இதனால், இலக்கணதூற் பயிற்சியே யன்றிப் பல திறப்
 பட்ட தூலுணர்ச்சி யுடையாரும் யோகாப்பியாச மில்லாதவிடத்
 துச் சுத்தப் பிரஹ்மத்தைத் தாமாக வறியாரென்ப துணர்த்திய
 வாரும்.

நாசோற்பத்தி யில்லாதது நித்தியமாம். நாசமாவது, உற்
 பத்தியும் நாசமுமாவது உடையது அநித்தியமாம் ; இவ்விரண்

஁னுள் ஁ன்று மில்லாதது நிததியமம் சுததப பிர஁்றமம்
நாசம், ஁ல்லது உறபத்திநாச மெனபனவறறுள் ஁ன்றுமில்லா
நிருததலின், ஁துவே நிககியப ஁ொருளா ஁ ஆதமா சுததப
பிர஁்றம் ஁ொருபமா யிருததலின் ஁஁்து ஁நிதகியமெனபது
஁ெறபபடாது படாதாக்வ ஆதபாவிற்கு ஁னனியமாகத
தொறறுவின் வ஁னகது. ஁ தகி மா ஁னக தனனெ பாந
றுந கலதக வில்லாதது சுதகமா வியவ ஁ா நோக்வ ஆகா
பததை ஁ொன்றுங் ஁ல்லா஁ ஁ோல, பா ஁ாதநிக (஁ ஁ணமை)
஁ ஁ாககில பிர஁்றமததை ஁ொன்றுங் ஁லததலினையின் ஁து
சுததமா யிரு஁கின்ற தெனபதா.

இவர் க஁ஞான ஁ோககுடையவரா யிருப்பர்:

இவர் ஁க஁ோக்கில்லாதிருபபரெனக஁றல்.

35 ஁கவறி வாளரறி வாரிவை யனேதது

மேகவறி வாளரிவை யா஁ுமறி யாரே

஁த ஁ோகமென஁ம் ஁ானமுடைபவா இநதசசாஸ்
நிநககளின் பாகுபாடு, ஁ொரு ஁ுடபம், இலககண
஁மைதி, தருககப஁ொருதத முகவியவறறை ஁ெல்லாம்
஁றிதற் குரியவராவா, ஁கமாபுள்ள பரம஁ொருனேத்
தாமாக வறிநதிருபபவா இவ்வெல்லாவறறையும் ஁றிவ
தொழிநதிருபபர்.

தானியத்தைப் பெற்றதன்னைவகோலை விநாயகரையேப்பவ
பிரஹ்மத்தை பறிந்து பிரஹ்மச் சாரூபமாக நிகழுகின்றவர
சாஸ்திரவிசாரவிருப்ப மில்லாதவராய் இருப்ப வரன்பதாய்.

தேவகோகம்மன்னுப ஞானப-தேவபி காவென்பதன் (பெரு
ளாமென்னுப புத்தியாய். இதனால், தேவகோகம் மன்னுப ஞான
மில்லாதவர் சாஸ்திரவாராய்ச்சி முதலியவற்றன் னென்றால் பிச
வில்லை, அஃகூடையே அவ்வநாள் பசுடகா கதி வராய் இரு
கின்றன மென்ப சணாததி வாய்.

நீடுபேறு ஞானத்தாலன்றி யோகத்தாற்

சித்தியாதெனல்.

36. ஐயறி வறிந்தவை யடங்கினவ ரேனும்

மெய்யறி விலாதவர்கள் வீடது பெற்றே

மெய்யுணர்விலலாதவர் வெய், வாய், கண், மூக்கு,
செவிநென்னுப இந்நிரியங்கனின் லெய்யாய் பதல் லு
தாங்கிய வுணர்வுகளி னியல்லை யறிந்து, அவையுணர்வுகள்
(அவ்விந்நிரியங்கனேவிட்டுத் தாமவயத்தன வாய்) அடங்க
கப்பெற்றவராகவி நுப்பா ராயினும், சர்வதங்க வினித்தி-
பரமாத்மத்வம் பிதாப்தி வடிவ மோட்சத்தை யடைபவராய்

ஆந்திரியர்களின் வேறுபாட்டால் ஐந்தாகிய வுணர்வுகளை யுடைய மனம் ஒங்கு ‘ஐந்தாகிய வுணர்வுகள்’ என்று கூறப்பட்டது. மனம் அடங்குதலாவது அஃது ஆந்திரியங்களின் வாயிலாகச் சென்று சபை பரிசு முதலிய விஷயங்களை யறிவித்தாழிநது ஒருமுடிப்பட்டு ஒரு குறியில் கிற்றலாம். யோகமென்பது து வேபா.

பெரியுணர்வு சக கவஞானமாம். ஆதலால், தத கவஞான மில்லாதவா டொட்டியாச முடைபவா யிருப்பி றும வீடுமற ளொன்ற டிவிதொட மீபாவி தத கவஞான முண்டாலகத்துக காணா யிருபகன்றி, புகை வீட்டினைப் பெறுதற்குக் காணா ராக விருப்பம் பெரிபென்பது ஐங்குணாதற்பாலதாம்.

“ஐயுணர்வு மயிதா கண்ணு பயமின்றே, பெரியுணர்வு வில்லா தவாரு” என்று சிருத்திரன் கூறுவது, “அவ்விலா கால பெரியா வுநாடு ஐயுமே தன்னால், தளர்விலா முத்தி வாரா ததவா ஞானத் தல்லால்” என்று ஞானசத்தி கூறுவது, “என்றோ யிரததாணங் யோக மிருப்பினும், ண்டு ருத்தனை கண்டறி யாரிடம், உண்ணுது ஞானத் தெளிவொழி புகைஞால், கண்ணுது ம்பாலக கலநகரின் றுணே” என்று, நமசி ரங் கூறுவது, ஐங்குச் சிந்தித துணர்தற் பாலன்னாம்.

மெய்யறிவாவது தம்மை யறிவதாம்,
அன்னியத்தை யறிவதன்றோ மெனல்.

37. மெய்ம்மையறி வல்லதமிழ் வேற்றிவ தேல்லாந்
தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே.

தமக்கு வேறாக விருப்பனவற்றை யெல்லாம் அறி
வது மெய்யறிவன்றும்; தம்மை (ஆத்மாவை) யறிவு
மறிவே மெய்யறிவாம். 37

அறிவு - மெய்யறிவு, பொய்யறிவென இரு வகைத்தாம்.
(1) ஆத்மா முக்காலத்திலும் பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குரிய
தாகாததா யிருத்தலின், அது மெய்யாக விருப்பதாம்; அதனை
யறிவது மெய்யறிவாம்; (2) ஆத்மாவிற்கு அன்னிபமாக விருப்
பன வெல்லாம் எக்காலத்திலும் பொய்யென்று நிச்சயித்தற் குரி
யனவாக விருத்தலின், அவை பொய்யாக விருப்பனவாம்;
அவற்றை யறிவது பொய்யறிவாமென்க.

நானென்பதன் உண்மைப் பொருள் ஆத்மாவாய். அது
நனவு நனவு உறக்க மென்னும் அவஸ்தை மூன்றிலும் மாறா
யிருத்தலையும், நனவில் விளங்கும் உலகம் கனவிலும், கன
வில் விளங்கும் உலகம் நனவிலும், அவ்விரண்டும் உறக்கத்
திலும், விளங்கா தொழிதலையும், நானென்பதற்கு அன்னிய

மாக எனதென்று சொல்லப்படும உடம்பு, பொறி, பிராணன், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பனவும், வீடு காணி முதலியனவும், பிரத்திய காதமாவை விளங்காவாறு செய்துள்ள பாபை உபசுத்தா' அசுகதா' சுதசுத்தா' துல்பிரணடி ஸுப ஹே ரு' அஸ்தாவது மிததையா வென்றவற்றை விசாரிக்குமிடக்கு அவை தமக்கென வெொரு பொருளின்றிப் பொய்யாயொழிதலையும், ணனகுணாந்து நோக்குமிடத்து, மெய்ப் பொருளென்பது ஆதமாவேயாம், பொய்ப் பொருளென்பது அதற்குணியமாகத் தோன்றுவனவேயா மென்பது நனகு ள்ளவகுவதாம்.

சுருமந்திரப் "முன்னப் பிறவியிற் செயத முக்தவம், பின்னைப் பிறவியிற பேற்ற ஸுபிலாம், தன்னை யறிவ தறிவாமென்றிப், பின்னை யறிவது பேயறிவாமே" என்றுப ள்வைகுறள் "உடம்பினைப் பெற்ற படனுவ தெல்லாம், உடப்பினி லுத்தமனைக காண்" என்றும் கூறுகின்றன.

ஈசனையறிவது அறிவாகாதோ வெனின, ஆகாது; அவனையும் தன்னையும் (ஆத்மாவையும்) ஏகமாயறிவதே அறிவாமெனக் கூறல்.

38- பூசனையு மதுசகல பொருளுமறி தமையு மீசனையும் வேறதற வறிவதறி வேனவே.

பூசைசெய்யும் விதத்தையும் அபூசை செய்தற் குரிய (எண்ணெய், இரகீர், பால், தாமிர, நெய், நீதன் முதலிய) பல பொருள்களையுடைய அநிநதுள்ள தம்மையும, (அபூசையைப் போதுமாகக் கொளுத்தற்குரிய) சசனையும, வேற் றமை பொழிய வற்றிவ நீத அறிவாம; (அங்குளமன்றி அவனை ஆண்டாயின தமனை அடிமையாகவு மறிவாந் அறிவின்மையு) என்று சி ஹாய்மலர்ந்தருளி னார்.

38

ஒன்றாகவே யிருக்கும் ஆகாயப் படர டடம் (வீடு) என்னும் உபாதிதால் உபாயப் படராகாயென்று வியவகாரத்திற் குரியதாயிருக்கலால், ஒன்றாகவே யிருக்கும் சிவமுமாயை அவிததைமென்று முபாதிக்காட்ச்சன் சீவனென்னும் வியவகாரத்திற் குரிபதாயிருக்கின்றது, உபாயப் படரென்னு முபாதிக்க நீங்கிய எலத்திற் உபாயப் படராகாயென்று ப்ேதமில்லாமல் ஒன்றாகவேயிருக்கும் ஆகாயப் ஒன்றாகவே விளங்குவதுபோல, மாயை அவிததைமென்று முபாதிக்க நீங்கிய காலத்தில் சசன் சீவனென்னு ப்ேதமில்லாமல் ஒன்றாகவேயிருக்கும் சிவமுட் ஒன்றாகவேவிளங்குகின்றதென்பது வேதசித்தாந்தமாம். இந்தச் சித்தாந்தத்தையெயப் பாதவர் அநாதம் (ஐட)வாதிகளாவரென்பதற்கு யாதோர் ஐயப் பாடுபிடுமாம். ஆத்மாவிற்குப் பிரஹ்மம் உண்மையில் வேறாகவே

யிருக்கையின், அஃது அநாத்மாவாய் அநாத்மா வவன்பது ஐட
பாட. (இதனால், புனைவெய்யம் ஆத்தமாவையும் அதனை மீதற்றக
வொளந்நா தானைய (வெவ்வொரு வறிக் து மெய்யறிவன்றாய் ;
(உபாநிபைக்கல்) ஒன்ருவெறிவது மெய்யறிவா மென்பதுணாத
பெயராய் ஒரு உபாநுடாய் இஃ பொருள்மீதாவத் தீகாண்டாய்
எய்வாய் உபாநுடாய், எசன்மெறு, சிவன்வேறு என்பன மறபி
க. யிருத்தலின், அஃவிண்ணடைபுர் வெவ்வொரு வறிவது
பொய்யறிவாய், எதனு சீவனுப உண்ணையில் ஒன்ருகமெ
யிருக்கலின், அஃவிண்ணடைபுர் ஒன்ருகமெ பறிவது உபயறி
வாய் என : 1149-தை “ஆன தாகாத கம்மவாதே பனையும
வைய மிரபாயக, சாறு மாகித் தணதகன் றுற ருமென மும்நு
தணையக, உணபாய் ஞாதாசி (பாழிந்த புள்ள வறிவதனால்,
தானையாக ண்டுநிலல் தததா புள்ள ஆசையத்த” என்றாய்,
அமிதாராய் “முன்புற்ற, சிற்சூ (வெவ்வொரு சிவமாக் காக
கல்கிவற், எச்சுணாய் து” என்றாய் கூறுகின்றன.

சசிவன்னன் வினா.

59. தானேனு முடம்பிது தனைத்தவிர வேறு

யானேனு மருத்தமுள வோவருளு கெனவே.

(சசிவன்னன் மாநந்தி பரமபண முனிவர் தம்மை
யறிவதே யறிவாய், அன்னியத்தை யறிவது அறிவாய்

தென்று தொடர்பாக வருளிச் செய்ததைக் கேட்டு, சிறிது நேர மாலோசித்து நோக்கி, தேசிக மூர்த்தியே! யாவரும்) தானென்று வியவகரிக்கும் இவ்வுடம்பினைத் துற, இதற்கு வேறாக யானென்று கூறுவதற்கினைந்த பொருளிருக்கின்றதோ? அஃதெனக்கு விளங்கவில்லை; இருந்தால், விளங்குமன்றோ? அதனை அடிபெறுக்குத் தவிர வருளிச்செய்தல்வேண்டும் (என்று வினாவினான்).

+சசிவன்னன் தான் என்பதற்குப் பொருள் இவ்வுடம்பா யிருக்கின்றதன்றி, இத்தற்கு வேறாகக் காணப்படவில்லை; அங்ஙன மாகத்தலின், தான் என்பதற்குப் பொருள் யாது என்று வினாவினா என்பதார்.

தான் என்பது ஆத்மாவாம்; அதுவே நான் என்பதன் பொருளாம். அது சற்குருவின் உபதேசத்தைப் புராணமாகப் பொருத்தவர்க்கு விளங்குவ தின்றமென்பதிங் குணாதல் வேண் டும். எதில் நானென்னுந் புத்தி யுண்டாகின்றதோ அஃ தாத்மாவாம்; அல்லது எதில் மிகுபிரீதி யுண்டாகின்றதோ அஃதாத்மாவாம். நாஸ்திகர் அல்லது சார்வாகர் நான் மனிதன் நான் பிராமணனென்றற் றொடக்கத்துப் புத்தி (ஸ்தூல) சரீரத்திலேயே யிருக்கின்றது; அதிலேயே மிகு பிரீதி யுண்டாகின்றது; ஆதலால், சரீரமே ஆத்மாவாம்; அதற்கு வேறாக நானென்பதற்குப் பொருளில்லை யென்று கூறுவர்; இவர்க்கு மரணமே மோட்ச

மாம் ; பிரத்தியட்ச மொன்றே பிரமாணமாம் ; பொருளைத் தேடுதலும் அதுகொண்டு சிற்றின்பத்தை யனுபவித்தலுமே புருஷார்த்தமாம். ஆத்மா இத்தன்மையது, அநாத்மா இத்தன்மையது, ஈசனது சொரூப மித்தன்மையது, நமது சொரூப மித்தன்மையது என்பதுணர்ந்து, அதனால் தேநாகாரமா யிருப்பதொழிந்து, ஆத்மாவாகவே நில்லாதவா யாவரும நாஸ்திகர், அவ்வுது சார்வாவராவ ரென்பது சிதையாத சித்தாந்தமாம்.

**மாநந்திபராயணர் விடை. எனதுட லென்றலின்,
இத்தேகம் ஆத்மாவன்றெனல்.**

வேறு.

40. எனதாடை போன்பு மகன்றையல் பாய்மா
விபங்கண் முகங்கால்கை மெய்யென்ன வென்றுங்.
தனதா யுரைப்பான் வகுத்திந்த வுனைத்
தானென் றயர்த்துஞ் சொலத்தக்க தன்றே.

(மாநந்திபராயணமுனிவர் சசிவன்னன் கூறியதைக் கேட்டு, அவனது பிராந்தியைத் தீர்க்கக்கருதி, அன்பனே ! ஆத்மா தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மன முதலியவற்றுள் ஒன்றுமன்று ; அதுபற்றி யான் கூறுவதை நீ கவனமாய்க் கேட்கக்கடவாய்.) அறிவிலான் என்

ஹனுடைப ஆடை, என்னுடைப பொன், என்னுடைப
பூமி, என்னுடைப புத்திரன், என்னுடைப மனைவி,
என்னுடைப குதிரை, என்னுடைப யானைமீன், உறு
வகு நீரால், என்னுடைப கண், என்னுடைப முகம், என்
னுடைப கால், என்னுடைப கை, என்னுடைப உடம்பு
என் மூர் அவற்றை மாரிபா நாம் வெள்ளை நுகர்நிதித்துத்
தன்னுடைப பொருளாகக் கூறுகின்றனன்றோ ! ஆக
வால் இந்தத்தீதகத்தை மருந்தாரினும் ஆத்மாவின் ம
கூறுதல் கூடாது.

10

பாசைக்கு (என தென்பதற்கு) விஷயமாக வது அகந்தைக்கு
(நானென்பதற்கு) விஷயமாக தென்பது உபபமாகலின், என்னு
டைப தென்பதற்கு விஷயமாக உள்ள பீதகம் யானென்பதற்கு
விஷயமாகாது ; ஆதலால், பீதகம் எவ்வகையாலும் ஆதார
வாகா தென்பதாய்.

என்னுடைய ஆடை, என்னுடைய பொன், என்னுடைய
பூமி யென்றற் மருடக்கத்தனவாக வியவகாரஞ் செய்கின்றவனு
க்கு அவ்வாடை பொன் முதலியன மெருகவே யிருத்தல்போல
என்னுடைய கண், என்னுடையமுக மென்றற் மருடக்கத்தன
வாக வியவகாரஞ் செய்கின்றவனுக்கும் அககண் முக முதலியன
மெருகவே யிருக்கின்றன ஆகலின், எனதென்பதற்கு விஷய

பரபன்ன தேகத்தை மறந்தாயினும் ஆதராவென்று கூறுதல்
கூடாதென்பது ஸிங்குணாதற் பாவதாம். என்னுடைய ஆதர
என்னுமிடத்து, ஆதர மமதைக்கு விஷயமா யிருத்தலின், அஃ
தேகங்நன் பானென்னுஞ் சொல்லிறகுப் பொருளாயெ னின்,
என்னுடைய ஆதராவென்பவன், தேகத்தை பாடுனபதன
பொருளாகக்கொண்டு, அதற்கு வேறாக அஃதிருக்கின்றதென்று
கூறுதலால், அவன் கருத்தின்படியும், ஆதமா தேகத்திற்கு வேற
கூட யிருக்கின்றதென்பது பெறப்படுகின்றது, ஆகவே, ஆதமா
தேகத்திற்கு எவ்வகையாலும் வேறாகவே யிருக்கின்றதென்பது
பெறப்படுமா றறிக. மூதனல், என்னுடைய தென்று விபவகரிச
ப்பபிம தேகம் எவ்வகையாலும் ஆதமா வாகாதென்று விளக்கிய
வா றறிதற பாறரர. என்னுடைய ஆதமாவென்பதிற்கு ஆராகு
வினது தலையென்பதுபோல்வதாம்

தேகம் தேர்போன் றிருத்தலின. அது தள்ளை
கடத்தும் ஆத்மாவாகாதெனக் கூறல்.

- 41 தாளாக ஓராழி யார்வேங்கில் வீணை
தண்டாக வன்மாபு தட்டாக மொட்டா
நாளா மலர்ச்சென்னி கூந்தற் கொடித்தேர்
நாணா ஸர்வானின் வேறுக நாடே.
மகாமேரீடம், திராய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
கால் மிஸையம்.

காலிரண்டும் ஊர்ந்துசெல்லும் சக்கரங்களாகவும் முதுகிலுள்ள வீணாதண்டம் ஐந்துரு வாணியாகவும், மார்பு தட்டாகவும், தலை சிகரமாகவும், கூந்தல் அல்லது குழி கொடியாகவும் உடைய இத்தேகமென்னுந் தேரானது எப்போதும் தன்னை நடத்தும் ஆத்மாவிற்கு வேறாகவேயிருப்பதாம். சசிவன்னா! நீ தேகமும் தேகியு மிவ்வாறிருத்தலை யாராய்ந்து நோக்கக்கடவாய் 41

தேரினுள் இருந்து அதனை நடத்துவோன் தேராகாமை போல, உடம்பினுள் இருந்து அதனை நடத்தும் ஆத்மாவும் உடம்பாகாது; ஆதலால், உடம்பை ஆத்மாவென் நெவ்வகையாலு மறிதல் கூடாதென்பதாம்.

தேகவடிவத் தேர்க்கு இந்திரியங்கள் குதிரைகளாகவும், மனம் கடிவாளமாகவும், புத்தி சாரதியாகவும், ஆத்மா யஜமானாகவும், நவ்வழியி லொழுதுதல் அல்லது தீவழியி லொழுதுதல் அந்தத்தோர் செல்லும் மார்க்கமாகவு மிருக்கின்றனவென்பதுமிங் குணர்தல் வேண்டும். இதனால், ஆத்மாவில்லாத விடத்து உடம்பு ஓரிடத் திருந்து மற்றோரிடத்திற்குப் போகாது; போதலின், அதற்கு வேறாக அதனுள் ஆத்மாவிருந்து அதனை நடத்துகின்ற தென்பது விளங்கியவாறறிக.

தேகததிற் கொருவகையாலும் தானே
யியங்குந் தன்மை யில்லை; அஃது ஆத்மா
இயக்க, இயங்குகின்ற தெனக்கூறல்

42. கடக்குஞ் சரம்பண்ணி யுண்ணின் றெருத்தன்
கைபாத கன்னங்கண் மெய்போ லியக்குங்
கிடக்குந் நடத்தா விடத்திவ் வுடம்புங்
கிடக்கும் மொருத்தன் னடத்தா விடத்தே.

முற்கால மூங்கில் துணி முதலியவற்றைக் கொண்டு
மதயானையொன்று செய்து, அதனுள்ளே தானி நுந்து,
அதனது துதிக்கை, கால், காது என்பனவற்றை யியக்கு
வானான், அப்பொய்யானை மெய்யானையோலத் துதிக்
கையை யாட்டியும், காலால் நடந்து சென்றும், காதை
யாட்டியும் இயங்குகின்றது; அவன் அதனை யியக்கா
விடத்து அது வறிதே கிடப்பதாம்; அங்ஙனமே, இவ்
வுடம்பும் ஆத்மா இயக்குகின்றபோது, கொடுத்தல்-
வாங்கல்-நடத்தல்-கேட்டல் முதலிய வியவகாரங்களைச்
செய்கின்றது, தன்னை இயக்காதபோது வறிதே கிடப்ப
தாம்.

42

மூங்கில் முதலியவற்றைச் செய்துள்ள யானையினுள்ளிருந்து,
அதனை யாட்டுகின்றவன், அந்தயானை யாகாமைபோல, உடம்

பினுள றிருங்ங ஆதன்ன யாந்நிர ஆதமாவர ஆதத வுடம்பாகா
தென்பதாம். (அ)தனால, உடம்பி னியக்கத்திற்குக் காரண
ஆதமாவனறிப பிறிதொன றனநென விளக்கிப்பொற்றி.

“ மரணை யா விரகுள்ளோர னைந்தனிருந சாடகல்
செருகசிபது லாடுஞ் செயல்போற—றிரிகுமுடல்
ஆடநிலா னுடகல லாடுமல னுடடாட்கால்
காடடடாடா லாகுமிது மரண ”

எனனும லெனபா ஓங்குணாதற பாலகாம

உடம்பே உயிராயின, மலமும் உயிராதல்

வேண்டுமெனக் கூறல.

43. ஒருகூறு மலமாகு மொருகூ றுடம்பா
மொருகூறு மனமாகு முண்டறற வன்ன
மிருகூறு நியாகி லொருகூறு நீயா
மிழிக்கும் மலஞ்சோ ரிடப்பட்ட வுடலே

கண் காது முககு முதலிய வாரிலக ளெல்லாவற்றி
னும் டீனே, குறுமபி, சளி முதலிய மலங்கள் கசிகநு
வருமியலுடைய உடம்பு அறிவுடையார் யாவரும் அரு
வருததற் குரியதாக விருக்கின்றது; சசிவன்னா! நீ அவ்

வுடம்பாயின், பானதுமற்றிக் கூறுவதைக் கீடக்கக் கட
வாய். உண்டு சீரணமான ஆகாரம் மூன்று பாகமாகின்
றது; அம்மூன்றனுள், ஒருபாகம் மலமாயமைகின்றது;
மற்றொரு பாகம் உடம்பா யமைகின்றது இன்றொரு
பாகம் மனமாயமைகின்றது. இம் மூன்றனுள் உடம்
பும் மனமுமாகிய இரண்டுபாகமும் நீயாயின், மலமாகிய
மற்றொருபாகமும் நீயாதல் வேண்டும். (நீ மலமாகாமை
யின், உடம்பும் மனமும் நீயாதல் கூடாது; ஆதலால்,
நீ உடம்பன்று).

43

உண்டு சீரணமாகிய வுணவு மலமும் உடம்பும் மனமுமாகிய
யமைகின்றது; அம்மூன்றனுள், உடம்பும் மனமும் ஆகிய
வாயின், மலமும் ஆதமாவாதல் வேண்டும்; ஆதலால் மலமாகாமை
யின், அஃதுடம்பும் மனமுமாகிய எவ்வகையாலுங் கூடாதென்
பதாம். உண்டு சீரணமாய வுணவின் சத்துவ பாகம் (சூகருமப்
பகுதி) மனத்தோடுகூடி அம்மனமாகவும், இராசத பாகம் (மத்திமப்
பகுதி) உடம்போடுகூடி அவ்வுடம்பாகவும் அமைகின்றன;
தாமதபாகம் (ஸ்தூலப்பகுதி) மலமாயமைகின்ற தென்பன இங்
குணர்த்தப் பாலனவாம்.

உடம்பு உயிராகா தென்பதை
விளங்குகின்றதோ ரனுபவவாயிலாகக் கூறல்

44. கிளரா தரத்துண்ண மன்னஞ் சுடக்கை
கிட்டப் பொறுதே யிருந்தார் கிடந்தார்
தளரா துறப்போன்று முயிர்போக வன்றே
தழற்பள்ளி மீதே துயின்றார் சகித்தே.

மிக்க விருப்பத்துட னுண்ணுதற்குரிய அன்னமா
னது சுட, அதனைக் கையால் தொடச் சகியா திருந்தவர்
நோபால் படுக்கையிற் கிடந்து, கை கால் முதலிய அவ
யவங்களுள் ஒன்றும் குறையாதிருக்க உயிர்நீங்க, உயிர்
நீங்கிய வப போதே இடுகாட்டில் அக்கினி சயனத்தின்
மீது, அவ்வக்கினியைச் சகித்துக் கொண்டு சித்தியை
செய்கின்றனர். 44

உண்ணுதற்குரிய அன்னஞ் சுடுப்போது, அதனைத் தொட
முடியாது வருத்த முற்றவர் இறந்தபின் இடுகாட்டில் அக்கினி
சயனத்தின்மீது யாதொரு வருத்தமுமின்றி உறங்குகின்றனர்;
இவ்வாறு நவ விருப்பதற்குக் காரணம் யாதென்று விசாரித்தால்,
உயிர் உடம்பினும் வேறென்பது என்கு விளங்கு மொன்பதாய்.

உடம்பினுள் உயிருள்ளபோது அது சிறு சூட்டையும்.
பொறுத்தற்குரிய தாகாது வருத்த முறுகின்றது; அது நீங்கிய

காலத்தில் கட்டை முட்டைகளைப் போல் எரிக்கப்படுகின்றது; அதேவ்வாறு நெரிக்கப் படுவதால், உயிர்க்கு பாதொரு வருத்தமும் சம்பவியாதிருக்கின்ற தென்பது இங்குணர்த்தப்பாற்றும்.

சூய பராணந்த காலத் துருத்துவெந

தியட லானுமிங் குந்திபற

கீத நீ தானல்ல யுந்திபற ”

என்று அலிநோத வந்தியார் கூறுகின்றது.

கைகால் முதலிய அவயவங்கள்

சுதந்தாமாகத் தொழில் செய்வதில்லை ;

அவற்றைத் தொழில் செய்விக்கு மொன்று

உடம்பிற்கு வேருக அதனுள்

இருக்கின்ற தென்று கூறல்.

45. நிழற்பாவை கண்ணாடி யிற்பாவை கைகால்
நிமிர்க்கும் முடக்கும் மிவன்செய்யு மேல்லாந்
தொழிற்பால வாமற்றிவ் வுடலஞ்செய் தொழிலுஞ்
சுடர்ஞான வடிவான வன்செய்த தொழிலே.

சூரியன் - சந்திரன் - தீப மென்பனவற்றால் தோன்றும் ஒருவனது உடம்பின் நிழல் வடிவமும், கண்ணாடியில் தோன்றும் பிரதிபிம்ப வடிவமும், கையை நிமிர்த்

தலையும் முடக்குதலையும், காலை நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்கின்றனவன்றோ? அத்தொழிலெல்லாம் இவன் செய்யும் தொழில்களால் நிகழ்வனவாம்; அது போல, இவ்வுடம்பு செய்யும் தொழில்களுள் ஞானவாதராயுள்ள ஆத்மா செய்யும் தொழில்களால் நிகழ்வனவாம்.

45

ஒருவனது உடம்பின் நிழல் வடிவமுடைய பிரதிபலன வடிவமும் கையைப் பாலையும் நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வது போலத்தோன்றுவதற்குக் காரணம் அவன் தனது கையையும் பாலையும் நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வதால். அவன் தனது கையைப் பாலையும் நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்யாவிட்டால், அவனது நிழல் வடிவமுடைய பிரதிபலன வடிவமுடைய தனது கையைப் பாலையும் நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வதில்லைபாம்; அங்ஙனமே, உயிர் எனது கையைப் பாலையும் நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்பவென்று சங்கற்பஞ்செய்கின்றபோது அவைநிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்கின்றன; அவ்வுயிர் அவ்வாறு சங்கற்பஞ்செய்யாதபோது, அவை நிமிர்த்தலையும் முடக்குதலையும் செய்வதில்லைபாம் மென்பதாம். உடம்பினது ஒவ்வொரு தொழிலும் ஆத்மா தொழில் செய்கின்றபோதே நிகழுகின்றது; அது வாளாவிருக்கின்றபோது அதனிடத்து நிமிர்த்தல் முடக்குதல் முதலிய தொழில்களுள் ஒன்

றுப் கிழவ தில்லையாமென்பதின்குணர்தல் வேண்டி. ஆத்மா
ஞானவடிவப் பிருத்தலின், நிர்விகார வடிவமா நிர்விகார
வடிவப் பிருப்பினும், கேவலத்தில் அவித்தையினும், சலத்தில்
அவத்தையின் காரியமாயுள்ள அந்தக்கரணத்தினும் பிரதிபிம்பித்
துச் சீவ சொருபமாய் விளங்குகின்றது; சீவ மருபமாய் விளங்
கும் நிலையில் விகார முடையதுபோலத் தோன்றி, தேகேந்
திரிய முதலியவற்றை யியக்கும் தொழிலுடையதாக விருக்
கின்ற தென்பது சாஸ்திரார்த்தமாம். கேவலம்-சமுத்தியாம் ;
சகலம்-சாக்ஷிமுப சொப்பனமுமாம். காந்தம் ல்லின் சந்நி
தானத்தில் இருப்புகள் தொழிற்படுவதுபோல, ஆதம் சந்நி
தானத்தில் தேகேந்திரியாதிகள் தொழிற் படுகின்றன வென்
பதின்குணர்தற்பாலதாம்.

“உன்முடி போற்கண் ணடிக்குள்ளொரு முகங்கண்டாற்
போல், சின்பய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்
றும்” என்றும், “செய்கையஞ்செய் விகையுமற் றிருக்குங் காந்
தச் சிலமலைமுன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கை
யஞ்செய் விகையுமற் றிருக்கு மென்முன் செடமான வுலகமெ
லாஞ் சேட்டை செய்யும்” என்றும், கைவல்லிய நவரீதங் கூறுவ
தின்குணர்தற் பாலதாம்.

இதனால், நைகால் முதலியன தாமே யியங்குந் தன்மையைப்
பெறுது உயிரி னியக்கத்தா லியங்குவனவா யிருத்தலால், உயிர்
உடம்பாகாதென விளங்கியவாற்றிக.

ஒரு வீட்டினுள் ளிருந்துகொண்டு
அவ் வீட்டை யறிபவன் அவ் வீடாகாமைபோல
உடம்பினுள் ளிருந்துகொண்டு
அவ்வுடம்பை யறியும் ஆத்மாவும்
அவ் வுடம் பரகாதெனக் கூறல்.

46. அறிகின்ற பொருளென்று மறிவானில் வேறே
யானாலிவ் வுஞ்ஞை நானென்ன லாமோ
செறிகின்ற புள்ளல்ல வேகூடிவ் வகையே
செடமான வுடனின்னில் வேறென்று தெளியே.

அறியப்படும் பொருள்கள எப்போதும் தம்மை
யறிகின்றவனுக்கு அன்னியமா ஈடுபட்பனவாமன்றோ?
அங்ஙனமாயின், ஆத்மாவால் அறியப்படுவதா புள்ள
இம்மாமிச வடிவ வுடம்பை ஆத்மாவென்று கூறுதல்
பொருந்துமோ? பொருந்தாதன்றோ? மேலும், கிளி-
காடை முதலிய பறவைகள் வசிக்கின்ற கூடு அப்பறவைக
ளாமோ? ஆகாதன்றோ? (இங்ஙனமே, ஆத்மா வசிக்
கின்ற வுடம்பு ஆத்மாவாமோ? ஆகாதன்றோ? ஆத
லால், சசிவன்ன!) நீ சட வடிவமா யுள்ள வுடம்பு சித்

வடிவமாபுள்ள உனக்கு வேறாகவே யிருக்கின்ற தென் பதைத் தெளிவா யுரியக்குடவாய். 46

இவ்வுடம்பு னிருப்பு சாக்கிராவஸ்தையிலும், இதுதனது அபா வம் சொப்பனாவஸ்தையிலும் சுழுப்தி யவஸ்தையிலும் ஆத் மாவா லறியப் படுவனவா யிருத்தலின், இவ்வுடம்பு ஆத்மாவாக மாட்டாது ; மேலும், கூட்டில் வசிக்கும் பறவை அக்கூடாநாமை போல, உடம்பில் வசிக்கும் ஆத்மாவும் அவ்வுடம்பா ள தென்ப தாம். சேதனமாய் அருவாய் நித்தமா புள்ள ஆத்மாவும், அசேதனமாய் உருவாய் அநித்தமா புள்ள வுடம்பும் தபழன் பாறாக விருப்பனவா யாவலின், அவ்விரண்டும் ஒன்றாகா ; அங் கன மிருப்பினும், ஆதமா வினை வயத்தால் உடம்போடு கூடி யிருக்கின்ற தென்பதிங் குணர்தற்பாலதாம்.

இனிக் கூடு என்பதற்கு முட்டை யென்று பொருள் கொள் ளுதலும் கூடும். முன்னர் முட்டையும் கருவும் (பறவையும்) வேறாகாதிருந்து பின்னர் வேறாய் விடுதல் போல, முன்னர் உடம்பும் ஆத்மாவும் வேறாகா திருந்து பின்னர் (மரண காலத் தில்) வேறாய் விடுகின்றன வென்பது மிங்குணர்தல் வேண்டும். “ஒற்றுமை நயத்தி னென்றெனத் தோன்றினும், வேற்றுமை நயத்தின் வேறே யுடலுயிர்” என்று நன்னூல் கூறுகின்றது.

“நடுங்கும்வெங் காய வனத்துழல் வோர்க்கு நதியெனு ஞானநீ ரன்றி, இடும்பைதீர்ப் பதுவே நிலைநிரு விகர்ப்பத்

தேகமா யிலங்குமயம்ஞ் ஞானி, குடம்பைநீத் தேகம் புள்ளெ
னச் சூழ்ந்த கொடுஞ்சடம் வேறதாய் நிற்பன்” என்று பெரியார்
கூறுவது இங்குக் கவனித்துணர்தற்பாலதாம். குடம்பை-கூடு;
சடம்-உடம்பு.

**இவ்வுடம்பு சூதகாரியமா யிருத்தலின்,
ஆத்மாவாகாதெனக் கூறல்.**

47. நிலமாகும் வற்பென்ற னெகிழ்கின்ற னீரா
நெருப்பா யிதிற்கட்ட வெல்லாழு மரீலஞ்
சலமான புரையான வானிந்த வுடலஞ்
சடமான வைம்பூத வருவங்க டாமே.

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய மென்
னும் பஞ்ச பூதங்களின் காரியமாயுள்ள இவ்வுடம்பு
சடமாம்; (ஆகவின், அது சித்தாகிய ஆத்மா வன்றும்.
இவ்வுடம்பு பஞ்சபூதங்களின் காரியமா மென்பது எவ்
வாறு மெனின், கூறுதும்). இவ்வுடம்பில், கடினமா
யிருக்கும் பகுதி பெல்லாம் பிருதிவியின் காரியமாம்;
நெகிழ்ச்சியா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம் அப்புவின
காரியமாம்; சுடுந் தொழிலை யுடையனவா யிருக்கும்
பகுதி யெல்லாம் தேயுவின காரியமாம்; சலனமா

புள்ள பகுதி பெல்லாம் வாயுளின் காரியமாம்; புறையா
புள்ள பகுதி பெல்லாம் ஆகாயத்தின் காரியமாம். 47

சுலன 1 - அசைவு; புரை-துவார 2.

அதனால், புத்தங்களின் காரியமாயுள்ள உடம்பு காரண
கார்ப ரகிதமாயுள்ள ஆத்மாவாகாதென மறுத்தவாறறிக.

“அன்னமே செயத தூல வாக்கையே யன்ன மோசம,
அன்னமுண் டாலஃ தூய்ய மஃதிலா தேலி நகரும, தன்னிய
மேதை யத்தி தோன்முதற் கூட்ட மான, அன்னது ர்த்த சதந
மாகிப வான்மா வாகா” என்று விவேககுடாமணி கூறுகின்றது.

இதுகாறிய ஸ்தூல தேகம் ஆத்மாவாகா தென்பது கூறப்
பட்ட தென்க.

ஞானேந்திரியங்கள் ஆத்மாவாகா
வெனக் கூறல்.

48. விழியைப்பு மானென்னில் ரவியாதி யாலே
விளங்கின்ற தல்லால் விளங்காமை யாலே
யொழியப் படுங்கன்ன முதனான்கு முன்ற
னுருக்கண்ட கண்டன்களை யொப்பாக வுன்னே

சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்ஷுவை, கிரா
ணம் என்னும் ஞானேந்திரியங்களுள், சட்சு உலக வியவ

காரஞ் செய்வதற்கு முக்கிப காரணமா ஸிருத்தலின், அதனை ஆத்மாவென்று கொள்ளுதல் கூடாதோவென்று சசிவன்னா! நீ கூறுவையாயின், அவ்வாறு கூறுதல் கூடாது. சட்சுவென்னுங் கண்ணிந்திரியம் சூரியன் - சந்திரன் - தீபமென்னு மொளிப் பொருள்களின் சம்பந்தத்தால் விளங்குகின்றதல்லாமல், தானே விளங்குகின்ற தில்லையாம்; ஆகையால், அது சுயம்பிரகாசப் பொருளன்றும்; சட்சு விந்திரிய மொழிந்த சுரோத்திரம்-துவக்கு-சிங்புவை-கிராணமென்னும் நான்கிந்திரியங்களும் ஆத்மாவன்றும்; அவற்றை உருவ முதலியவற்றை யறிவதற்குச் சாதனமா யுள்ள உனது சட்சு விந்திரியத்திற் கொட்பாகக் கருதக் கடவாயாக.

48

சுரோத்திர முதலிய இந்திரியமைந்தும் சுயம்பிரகாசப் பொருள்களன்றாகலின், அவை ஆத்மாவன்று; எது சுயம்பிரகாசப் பொருளோ அதுவே ஆத்மாவாம். சுரோத்திர முதலிய இந்திரியங்கள் ஆத்மாவின் சம்பந்தத்தால் சுயம்பிரகாசப் பொருள்கள் போல விருந்து, சத்த முதலியவற்றை யறிதற்குச் சாதனமாயிருக்கின்றன; அவற்றை ஆத்மாவென்று கூறுதல் லபைபா தென்பதாம்.

கண்ணிந்திரியம் சூரியன், சந்திரன் முதலிய ஒளிப்பொருள்களின் சம்பந்தத்தால் விளங்குகின்றது; அதற்குச் சுயம்பிரகாச

மினறென்று கூறிபது இந்திரியங்கள் கருசு சுயமபிரகாச மின
மறனபதை விளக்குவதற்காம சுயமபிரகாச மெனபது இங்கு
அலுபதப் பிரகாசமாம் அஃதாவது எப்போதுங் கெடுதலில்லாத
பிரகாசமாக சூரியன சந்திரன முதலிய வெள்ளிப்பொருள்கள்
ஒரு காலவிச்சேஷத்தில் கெடுவனவாய்ருததலின் அவை சுய பிர
காசப் பொருள்க ளன்றெனபதா குணாதல் வேண்டி

மனதோடுகூடிய ஆதமா சுமோதசி முதலிய விநக்ரியங்க
மோடு கூடியபோது, அவை சதத முதல்யவற்றை பறிவ
தற்கு சாதனமா படைகின்றன வெனபது விளக்குயினை,
சுமோதசா முதலிய விநக்ரியங்கள் ஆதமாவாகா வெனபது
நன்கு விளங்குவதாய் சடசு இந்திரியம் ஒளிப் பொருள
களின் சுயபந்தமில்லாதபோது உருவ முதல்யவற்றை அறிவ
தற்கு சாதனமாக வமைவதில்லை, ஒளிப்பொருள்களின் மபத
முள்ளபோதோ அவற்றை பறிவதற்கு சாதனமாக வமைகி
றது சுமோததிர முகலிய மறந நானகிந்திரியங்களோ ஒளிப்
பொருள்களின் சுயபந்தமில்லாலை சதத முகலியவற்றை யறிவ
தற்கு சாதனமாக வமைகின்றன வெனபதும், அவை மனதோடு
கூடிய ஆதமாவின் சுயபந்த மல்லாதபோது கடம பட முதலி
யனபோல் ஜடமாவே யிருக்கின்றன வெனபதும் கூர்ந்து
கோக்குவோர்க்கு நன்கு விளங்குவனவாய்

சைவருள் ஒரு பகுதியார ணணுகருசு சுயமாகவே ஒளி
யுண்டு அது விளங்குவதற்கு சூரியன முதலிய வெள்ளிப்

பொருள் ள் உதவியாயிருக்கின்றன வென்று கூறுவதை மறுக்க, இங்குக் கண்ணுக்கு உபநாயகம் மொளரி மில்லை யென்பது கூறப்பட்டது. மின் மொளரிப் பூச்சியின் ஒளியுட மற் றரு ஒளி யால் விளங்காது, தானே விளங்குவதா யிருத்தலை உய்த்துணர்வார்துக் கண்ணுளரி விளங்குகின்றது சூரியன் முதலிய ஒளிப் பொருள்கள் உதவியா யிருக்கின்றன வென்று கூறுவார கூற்று, எறுப்பு எறுப்பியை (யானையை) விழுங்கிய தென்பார் கூற்றுப் போன்று இறுப்புதாக்கவே (வியப்பாக்கவே) தோன்றுமென்க. மேலும், அவர் கண்ணொளியும் நதிர் (சூரியன்) ஒளியுர் கூடி ஒன்றப் விளங்குதல் போல, சிவனும் சிவமுங் கூடி ஒன்றப் விளங்குதலை அத்துவிதமா மென்று கூறுகின்றனர். இவா கூறுவதைச் சொருபாநந்தர் சொருபசாரத்தில்

“கண்ணுருவ மீசனென்பர் வேற்றுருவஞ் சிவனென்பர்

கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பர்—கண்ணுதாய்

அத்துவித மாகா தலையிரண்டு மாகாத

சித்துருவந் தானே சிவம்”

என்று கூறி மறுத்திருக்கின்றனர்.

சத்தத்தைச் கேட்டல் சுரோத்திர (காத) இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம்; பரிசுத்தை யறிதல் துவக்கு (மெய்-உடம்பு) இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம்; உருவத்தை யறிதல் சட்சு (கண்) இந்திரியத்தின் வியாபாரமாம்; இரசத்தை யறிதல் சிங்குவை

(நாகது) இந்நிரியததின் வியாபாரமாம், வாசனைபை யறிதல கிராஹ (முகது) இந்நிரியததின் வியாபாரமாம் சுரோத்திர முத விய இந்நிரியததின் மனம்தாடு கூடிய ஆத்மாவின் சம்பந்தமுள்ள போது கேட்டல் முதலிய விபாபாரங்களைச் செய்கின்றன அச ஈடந்ததில்லாதபாது அவ்வியாபாரங்களைச் செயயாதிருக்கின் றன, இவ்வாறிருக்கலால், அவற்றை ஆத்மாவெனக் கொள்ளுதல் கூ ராகென்பது இத்தலை விளங்கியவாற்றிக்

கர்மேந்திரியங்களும் ஆத்மாவாகா

வெனக் கூறல்.

வேறு

4.) அழலுண்பொருள் களிலுண்பனவ முக்கூறதின் முதற்கூ றணியென்பு நடுக்கூறது மச்சைகசணி யாகு, மெழில்கொண்ட கடைக்கூறது வாக்கா யெழுமென்றே யியளுன்மறை யந்தங்க ளிசைக் கின்றன தாமே.

ஒருவனுண்ணுதற்குரிய எண்ணெய், நெய் முதலிய வுணவுகளுள் உதராக்கினிபால் சீரணமானவை முன்று பாகமாம்; அவற்றுள், முதற்பாகம் எலும்போடுகூடி அவ்வெலும்பாக அமைகின்றது; நடுபாகம் மச்சை

யோடு கூடி, அம்மச்சையாக அமைகின்றது; கடைப் பாகம் வாக்கிந்திரியத்தோடுகூடி அவ் வாக்கிந்திரியமாக அமைகின்றதென்று அநாதியாக நடைபெற்று வருகின்ற வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன. 49

மச்சை-கொழுப்பு; வேதாந்தம்-உபநிடதம்; அநாதி - ௪ ற் பத்தியில்லாதது. சாந்தோக்கிய உபநிடதம் 6-வது பிரபாடகத்தில் இவ்விஷயங்களை விரிவாகக் கூறுகின்றது.

இதனால் ஒருவனுண்ணும் எண்ணெய் நெய் முதலிய உணவு சீரணமாயபோது, அதுமூன்று பாகமாக அமைகின்றது; அவற்றுள் முதற்பாகம் எலும்போடு கூடி அவ்வெலும்பாகவும் இரண்டாமபாகம் மச்சையோடு கூடி அம்மச்சையாகவும், மூன்றாம்பாகம் வாக்கிந்திரியத்தோடு கூடி அவ்வாக்கிந்திரியமாகவு மமைகின்றன; சீரணமாய வுணவால் விருத்தியடைந்து வருகின்ற எலும்பு, மச்சை, வாக்கிந்திரிய மென்னு மூன்றனுள் எலும்பு மச்சையும் நீயாகுமாயின், வாக்கிந்திரியமும் நீயாதல் கூடும்; எலும்பு மச்சையும் நீயன்றாகலின், வாக்கிந்திரியமும் நீயன்று எனக் கூறியவாற்றிக.

சீரணமாய வுணவின் சத்துவபாகம் வாக்கிந்திரியத்தோடு கூடி அவ்வாக்கிந்திரியமாகவும், இராசதபாகம் மச்சையோடு கூடி அம்மச்சையாகவும், தாமதபாகம் எலும்போடுகூடி அவ்வெலும்பாகவு மமைகின்றன வென்பதிக் குணாதல் வேண்டும்.

கர்மேந்திரிய மலந்தனுன் வாக்கிந்திரியம் நீ (ஆத 11) ஆன்
மென்று தலைமைபற்றிக கூறப்பட்டது; படம்பிவ, ஏனைய இந்திரி
யங்களும், நீடன்றென்று கூறப்பட்டதென்றுங் கொள்ளல் வேண்
டும்.

கர்மேந்திரியம் வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம்,
என்பனவாம்.

வாக்கிந்திரியத்தின் வியாபாரம் வசனித்தலாம்; பாத ஆந்
திரியத்தின் வியாபாரம் நடத்தலாம்; பாணி (தை) இந்திரியத்
தின் வியாபாரம் இடுதலைற்றலாம்; பாயுரு இந்திரியத்தின்
வியாபாரம் மலங்கழித்தலாம்; உபஸ்த இந்திரியத்தின் வியா
பாரம் ஆந்தித்தலாம். உடம்பினுள் வசிக்கும் உயிர்க்குச் சுரோத்
திர முதலிய ஞானேந்திரியங்கள் அது கேட்டல் முதலிய வியா
பாரங்களைச் செய்வதற்குச் சாதனமா யிருத்தல்போல, வாக்கு
முதலிய கர்மேந்திரியங்களும் வசனித்தல் முதலிய வியாபாரங்க
ளைச் செய்வதற்குச் சாதனமா யிருக்கின்றன வென்பதாம். ஒருவ
னுக்கு அவன் நடப்பதற்குச் சாதனமாயுள்ள தமிழ் அவனொகை
போல, உயிர்க்கு அது கேட்டல் முதலிய வியாபாரங்களைச் செய்
வதற்குச் சாதனமாயுள்ள ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்
களும் அஃதாகா வென்பதிங் குணத்தல் வேண்டும்.

ஞானேக்திரியங்களும், கர்மேக்திரியங்களும்
கானென்பதன் பொருளாகாவென்பது ஓக்கும் ;
பிராணவாயு ஏன் கானென்பதன் பொருளாகா
தென்னும் வினாவிற்கு விடை கூறல்.

50. உண்ணும்புனன் முக்கூறதின் முதற்கூறுவர் நீரா
முதிர்நடு விற்குறு கடைக்கூறு பிராண,
னெண்ணும்மிதி லிருகூறவை நீயாயிடி னன்றோ
விறுகின்ற பிராணன்னது நீயாதுவை யிசையே.

ஒருவன் குடிக்கின்ற நீர் சீரணமாய்போது மூன்று
பாகமாம் ; அவற்றுள், முதற்பாகம் மூத்திரமாம் ; நடுப்
பாகம் உதிர்ந்தோடுகடி அவ்வுகிரமாம் ; கடைப்பா
கம் பிராணவாயுவோடு கூடி அப்பிராண வாயுவாம்.
மூத்திரம், உதிரம், பிராணவாயு வென்னு மிம்மூன்ற
னுள், மூத்திரமும் உதிரமும் நீ யானாலன்றோ பிராண
வாயுவும் நீயாதல் கூடும் ? சசிவன்னா ! நீ இக்கூறு
பாட்டை ஆலோசித்துக் கூறக்கடவாய். 50

இதனால் ஒருவன் குடிக்கும் நீர் சீரணமாய்போது அது
மூன்றுபாகமாக வமைகின்றது ; அவற்றுள், முதற்பாகம் மூத்

சிரமாகவும், இரண்டாம்பாகும் உதிரத்தோடுகூடி அவ்வுதிரமாகவும், மூன்றாம்பாகும் பிராணவாயுவோடு கூடி அப்பிராணவாயு உ.ர.ம. மமைகின்றன; ஆய்முன்றனுள் மூத்திரமும், உதிரமும் ஃயாகுமாயின், பிராணவாயுவும் நீயாதல்கூடும்; மூத்திரமும் உதிரமும் நீயன்ற லீயின், பிராணவாயுவும் நீயன்று எனக் கூறியவாரும். உதிரம் - இரத்தம்.

சீரணபாய நீரின் சத்துவபாகம் பிராணவாயுவோடு கூடி அப்பிராண வாயுவாகவுட, இராசதபாகம் உதிரத்தோடுகூடி அவ்வுதிரமாகவும், தாமதபாகம் மூத்திரமாகவு மமைகின்றன வென்பதிங் குணர்தல் லேண்டும்.

மனம் பிருதிவியின் (மண்வடிவ அன்னத்தின்) காரியமாயும், வாக்குத் தேயுவின் (அக்கினியின் சம்பந்தமுள்ள எண்ணெய் நெய்முதலியவற்றின்) காரியமாயும், பிராணன் அப்புலின் (நீரின்) காரியமாயு பிருத்தலின், அவை ஆத்மா வாகாவென்பது இங்குத் தொடர்பாக வுணர்த்தப்பட்ட தென்க. டைபப்பட்ட தயிரின் சூக்குமாம்சம் வெண்ணெயாவதுபோலப் பிருதிவியின் சூக்குமாம்சம் மனமாகவும், தேயுவின் சூக்குமாம்சம் வாக்காகவும், அப்புலின் சூக்குமாம்சம் பிராணஞாகவு மமைகின்றன வென்பதிங் குணர்தற் பாலதாம். பஞ்சபூதத்துள் பிருதிவி - அப்பு - தேயு வென்னு மூன்றுமே நாம் உண்பன - தின்பன - நக்குவன - பருகுவனவா புள்ள அன்னபானங்களாக வமைகின்றன வென்பது மிங்துணர்தற் பாலதாம்.

“கடையப்படு தயிரிறறிர் கணையபோன பனமுசா
 ஜுடையிறசெயு மியலவே றில்”

என்று ப்ரமகீதை கூறுகின்றது

ஆருகப ஸ்தானத்திலிருந்து, மூக்குநுனி பரிபத்தம லென்று
 உசவாச ச்சுவாசஞ் லெபயு வாபு பிராண வாபு

பிராண பஞ்சகத்துள் பிராணவாயு நீயனமென்று தலைமை
 பற்றிக் கூறப்பட்டது படவே, மற்ற வாபுக்களு நீயனமென்று
 கூறப்பட்டவதென்றுங் ல்கானஸு வேண்டு

பிராணபஞ்சகம்-பிராணன அபானன சானன உகா
 னன, வியானவன்னபனவரம

குதஸ்தானத்திலிருந்து மல முக்கிரங்களுக் கழிப்பக்கு
 வாயு அபானமும், நாபி ஸ்தானத்திலிருந்து உண்ட அனன
 சாரத்தைச் சாவாங்கத்திற்கும் பகுத்துக் கொடுக்கு வாயு சரிண
 மும், கண்ட ஸ்தானத்திலிருந்து வாந்தி பண்ணுவித்து வாயு
 உதானமும் சாவாங்கத்திலு மிருந்து கேகத்தை நீறுத்துவிட
 கு வாயு விபானஞ்

பிராணவாயு ஆத்மாவாகாதென்பது விளங்க
வில்லை யென்னும் வினாவிற்கு விடை கூறல்

(பேறு)

31. பிராணனு மல்ல துஞ்சி ஷுணாவின்மை
யாலக் துணரும் புலன்க ளொழிவாற,
பிராணன தென்னின் மன்னை யொழியாது
சேனை நகர்கூழ் வபஞ்சேய் யொழுகு

(தேகா, நோநேந்திரியா, கன்மேந்திரிய மென்பன
வற்றாள் எதுவும் ஆத்மாவாகாதென்ற தெவரீ ருளிய
நோகுகும்; பிராணவாயு ஆத்மாவாகாதென்பது விள
ங்கவில்லை; அதனைத் தேவரீ ருளிய செய்தல் வேண்டி
என்றான் சசிவன்னன். அது கேட்டு நோந்திரியாய்
முனிவா அவனை நோக்கி அன்பனை 'ஓ பான் கூறு
வதைக் கவனமாக கேட்கக்கடவாபு). பிராணவாயுவும்
ஆத்மாவன்று; அஃதென லெனின், அது நாம்
உறங்கும்போது சடமா மிருத்தலாலுப, விஷயங்களை
பறியும் இந்திரியங்களின் சம்பந்தமில்லா திருப்பதினாலு
மாம். (இங்ஙன மிருப்பதால் பிராணவாயு எவ்வகையா
லும் ஆத்மாவாக மாட்டாது.) பிராணவாயு நாம் உறங்கும்

போது சுரோத்திரமுதவிய இந்திரியங்கள் அடங்கிய ஸீபா வன போன் றடவருவதாகாது தனது வியாபாரத்தைச் செய்திருப்பதற்குக் காரண மென்றே பெணின், அரசன் நகாவலன் செய்யுமபோது அவனது சேனை அவனை விடாது சூழ்ந்திருத்தல் போல, ஆத்மா அரசன் புரத்திரய நகாவலன் செய்யுமபோது, அவனது சேனையாடும் பிராணவாயு அவனை விடாது சூழ்ந்திருக்கின்றது. (அரசனும் சேனையும்போல ஆத்மாவும் பிராணவாயு இருக்கின்றன என்பதை நீ உணரக் கடவாய்). 51

புரத்திரயம்-சாக்கிரம, சொப்பனம், சுழப்பம் என்பன அவஸ்தைகளாம்.

நாம் உறங்கும்போது பிராணவாயு சடமாயும், விஷபங்களாயறியும் இந்திரியங்களின் சம்பந்தமில்லாததாயு மிருத்தலின், ஆத்மாவாக மாட்டாது; அரசன் நகாவலன் செய்யும்போது, அவனை அவனது சேனை சூழ்ந்திருத்தல்போல ஆத்மா புரத்திரயத்திற் சென்றுலாவும்போது அதனை அதனது சேனைபோலுள்ள பிராணவாயு சூழ்ந்திருக்கின்றது; அரசனும் சேனையும் ஒன்றாகாமையோல, ஆத்மாவும் பிராணனும் ஒன்றாகாவென்பதாம்.

ஒருவன் சாக்கிராவஸ்தை யுடையவனாயிருக்கும்போதும், சொப்பனாவஸ்தை யுடையவனாயிருக்கும்போதும், சுழத்தி

யவஸதை புண்டபவஞயிருக்குமபோதுய, அவன பிராணவாயுவை உடையவனாகக் காணப்படுதலின, நதாவலஞ்செய்யும் அரசனை அனது சேனை விடாது சூழநகிருத்தலபோல, புரத்திரயத்திற சென்று உலாவா ஆதமாவையும் பிராணவாயு விடாது சூழநகிருத்த கின்ற கணபது இங்குணாதற பாலதாம

ஆத்மா-சாகஸ்யாவஸ்தையல் ஸதூஸபஞ்சபூதம், தசேநதிரி யம், பிராணதிவ்யப பஞ்சகம், அநதக்கரண சதுஷ்டயமென்னும் இநபததுநானகு தத்துவ வடிவ ஸதூஸ சரீரத்திலிருந்து வியவ காரஞ் செய்கின்ற தென்றும், சொப்பன வஸ்தையில இவவிரு பததுநானகு ககதுவங்களுள் ஸதூஸ பஞ்ச பூத மொழிந்த சூக குர சரீரத்திலிருந்து வியவகாரஞ் செய்கின்றதென்றும், சுமுத்தி யவஸ்தையில பூததத்துவங்களுக்குக் காரணமாயுள்ள அஞ்ஞான மென்றுக் காரண சரீரத்திலிருந்து வியவகாரஞ் செய்கின்ற தென்றும், சொப்பனவஸ்தையிலும் சுமுத்தி யவஸ்தையிலும் பிராணவாயு வில்லாவிடினும், அவவவஸ்தைகளை படைநது கிடக்கின்றவனை நோக்குவோருக்கு அவனது சரீரத்தில பிராண வாயு தோன்றுதலின, அஃது அவவவஸ்தைகளி லிருக்கின்ற தென்று கொள்ளப்படுகின்ற தென்றும் இங்கு உணாகல் வேண் டும்

“ஒன்றனையா மூலத்”என்னும் சிவஞானபோத வேணபாவ னுரையில் பாணடிப்பெருமானவர்கள் “என்றது அநதக்கரண

ங்கள் அமைச்சராவும், வாயில்காப்பார்-ஒற்றாட்கள்-தூதர்-அத் தாளிதன்-புரோகிதர் ஐவரும் ஞானேந்திரியங்களாகவும், மாண்பு படை-குதிரைப்படை-தேர்ப்படை-காலான்-சேனபதிபர்ஐவருங் கன்மேந்திரியங்களாவும், சுத்தாதி-வசனாதி விடயங் ள பத்தும் ஏவலாட்களாகவும், பிராணவாயு முதலிய வாயுக்கள் உறுதிச் சுற்றமாகவும் உடைய ஆன்மாவாகிய அரசன் என்னுதாய், பிராசா பவனிபோய்த் தன்னுடைய ஞாயிலுட் புருஷனாய் வாயில் தோறும் நிற்குமவர்களை நிறுத்தி அந்தப்புரத்தில் தாண்டி புது மாறுபோல, கருவீ கரணதிகளுடனே உணர்த்து முறையிலே வியாபரித்த ஆன்மா சாக்கிரம - சொப்பனம் - சுமூகதி - துரியம் - துரியாதீத மென்கின்ற அவஸ்தைகளைப் பொருந்தி இலாடம் - கண்டம் - இதுபப் - நாபி - மூலாதாரமாகிய விடங்களை யடைபுமள வில், அவையிற்றில் நிற்குங் கருவீ கரணதிகளை முறையையிலே நிறுத்தி யடைவ னென்றதாம்” என்று கூறிய ரூபங்கிங்கு உணர்த்தப்பட்டதாம்.

சுரோத்திர முதலியன வொடுங்கியவிடத்தும்

பிராணவாயு ஐடுங்காதிருப்பதற்குக்

காரணங் கூறல்.

52. உண மொடுங்க வாயு நிகழ்வேன்கோ

லென்னி லுடல்காவ லாகு மிலதேன்,

மரண மடைந்த தென்று தமர்சுட்

டிடாமுன் வளைவாலின் ஞானி கோளுமே.

சிவன்ஹ! நீ சரோத்திர முதலியன வெநிங்
கிப் விடிக் தும, பிராணவாயு விநுது உசவாரசிசுவா
சங்களைச் செர்வதற்குக் காரணமாயது என்று வினவு
வாபாரின், அதற்கு விடை கூறுகின்றேன், கீட்கக்
கடவாய். ஒதுவனுமங்குங் காலத்தில் பிராணவாயு
தான் வசிக்கின்ற அவனுடமிருந்து உசவாரசிசுவாசங்
களைச் செர்வகொண்டு காவலாக விநுக்கின்றது; அஃ
தவ்வாறிலதாரின், அவ்வுடம்பை மாணமடைந்து
விட்டதென்று அவனது சுற்றத்தார் இரிகாட்டித் தக்
கொண்டுபோய்ச் சரிவதற்கு முன்னே (வளைந்த வாலை
யுடைய) நாப்தனக் காகாசமாகக் கொண்டுவிரும். (உறங்
குக்கின்றவனுடம்பு மங்களகரமாக விளங்குதற் பொரு
ட்டு, பிராணவாயு ஒடுங்காதிருக்கின்றது; இஃதில்வா
ரிநுப்பதுசசனது ஆணையொம்பதறியக்கடவாய்) 52

பிராணவாயு ஒருவனுறங்குகின்ற காலத்தில் சரோத்திர
முதலியவற்றைப்போல ஒடுங்கி விடுமாயின், அவனுடம்பு பிணம்

போலத் தோன்றுவதாம் ; அல்தவ்வாறு தோன்றுவாறு, ஈசனது கட்டளையால் பிராணவாயு ஒடுங்காதிருக்கின்ற தென்பதாம்.

அரசன் தான் வசிகும வீட்டிலுறங்கும்போது அவ் வீட்டை முக்கியமாய் சேவகர்கள் தாம் நீங்காது காத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல, சீவன் தான் வசிக்கு முட்பில் உறங்கும்போது அவ்வுடம்பை (தேகத்தினிருப்பிற்கு) முக்கியமாய் பிராணவாயு தான்ங்காது (ஒடுங்காது) காத்துக்கொண்டிருக்கின்ற தென்பது இந் துணர்த்துபதாம்.

இங்கு உறங்குதலென்பது 'சொப்பனாவஸ்தையும் சுழுந்தியவஸ்தையும்'.

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம்
என்னும் அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள் மூன்று
ஆத்மாவாகாதோ வென்னும் வினாவிற்கு
விடை கூறல்
மனமும் ஆத்மாவன்று, புத்தியும்
ஆத்மாவன்றெனல்.

53. இனமுற வெண்ண வுள்ள காணத்தி
லொன்றி தேனலா லிதேன்ன தேனலான்,

மனமுன மன்ன மென்ற வதனலு
மல்ல மதியல்ல வந்த வகையே.

ஹேநேந்திரிய பஞ்சகம், கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், பிராண பஞ்சகம் என்னுந் தத்துவங்களுக்கு இனமாக வெண்ண விருக்கின்று அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள் ஒன்றாயிருப்பது இம்மனமென்று சொல்லப்படுவதாயிற்று. வியவகாரகாலத்தில் இஃது என்னுடைய மனமென்று சொல்லப்படுவதாலும், முன்பு (43-வது எண்ணில்) மனம் உண்ணு முணவின் காரியமாமென்று கூறப்பட்டிருப்பதாலும், மனம் ஆத்மாவாகாது; அவ்வாறே புத்தியும் ஆத்மாவாகாது.

53

மனம் அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள் ஒன்றாயும், என்னுடைய மனமென்று சொல்லுதற் குரியதாயும், உணவின் காரியமாயு மிருத்தல் போல, புத்தியுட் அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள் ஒன்றாயும் என்னுடைய புத்தியென்று சொல்லுதற்குரியதாயும், உணவின் காரியமாயு மிருத்தலின், அதுவும் மனம்போல ஆத்மாவாகாதென்பதாம்.

மனமும் புத்தியும் உணவின் காரியமாமென்பது அவை உணவில்லாதபோது, சோர்ந்து போவதால் நன்கு விளங்குவதாம். மரத்தின் விருத்திக்கு மண்ணும் - நீரும் - வெயிலும்

காற்றுர் அவசியமா யிருத்தல்போல, மனம் புத்திகளின் விருத்திக்கு உணவு அவசியமா யிருக்கின்ற தென்பதின் குணர்த்தம் வெண்கிர்.

மனம் காணாநபாயகவுர், புத்தி எர்த்தா ரூபாவை மிருப்பனவார்.

(1) தேகத்தில் அகந்தையும் (யாவென்பதும்) நீடு முதலிப்பவற்றில் மமத்தையும் (எனவென்பதும்) ஆகிய அபிமானத்தை விசப்பதுகொண்டு, நுத்திரியங்களின் வாயிலாக அவ்விசப்ப செல்வதாய்க் கரண (கருவி) ரூபமா யிருப்பது மனமார்.

(2) சாங்கிராவஸ்தையில் (நனவில்) நகரணிமுதல் சிலை வரையிலும் தேகத்தில் விரியாபித்துக் கருத்தா (வெப்பவன்) ரூபமா யிருப்பது புத்தியார்.

விஷயங்களை நினைத்தல்வடிவ மனமும், அவற்றை நிச்சயித்தல் வடிவ புத்தியும், அந்தக் கரணத்தின் விரிபாரமாயும், மமத்தைக்கு (எனவென்பதற்கு) விஷயமாயும், உணவுள்ளபோது விகாசத்தையும் (விரிதலையும்) அஃதில்லாதபோது சங்கோசத்தையும் (சுருங்குதலையும்) அடைந்து வருவனவாயு மிருத்தலின், அவை ஆத்மாவாகா வென்பது கூறப்பட்டது.

அகங்காரமும் ஆத்மாவன்றெனல்.

வேறு.

54. ஆடரின் புளதாய நிலையற றறிவற்
றெண்ணுங்கர ணங்க ளிலாயேவரும்,
அடரும் பிறவிக் கடியென் றுணரு
மகங்காரமு நீயல வென்றறியே.

கா னு ள் ள வ ன லு ம் சுக து க க வ டு வ டு போ டு த்தை
மா று ளு த ர து து கொண் டு ரு ப ப த ா யு ம், ஓ ரு க ண ி ம் னு ம்
சி லை ரெ ற வ த ா க ா து மா றி மா றி வ ரு வ த ா யு ம், அ சே த ன
மா யு ம், ம ன ம - பு த் தி - அ க ங் க ா ர ம் - சி த் த ரெ ன
வெ ண் ணு ம் அ ந் த க் க ர ண ச து ஷ்ட ப த் து ள் ள ன் று
யு ம், (த த துவ ஞ ா னிக ள ள் ள ா த ா ர்) ய ா வ ர் க் கு ம்
(நெ ரு ங் கி ய) பிற வி வ ரு வ த ரு க க ா ர ண மா யு மு ள் ள
நெ ன் ற றி ய த் த க் க அ க ங் க ா ர மு ம் ி (ஆ த் மா) அ ன் ற
ச சி வ ன் ன! ி இ து னை ந ன் கு ண ர க் க ட வ ா ய். 54

சுக து க க ளை த் த ரு வ த ா யு ம், நிலையற்றதாயும், அசேதன
(ஐட்)மாயும், அந்தக்கரணசதுஷ்டபத்துள் ஒன்றாயும், பிறவிக்குக்
காரணமாயுமுள்ளது அகங்காரமாம்; அஃதுன்னு லறிப்படுத
லின், அதுநீ (ஆத்மா) அன்றென்பதார்.

தேகாதி வடிவப் பரபஞ்சத்தை யானெனவென்று அப்பா
 னரித்தல் வடிவ அகங்காரம் (சேதனத்தின் சாபைபை (கண்ணுட
 சூரியனது சாபையை மீயற்பதுபோல) ஏற்றுச் சேதனப்போல
 விளங்குகின்றது ; அதனால், பலர் அகங்காரத்தைபே ஆதார
 வென்று தீர்மானித்தது, மேற் (செல்லுவதில்லாத கலக்க முற்ற
 னர் ; அகங்கார சாட்சியாக விளங்காதவளவும் அவர்க்குப் பிறவி
 ஒழியாதென்பது இங்குணர்த்தப் பாலதாம்.

அகங்காரம் நானென்னும் வடிவமாக விளங்குவதாம். ஒரு
 வன் கருங்குவளை மலரை யறிபுமிடத்து, அவனுக்குக் கருமை
 பென்னும் விசேஷணத்துடன் விசேஷியமாகிப் பலர் விஷய
 மாவது போல, இளைத்தேன் நான், கண்டேன் நான், நினைத்
 தேன் நான் என்னுமிடத்து இளைத்தல், காண்டல், நினைத்த
 லென்னும் விசேஷணத்துடன் விசேஷியமாகிப் நான் (அகங்
 காரம்) ஆத்மாவிற்கு விஷயமாதலால், அகங்காரம் ஆத்மாவன்
 றும், கடத்தை யறிபவன் அதற்கு வேறாக கருத்தல்போல
 அகங்காரத்தை யறியும் ஆத்மாவும் அதற்கு வேறு யிருக்கின்
 றது ; அதனால், அஃது அகங்காரமாகா தென்பது இங்
 குணர்த்தப்பாலதாம். இளைத்தேன் நான் என்னுமிடத்து உடம்பும்,
 கண்டேன் நான் என்னுமிடத்து இந்திரியமும், நினைத்தேன்
 நான் என்னுமிடத்து அந்தக்கரணமும் ஆத்மாபோலவிளங்குகின்
 றன ; அவை முறையே என்னுட்பு, என்னிந்திரியம், என்னந்

தங்கணமென ஆதமாவிற்கு விஷயமாயிருத்தலின், அவற்றை ஆதமாவென்று கொள்ளுதல் கூடாதாம்.

அகங்காரம்-சுத்தம், அசுத்தம்மென இருவகைத்தாம். (1)தேகத்திரப வில்ட்சணமாய், அவஸ்தாததிரய சாட்சியாயுள்ள ஆதமாவை நடுவென்னு மகங்காரம் சுத்த அகங்காரமாம், (2) உடம்பு பெயரி (இரத்திரிபம்) மனமுதலிவற்றுள் பாதாவதொன்றினை வன்னும் அகங்காரம் அசுத்த அகங்காரமாம். இவற்றுள், முன்னேபது மோட்ச சாதனமாம், பின்னையது பந்தசாதனமாம்.

இன்னும் இவ்வகங்காரம் சாமானியப் பிச்சேஷ்டெனவும், முக்கியம் அமுக்கப் பெனவும் இரண்டிரண்டு வகைத்தாம். (1) தேகாதி தாமங்களி னுத்தேசமின்றிக் கேவலம் நானென்றெழும் அகங்காரம் சாமானிய அகங்காரமாம், (2)தேகாதி தாமங்களின் (பெபா ஜாதி முதலியவற்றின்) உத்தேசத்தால் நானென்றெழும் அகங்காரம் விசேஷ அகங்காரமாம், (3) தேகம் இரத்திரிய முதலிய வற்றோடு கூடிய சீவனையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாகக் கொண்டு, அறியாமையால் சர்வ வியவகாரத்திலும் நானென்று வியவகரித்துக் கொண்டெழும் அகங்காரம் முக்கிய அகங்காரமாம்; (4) வியவகார தசையில் சீவனையும், பரமார்த்த (உண்மை) தசையில் ஆத்மாவையும் நானென்று கொண்டெழும் அகங்காரம் அமுக்கிய அகங்காரமாம்.

சாமானியம், விசேஷம், முக்தியமென்னு மூன்றகங் கார
மும் அசுத்த அகங்காரமாய்.

அசுத்த அகங்காரத்தின் வடிவமின்ன தென்பது “தேகம்”
மானம் பற்றி யானெனுஞ் செருக்குத் தானே, போளாத செஷுப
மாகும்” என்று பிரபோத சுந்திரோதயங் கூறுவதாலி னிக
விளங்குவதாய். இவ்வகங்கார முள்ளவளவும் பிறப்பொழிபாசு ;
அஃதொழிந்தபோது பிறப்பொழியு மென்தது “யானென
தென்னுஞ் செரு கறுப்பான் வாடேனாக், குபாந்த வுலகப் புகு”
என்று திருக்குறள் கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாய்.

சித்தமும் ஆத்மாவன்றெனல்.

51. ஐயப் படலோர் பொருணிச் சயமா
யறியப்படல் யானென தென்றமதஞ்
செய்யப்படல் செய்வது சிந்தனையாஞ்
சித்தம்மது வன்றென நீதேளியே.

யாதாவ தொன்றனிடத்து இதுவோ அதுவோ
வேன்று ஐயமுறுதல், அதனை நிச்சயமாக அறிதல்,
தானல்லாத வுடம்பை யானென்றும், தனதல்லாத
பொருளை எனதென்றும் அபிமானங் கொள்ளுதல்
என்னு மூன்றனையும் செய்வது சித்தமாம் ; அச்சித்த
மும் ஆத்மாவன்று ; இதனை நீ தெளிவாக அறியக்
கடவாய்.

உதாரணம் தான் (ஆதாமவா அநாமவா) மென்று நினைத
கலாசயிகக அபிராணித்த மலனனு மூன்றாண்டி செய
விதித்தபாடு அங்கு அநந்தக்கரண சகலபததின ஒன்ற
பொன்னு உத்தத்தின்று கொல்லுதற் குட்டதா உண
வின விதா தக அநந்தினனையால் சங்கீதாசக ரக டைவ
கூட விருத்தனை ஆதாரவாகா தனபதா

அநந்தன துஷ்டபரமனப் புத்தி அநந்த உத்தித
பாணபனவா சித்ததனை மனதநிலுப அநந்தகாரகலதப
புத்தியிலு உட்க அநந்தக்கரண மிரணலுடனக கூறுதலு
முண்டு அசுமல சித்தத்தி னிலககணப மனதநிலு அநந்த
நாககி னிலககண புத்தியிலு மடங்குவனவா

நினைப்பது மனபாட , நிச்சயிப்பது புத்தியாட , அபிமா
னிப்பது அநந்தகாரமாம , சிந்திப்பது சித்தமாட அநந்தக்கர
ண உட்கருவ

‘ஆங்கா நிச்சயித தப்பத்தி பற்றலா
நேங்குள னுனமன முந்திபற
ஒன்றி மனறிவற றுந்திபற”

‘அறிவா னினைவு மடங்கலாற சித்த
மறிவன ற்சித்தாமென றுந்திபற
அறிவுன னுருவமென றுந்திபற”.

என்று அவிர்ோத உந்தியார் கூறுவது இங்துணர்ந்த டல
தாம்.

தேகமுதல் சித்தமீரூயுள்ள ஏழும் உன்னு
லறியப்படுதலின், அவை நீயன்றெனத்
தொகுத்துக் கூறல்.

56. முன்னாக வுடம்பது சித்தமதே
முடிவாக மொழிந்த பொருட்டிரடா
னின்னாகில நீயறி யும்பொருளாய்
நிகழ்கின்ற தனாலென நின்மலனே.

மலாகுதராய் விளங்கும் மாநந்தி பராயண முனிவர்
சசிவன்னனை நோக்கி, சசிவன்னு! தேகமுதல் சித்த
மீரூகக்கூறிய பொருள்க ளனைத்தும் உன்னு லறியப்படு
வனவா யிருத்தலின், அவை உன்னது யதார்த்த வடிவமன்
றும். (கடத்தை யறிபவன் அந்தக் கடமாகாமை போல,
தேகம், இர்திரியம், பிராணன், மனம், புத்தி, அகங்கா
ரம், சித்தமென்னு மேழினைபு மறியும் நீ அவைபாகாய் ;
இதனைக் குறிக்கொண் டுணர்வாயாக என்றனர்). 56

தேக முதல் சித்த மீரூ யுள்ள ஏழும் சீவவுபாதி அல்லத
காரிய வுபாதி யென்று கூறப்படும். சுரோத்திரம் துவக்கு

சிங்வுவை - கிராண மென்னும் ஞானேந்திரிய பஞ்சகம்
வாகு-பாத - பாணி - பாபுரு-உபஸத மென்னும் காமேந்திரிய
பஞ்சக மென்பனவற்றை ஐந்திரியமென ஒன்றாகவும், பிராணன்-
அபாணன் - சமானன் - உதானன் வியானென்னும் பிராண
பஞ்சகத்தைப் பிராணனை ஒன்றாகவும் கொண்டு, காரிய
வுபாதி மென்று கூறப்பட்டது சாக்ர (நனவு), சொப்ப
னம் (கனவு), சுழுத்தி (2 நககம்) என்னும் அவஸ்தை மூன்று
இக்காரிய வுபாதியிலடங்குவனவாம் (1) சீவன் தேகம், இந்
திரிய, பிராணன் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தமென்னு
மிவவேழு 2 பாகிபுடன் கூடி விளங்குங் காலம் சாக்ராவஸ்தை
பாம்பு, இவ்வவஸ்தை யுள்ளபோ தவனுக்குப் பெயர் விசுவரூ
(2) சீவன் அவற்றை பிராணன், மனம், புத்தி, அகங்காரம்,
சித்தமென்னும் ஐந்துடன் கூடி விளங்குங் காலம் சொப்பன
வஸ்தையாம், இவ்வவஸ்தை யுள்ளபோ தவனுக்குப் பெயர்
தைஜஸ்கூடம் (3) சீவன் அவற்றை பிராணனுடன் மாதிரிங்
கூடி விளங்குங் காலம் சுழுத்தியாம், இவ்வவஸ்தை யுள்ளபோ
தவனுக்குப் பெயர் பிராஞ்ஞகம். சீவன் சாக்ராவஸ்தையில்
தேக முதல் சித்த மீற யுள்ள வற்றையும், சொப்பன வஸ்தை
யில் மன முதல் பிராண மீற யுள்ளவற்றையும், சுழுத்தியில்
பிராணையு முடையவன யிருக்கின்றான், அங்ஙன மிருப்பது
கொண்டு, அவனை அப்பொருளாகக் கூறுவது கூடாதென்ப
தாம்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

சொப்பனாவஸ்தையிலும சுழுத்தி யவஸ்தையிலும ச்வன் பிராணனை யுடையவனா யிருக்கின்றனென்பது சொப்பனா வஸ்தையை அல்லது சுழுத்தி யவஸ்தையை யடைந்திருப்பவன் பிராணவாயுவை யுடையவனாய்த் தோன்றுவது பற்றியாரென்க.

(1) சாக்கிராவஸ்தை ஸ்தூலபூத பஞ்சகம், தசேந்திரிய பிராணாதி பஞ்சகம், அந்தக்கரண சதுஷ்டய மென்னும இரு பத்துநான்கு தத்துவவழிவ ஸ்தூல சரீரத்தி லிருப்பதாம்; (2) சொப்பனாவஸ்தை அவ்விருபத்து நான்கு தத்துவங்களுள் ஸ்தூல பூத பஞ்சக மொழிந்த மற்றப் பத்தொன்பது தத்துவவழிவச் சூக்சும சரீரத்தி லிருப்பதாம்; (3) சுழுத்தி அவஸ்தை இந்தச் தத்துவவழிவல்லா மொடுங்கப்பெற்று அவற்றின் சமஸ்காரச துடன் கூடியுள்ள பிரகிருதி(அவித்தை)வழிவக் காண சரீரத்தி லிருப்பதாம். இங்குக் காரண சரீரமான பிரகிருதியை யொழித்து ஸ்தூல சரீரமுதல் சித்த மீரு யுள்ளன சிவனுக்கு உபாதிய மென்று கூறப்பட்டது. அவித்தை சரீரப்போன் றிருக்கின்ற தன்றி, உண்ணா நோக்கில் சரீர பாகாமைதான், அஃதிங்குச் சரீர மென்ற கூறப்படவில்லை. இக்காரிய வுபாதி யேழுனுள் முதலது ஸ்தூல சரீரமாம்; மற்றவை சூக்சும சரீரமாம். இவ்வேழு உபாதிகளில் (1) ஸ்தூல சரீரம் அன்னமய கோசமாம்; (2) பிராண வாயுவும் கன்மேந்திரியமும் கூடியது பிராணமய கோசமாம்; (3) மனமும் ஞானேந்திரியமும் கூடியது மனோமய கோசமாம்; (4) புத்தியும் ஞானேந்திரியமும் கூடியது விஞ்

ஞானம் கோசமாம். (5) இவை யுண்டாதற்குக் காரணமா
டள்ள அஞ்ஞானமும், பிரியம் - மோதம் - பிரமோத மென்னும்
மூவகைகளுக்கவ்ருத்தியுங் கூடியது ஆகந்தமய கோசமாம். கோச
யுடையதன் பொருள் ஈறைப்ப தென்பதாம். அனுகூல விஷி
யங்களுக்க ண்டொன்று லுண்டாகும் பிரியம், அவற்றை யடைதலா
லுண்டாகுமோதம், அவற்றை யனுபவித்தல் லுண்டாகும்
பிரமோத மென்னும் மூவகைகளுக்கவ்ருத்திகள் சுழுத்தியவஸ்
தையில் அஞ்ஞானத்தோடு கூடியிருக்கின்றனவென்ப திருகுணர்
கல் மென்கிற சுழுத்தியினின்று மெழுத்தவன் காடுவென்று
புரியாது சுகமாக வுறங்கினே மென்று கூறுவதால், அங்கு
அசுகமாக வ்ருத்தியுப் (நானென்னும் வடிவ ஞானமுட), அவித்
திபாகார வ்ருத்தியும், (ஒன்றுமறியாதென்னும் அஞ்ஞான
வடிவ ஞானமும்), அசுகமாகவ்ருத்தியுப் (சுகவடிவ ஞானமும்)
இருக்கின்றனவென்பது முணர்தல் வேண்டும்.

ஸ்தூலசரீர முதலாக வுள்ளனவற்றுள் ஒவ்வொன்றை மத
வாதிகள் ஆத்மாவென்று தவறாக வணர்ந்து, அவற்றுள் ஒவ்வொ
ன்றை ஆத்மாவாகக் கூறி வருதல் பற்றி 'அவை யனது யதார்த்த
வடிவமன்றம் என்று கூறப்பட்டது.

(1) நாஸ்திகருள் ஒரு சாரர் ஸ்தூல பதகத்தையே ஆத்மா
வென்றும், (2) மற்றொரு சாரர் இந்திரியத்தையே ஆத்மா
வென்றும், (3) இன்னொரு சாரர் பிராணனையே ஆத்மாவென்

றும், (4) வேறொரு சாரா மனத்தையே ஆத்மாவென்றும், (5) பெளத்தருள் ஒரு சாரார் புத்தியையே ஆத்மாவென்றும், (6) பெளத்தருள் மற்றொரு சாரார் சூனியத்தையே ஆத்மாவென்றும், (7) சுமணர் ஆத்மா தேக முதலியவற்றிலும் வேறொத்த தேக பரிபாணமாக வுள்ளதென்றும், (8) தார்க்கோ ஆத்மா காத்தா, போத்தா, ஜடா, விபு என்றும், (9) பூர்வ கீமாம்சகா ஆத்மா ஜடசித் சொரூபமென்றும், (10) சாங்கியர் ஆத்மா போகதா, கர்த்தாவன்று, போத (ஞான) சொரூபமென்றும் கூறுகின்றனா இவர்கள் இவ்வாறு கூறுவனவெல்லாம் பிறழ்ச்சியுடையனவார், அவற்றுள், ஒன்றும் ஆத்மாவன்றும்; ஆனால், அலித்தையால் கர்த்திருததுவ முதலிய தர்மங்களுடன் கூடி, பாமார்த்தத்தில் (உண்மையில்) ஒரு தர்மமு மில்லாது பாமாந்த போத (ஞான) சொரூபமா யிருப்பதே ஆத்மாவா மென்பதிக் குணாதல் வேண்டும்.

என் தேகம், என்னிந்திரியம், என் பிராணன், என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம், (என் அஞ்ஞானம்) என அவை என்னுடையன வென்பதற்கு விஷயமா யிருத்தலின், ஆத்மாவன்று மென்று இங்குத் தீர்மானமாக அறிதல் வேண்டும்.

ஆத்மா ஜாகிராவஸ்தையில் இந்திரிய அந்தக்கரணங்களினுதலியால் விஷயங்களை யறிந்து வருகின்றது; சொப்பனா வஸ்தையில் இந்திரியமில்லாது அந்தக்கரணத்தி னுதலியால்

விஷயங்களை யறிந்து வருகின்றது, சுழுத்தி யவஸ்தையில்
ஜீத்திரியமும் அநதக்காணமு மில்லாது அவித்தகையோடு மாத்
திர மிருந்து, (சுகமுதலிய) விஷயங்களை யறிந்து வருகின்றது;
அஃ தெப்போதும் அறிவு சொருபமாகவே யிருப்பதாம்; அதற்கு
விஷயமாகும் ஸ்தூல தேக முதலியவற்றுள் ஒன்று; அஃதாவ
தில்லையா மென்பதும் இங்குணர்த்தப் பாலதாம்.

**அறியும்பொருள் யானன்றாயின், அறியாப்
பொருளோ யானென்பதென்று வினாவுதல்.**

57. உன்னாலறி யப்படு மியாவையுமுன்
னுருவன்றென வோதினை யொக்குமெனக்
கென்னாலறி யாதொழி யும்பொருளோ
யானாதுவ தென்றன னென்றலுமே.

சசிவன்னன் (மாநந்தி பராயண முனிவர் தேக
முதல் சித்தமீருகவுள்ளன உன்னாலறியப்படுவனவாயிரு
த்தலின், அவை உனது யதார்த்த வடிவ மன்றொடுமெனக்
கூறியதைக் கேட்டுச் சிறிது மபக்கமுற்றுச் சிவசொருப
மாந் தேசிக முர்த்தியே! தேவரீர்) உன்னு லறியப்படும்
பொருளனைத்தும் உனது யதார்த்த வடிவ மன்றொடுமென்று
திருவாய் மலர்ந்தருளினீர்; அஃது எனது அனுபவத்

கீ யற்பதும் பொருளுமன்று, அறிபடர்ப்
பொருளுமன்றெனக் கூறல்.

58 அறிபடபொருள் காரண மாயைதறித்
தறியம்பொருள் காரிய மாமுலகிந்
நெறியாபதிகம் நான்மறை யந்தமெலாம்
நீயன்றென வேலாது நீரந்தரமே

[மாதந்தி பரம்பரை முனிவர சசிவன்னன் கூறிப்
புகை நீகட்டு, இவ்வ நீகட்டாது ததுகிரான நீகடுபந்து
விபபபுற்று அன்பனை !] (இன்ன தன்மைபடுதன்று)
சுட்டி பறிப்பட்டாக பொருள் உலகதகிற்குக் காரணமா
புள்ள மாயைபாட; (இன்ன தன்மைபடுதன்று) சுட்டி
பறியப்படும பொருள் மாயையின் காரியமாயுள்ள உல
காம். இம்முறைபால் நான்மறை பந்த மனைத்துமநீ
(ஆத்மா) அறியாப் பொருளுமன்று; அறியும் பொருளு
மன்றென சிந்தர மோதுகின்றன. இதனை நீ கவனிக்
துணரக்கடவராய்.

59

மாயை இன்ன தன்மையதென்று சுட்டி பறிதற்கியலாத
பொருளாய்; உலகம் இன்னதன்மையதென்று சுட்டியறிதற்குரிய
பொருளாய்; இவ்விரண்டிர அறியப்படுவனவாயிருத்தலின், ஆத்

மாவன்றும்; இங்ஙனம் கூறுவது வேத சித்தாந்தமா மென்பதாம்.

ஏககாரணத்தால் அறியுப் பொருள் ஆத்மாவன்றோ, அக்காரணத்தால் அறியாப் பொருளுந் ஆத்மாவன்றென்பது உணர்த்தியவாரும்.

காரணமாய மண்ணையும் அதன் காரியமாகக் கட்டையை மறிபவன் அவ்விரண்டிற்கும் வேறாயிருத்தல் மால், காரணமாய மாபைபையும் அதன் காரியமாகிய வலகத்தை மறிபவன் அவ்விரண்டிற்கும் வேறாயிருக்கின்ற நென்பதிக நுணர்தல் வேண்டும்.

மாபை மூன்னதன்மையதென்று சுட்டி மறியப்படாதபொருளென்பதை விருத்திப் பிரபாகரம் 8-வது பிரகாசத்திற் காண்க.

கான்மறை யந்தமென்றது உபரிடதங்களை. சிரந்தா ௦-என்போதும்.

தேஜோபிந்தாபரிஷத் “ஆத்மா ஸ்தூல தேகமுமன்று; சூக்ஷ்ம தேகமுமன்று; காரணதிகளுமன்று” என்றும், மைத்திராயணியுபரிஷத் “அந்த இவன் சூட்சுமமானவன்; (கர்மேந்திரியங்களால்) கிரகிக்கப்படாதவன்; (ஞானேந்திரியங்களுக்குப்) புலப்படாதவன்; புருஷனென்னும் பெயருடையவன்; நித்திரை செய்கின்றவன் தன்புத்தி பூர்வகமாய் விழித்துக்கொள்ளாமைபோலச் சங்கற்ப மில்லாமலே இத்தேகத்தில் ஓரம்சத்தினு விருக்கின்றான்; இங்ஙன மிருப்பதில் இவனது சித்சபாவமாயுள்ள அம்சம் பிரதி

பாருஷ்ணரூப (அந்தக்காரண பிரதிபிம்ப சேதனமாகும்); சேஷத்
 தீர்த்தஞன் சங்கற்பா - நிச்சயம் - அபிமான மென்னு மிவற்றை
 உடையான் பாசு வுடையவன்; பிரஜாபதி - விசுவென்னும் பெய
 ருடையவன்; இவனாலே இச்சரீரம் சேதனத்தைப்போல் நிலை
 பற்றிருக்கின்றது. இச்சரீரத்தை யேவுகின்றவனு மவனே.”
 என்பது, ஸ்லோகத்தின் நன். இவ்வாறு பலவுபநிஷத் பிரமாணங்களிருக்
 கின்றன. “எவ்வுபநிஷத் முதலிய வடிவமாகிய இச்சரீரம் தேகி
 யிருக்கத் தோற்றுகின்றது, யாதொரு இவ்வந்தமயமாகிய ஆத்மா
 உவசரிக்கின்றது தோற்றுகின்றதோ, அதனினும் பிராண
 மய ஆத்மா வேறாயு உள்ளாயு மிருக்கின்றது, அதனி
 னும் மனோமய ஆத்மா வேறாயு உள்ளாயு மிருக்கின்றது, அத
 னினும் விஞ்ஞானமய ஆத்மா வேறாயு உள்ளாயு மிருக்கின்
 றது, ஆந்தமய ஆத்மாவோ அதனினும் வேறாயு உள்ளாயு
 மிருக்கின்றது, யாதொரு இந்த அந்தம முண்டோ அது பிரா
 ணமயனல் பூரணமாயிருக்கின்றது; பிராணமயனல் அப்படி
 யே மனோமயனல் சுபாவமாகப் பூரணமாயிருக்கின்றது; அப்ப
 டியே மனோமய ஆத்மாவும் விஞ்ஞானமயனல் பூரணமாயிருக்
 கின்றது; விஞ்ஞானமயம் ஆந்தமயனல் எப்போதும் சுகமே
 பூரணமாயிருக்கின்றது; அப்படியே ஆந்தமயமும் தனக்கு
 வேறான பிரஹ்மமாகிய சாட்சியினால் பூரணமாயிருக்கின்றது.
 எல்லாவற்றினும் உள்ளாயிருத்தலால் பூரணமாயிருக்கும் பிரஹ்
 மம் வேறொன்றினால் பூரணமாவதில்லை. யாதொரு இந்தப் பிர

ஹ்ரமபுச்ச மென்னும பெயருடையதும், சத்திய ஓ, சிவவடிவ டிவினதும், பழைமையானதுமாகிய சாரமான ஆதரத்தினையே சிவநாததாக அடைந்தது தெளிவாகிய சகியாகனான, மலையகையால் சுகத்தனபை ஏது? ஸிவஸ்" எனறு சிவவகத்தின சீடப சீடதக ஹவகிவசு நன் குணாதற பாலதாம

அந்நவனமாயின, நானென்னும் பொருளை
யறிவதெப்படி யென்னும் வினாவிற்கு விடை
கூறல.

24) அறியும்பொருளன் றறியாப பொருளன்
ற்றிவாகிய நீயெனு மப்பொருடான
பொறியின் வழியின் றறியும்பொருளே -
போதக்கண் விழித்தறி யும்பொருளே.

அறிவே வடிவமாகவுள்ள நீ பென்னும அந்நவ
பாமபொருள (இன்ன தன்மையதென்று) உடைய பரிபா
பரிம பொருளாகிய உலகமும்ன்றும்; (இன்னதன்மைய
தென்று) சுட்டியறியப்படாத பொருளாகிய மாயையு
மன்றும்; இது சத்தியமாம். அந்தப் பாமபொருள
சுரோத்திரம், துவக்கு, சடசு, சிங்ஙுவை, கிராணமெ
ன்னு மிந்திரியங்களின் வழியே மனம் நின்றறிதற்குரிய

தன்றும்; ஆனால், 'போத (ஞான)க்கண் (தன்னுறக்கத்தி
னின்றாம்) விழித்துக்கொள்ளுமாயின், அதனால் அறி
தற்குரிய பொருளாம். (சசிவன்ன ! உன்னுடைய போ
தக்கண் விழித்துக்கொள்ளுமாயின், அதனால் அநாதா
பாம்பொருள் பறித்தற் குரியவனாவாப்). 59

ஆதலால் அறிவு வடிவாய்நுபபக ஆதலால் அறிவு வடிவ
முதல் அநாதாப பொருளுமன்று, அதனை ஞானப்பொருத்தா
லன்றி அநாதாவது மறிதல் கூடாதென்பதாம்.

ஆதலால் இவ்விருபங்களுக்கு விஷயமாயின, சபத பரிசு
முதல் அநாதாப ஒன்றும், மனத்திற்கு விஷயமாயின,
சபதக்க முகலியவற்றுள் ஒன்றும், ஆதலால் அறிவு வடிவாக
விருத்தலன் ஈதோத்திர முதல் மனநீரகவுள்ளனவற்றுள் எதற்
கும விஷயமாக தன்றும். போதக்கண் விழித்துக்கொண்டபோது
அதனை மனமொன்றபது ஞான சாதி மிகு பகுதவமாடபோது
நான் ஈத மூன்றற்குப் வேரும், அவஸ்தை மூன்றற்கும
சாட்சியாய் ஈதத்தாந்த சங்கரவடிவமாயிருக்கின்றேனென் றதி
காரியுருவன் அதனை யுணர்தலாம்

போதக்கண் என்பது இராசத தாமத குணங்கள் மிகத்தாழ்
பது உற்கு, சத்துவகுணப் பிசமேம்பட்டுள்ள மனமாம். இம்
மனம் அதமாவையே நோக்கி நின்று அதனை யறிதற்குச் சாதன
மாக விருப்பதாம்.

“அறிபடும் பொருணி யல்லே யறிபடாப் பொருணி யல்லே,
அறிபொரு ளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய நீயே” என்றும்,
“அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பாழுந் மாகினு லெம்மட்டி,
சிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி நிரந்தரப் படித்ததால்,
வசத்தி லுன்மன நின்றுசின் மாத்திர வடிவமா யிடின்றைந்தா,
சுசத்த தேசத்தி லிருக்கினு மாநந்தக்கடல்வடி வாவாழ்ப” என்றும்,
கைவல்லிய நவரீதம் கூறுவதும், “முசத்திற் கண்ணொண்டு காண்
கின்ற மூடர்காள், அகத்திற் கண்ணொண்டு காண்பத பாநந்தம்”
என்று திருமந்திரம் கூறுவதும், இங்குக் கவனித்குணர்தற்
பாலனவாய்.

மகா வாக்கிய உபதேசம்.

61). வேதப்பொரு டானிது வேறுசொ லும்
வினையாவையு மன்றொரு வேறுமிலாட்
போதப்பொரு ளந்த மறைக்கணியாம்
புனிதப்பொரு டத்வ மசிப்பொருளே.

அறிவே வடிவமாகவுள்ள ரீ யென்னும் அந்தப்
பரம்பொருள் போதக்கண் விழித்துக்கொள்ளுமாரின்,
அதனு லறிதற்குரிய பொருளாமென்னுமிது வேதசிச்
சயமான பொருளாம். இதற்கு வேறுகச் சொல்லப்
படும் கருமங்கள் யாவும் அந்தப் பரம்பொருளை யறிவ

தற்கு நேரே காரணமாவ தில்லையாம். உண்மை நோக்
கில் ஒரு வேற்றுமையு மில்லாதுள்ள அந்தத்திருக்குப்
பொருள் வேதத்திற்குச் சிரோரத்நமாக விருப்பதாம் ;
சுத்தப் பிரஹ்மாம் ; தத்துவ மசியென்னும் மகா வாக்
கியத்தின் பொருளாம். 60

அறிவே வடிவமாகவுள்ள நீயென்னும் பரம்பொருள் பொத
க்கண்ணாலன்றி மற்றெதனாலு மறிதற் குரியதன்று ; அதற்
கன்னியமாக ஒரு பொருளும் வாஸ்தவத்தி லில்லை ; அதிவே
சுத்தப்பிரஹ்மமாம் ; தத்துவமசி யென்னும் மகாவாக் கியத்தின்
பொருளா மென்பதாம்.

வராகோபநிஷத் “ நீ நான் என்னும் சொற்களின் லட்சி
யாத்தமும், எத்தோஷத்தாலும் பற்றப்படாததும், எல்லாவற்றி
னுமிருப்பதும், சச்சிதானந்தமுமாயுள்ள ஆத்மாவினை ஞானக்
கண்ணுடையவன் காண்கின்றான் ” என்று பிரஸங்கை
“மையலென் றறவிவ் வறிவினை யறியின் மானுடன் முத்தனா
மன்றித், துய்யகன் மத்தால் மைந்தரால் மற்றோர் பொருளினா
லுற்பவந் துடையான் ” என்றும், விசாரசாகரம் ஆரவது தரங்
கத்தில் “ முத்திக்குக் காரணம் கர்மமு மன்று, தியானமுமன்று
ஆனால் ஞானமேயாம் ; வனெனின், ஆத்மாவின் கண் பந்தம் சத்
தியமாயிருக்குமாயின், அதன் நிவிர்த்தி வடிவ மோட்சம் ஞானத்
தாலுண்டாகாது ; கர்மம் அல்லது தியானத்தா லுண்டாம். அந்

தப பந்தர ஆதமாவின்னண சத்கியமாகல்ல ஆரூர்
 ரஜஜு சாபபம (கயிறறாவு) போல் மிததையாக வருக
 கின்றது, அந்த மிததை அகிஷ்டான ஞானத்தினுற்றான விராச
 தியாதல கூடும், கரும அல்லது திபானத்தால் நீவிராததியாகாத
 ரஜஜுவில் சாபபம எந்தக் கிரிபையாலும் நீவிராததியாகா
 கேவலம் ரஜஜு ஞானத்தினால் நிவிராததியாவதுபோல் ஆத்
 வின் அஞ்ஞானத்தினுற்றே றுனறும் பந்தமும் அஞ்ஞானமுட ஆத்
 மாவை ஞானத்தினுற்றான நீவிராததியாக காமத்தின் பலன
 மோட்சமாயின, மோட்சம் அந்ததியமாக வென்னின், கிருஷ்
 யாதி காமங்களின் (உழவு முதலிய தொழில்களின்) பலன அன
 னத்தின், அவை அந்ததியமாக, பஞ்ஞாநி காமங்களின் பலன
 கிய காமக்காதிருளும் அந்ததியமாகமனபது பரமார மோட்ச
 முடி கார பலனெனக் கொள்ளின், அந்தத்ததியாக, ஆதலால்
 காமத்தின் பலன மோட்சமன்று” எனறும் கூறியிருக்கால், ஆதமா
 போதக் கண்ணுலன்றி மற்றெதனாலும் மறிதருந் பச்சுனர மன
 பது நன்குவிளங்குவதாம்

தததுவரசி பெண்பது (சரஸ்வேத்தத்தின் சாந்தோக்கிய உப
 நிஷத்தினது ஆரவது பிரபாடகத்தில்) சுவேதகேது என்னும்
 தமது புத்திரனுக்கு உததாலக் முனிவா ஒன்பது முறை உபதே
 சித்த மகா வாககியமாக ஸ்வேசுவர பேத நீவிராதி பூரவகமா
 கிய அராததங்களை யுணராததும் வாககியம் இவரு மகா வாககிய
 மாய தததுவரசி பெண்ணும் மகா வாககியத்தின் பொருள அது

நியாயிருக்கின்றாய் எனபதாம் இவ்வனமே ஒவ்வொரு வேதத்திலும் தலைமையாக ஒவ்வொரு மகாவாகியமுண்டு. ருகவேதத்தினது ஐகரேட உபநிஷத்தின் மகாவாகியம் “பிரஞ்ஞானம் (அறிவே) பிரஹ்மம்” எனபதாம், யசா வேதத்தினது பருகதாரணியக உபநிஷத்தின் மகாவாகியம் ‘அகம்பிரஹ்மாஸமி (யான பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன்)” எனபதாம், அதாவண வேதத்தினது மாணடுக்கிய உபநிஷத்தின் மகாவாகியம் ‘அயமாதமா (இந்த ஆதமா)ப பிரஹ்மம்” எனபதாம்

இம்மகாவாகிய நான்கனுள், தத்துவமசி யெனபது உபதேச மகா வாகியமாம், பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மமெனபது அபியாச மகா வாகியமாம், அபமாதமாப பிரஹ்மம் எனபது சமமதி மகா வாகியமாம், அகம்பிரஹ்மாஸமி எனபது அனுபூதி மகா வாகியமாம் இவ்வர்த்தம்

“சயமதுவாந ததவமசி யென்னும வாக்யஞ்
சொல்லுமுப தேசமகா வாக்ய மாசும
இயலுமகம் பிரமாஸமி யென்னும வாக்ய
மிலகும்ந பூகிமகா வாக்ய மாசும
மயன்மருவாப் பிரஞ்ஞானம் பிரம வாக்ய
மனனத்தி னப்பியாச வாக்ய மாசும
அபமான்மாப் பிரமமென வறையும் வாக்ய
மதற்கெல்லாஞ் சம்மதமாம் வாக்ய மாடே”

'அகலி ஹ்ந நதெரிசி உ மக யகதா
 நுளிட ர நக ண கத நிற ணாக
 உ க ம டு டு ணப டு ண ன ற
 உ க ம டு டு ண ன ன டு டு டு
 ரக ம பான ர டு டு டு டு
 உ க ம டு டு ணப டு டு டு டு
 உ க ம டு டு ணப டு டு டு டு
 உ க ம டு டு ணப டு டு டு டு
 உ க ம டு டு ணப டு டு டு டு
 உ க ம டு டு ணப டு டு டு டு
 உ க ம டு டு ணப டு டு டு டு

தத்துவமசி யென்னும மகா வாககியத்தின
 பதபபொ டுன் மூன்றையுங் கூறல்.

உ டு டு

61 நிமல மாமபர மதுவே ஹுமபொரு
 ணீயே னும்பொருள் சீவனே
 யமல மான விரண்ட லிககிய
 மசிப தபபொரு ளாவதே.

(தத்துவமசி பென்னும மகாவாகியம தத, துவம,
 அசி யென ஹ்ந ர பதமுடைபதார அஹ்ந ஹ்ந, தத
 (அது) ன்னபதன் பொருள் லலகிதமாயுள்ள பதம்

பொருளாம(சசனம்); துவம் (நீ) என்பதன் பொருள் சீவ
னம்; அசியென்பதன் பொருள் பரிசுத்தமான இவ்விரு
பொருள்களின் ஐக்கியமாம் (என்றனர்.) 6!

சுததுவமசி(மென்னு) ள் வாக்கியத்தினது சுத பகத்தின்
வாச்சிபார்த்தம் சசனம், லட்சியார்த்தம் சுதபபிர்ம், துவம்
பதத்தின் வாச்சிபார்த்தம் சீவனம், லட்சியார்த்தம் ஆதம் அல்
லது சுதஸதம் மென்பதில் குணாதல் வேண்டிய. துவம்
பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மம் என்னும் மகா வாக்கியத்தினது பிரஞ்
ஞான பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சீவனம், லட்சியார்த்தம் ஆதம்
வார்; பிரஹ்மபதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சசனம், லட்சியார்த்தம் சுத
தப்பிரஹ்மமென்னும், அகம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் மகா வாக்கி
யத்தினது அம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சீவனம், லட்சியார்த்தம்
ஆத்மாவாம், பிரஹ்மபதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சசனம், லட்சியார்த
தம் சுத்தப் பிரஹ்மமென்னும், அயமாத்மாப் பிரஹ்மென்னு
ம் ள் வாக்கியத்தினது ஆத்ம பதத்தின் வாச்சியார்த்தம் சீவனம்
லட்சியார்த்தம் ஆத்மாவாம், பிரஹ்மபதத்தின் வாச்சியார்த்த
சசனம், லட்சியார்த்தம் சுத்தப்பிரஹ்மமென்னும் மென்ப
தல் வேண்டும்.

ஐக்கியம் ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கு மன்றிச் சீவனம
ரும் சசுவரனுக்கு மன்றி மென்பது வேதாந்த சித்தாந்தமாம்.
சீவனம் சசுவரனும் (1) சீவன் சசன் என்னும் பெயராலும்,

(2) பிண்டம் அண்டமென்னு மிடத்தாலும், (3) காரிய காண வடிவ வபாதி யாலும், (4) வியத்தடி சமத்தடி யென்னும் மீதகாபி மானத்தாலும், (5) கிஞ்ஞிஞ்ஞத்துவ சர்வஞ்ஞத்துவ மென்னும் உணர்வாலும் வேற்றுமை யுடையவராயிருத்தலின், இவர்க்கு ஐக்கியம் சம்பவிப்பதில்லையாம்; பெயர், இடம், உபாதி, தேகம், உணர்வென்னும் இவ்வைந்தையும் விட்டு, அவ்விருவரிடத்துப் அநுகுதமாயுள்ள சேதனத்தை மாத்திரம் விடாதுகொண்டால், அவ்விருவர்க்கும் ஐக்கியஞ் சம்பவிக்க முண்பதாம்; இது கூட காசம் மேலாகாசம் என்புழி, கடம் மேகமென்னும் உபாதி நோக்கத்தைவிட்டு, ஆகாசத்தை மாத்திரம் விடாதுகொள்ளுமீடதது அவ்விரண்டற்கும் ஐக்கியஞ் சம்பவிப்பது போலவாம் உககப மரன்பது ஒன்றாகத் தன்மையாம்.

சசிவன்னனது வினா

62. அருமை யாகிய பிரம முன்னிலை
யாகு மாருயிர் பின்னிலை
யிருமை யான விரண்ட யிக்கிய
மெய்து மாறேவ னென்னவே.

சசிவன்னன் பரமாநந்த பரமகுருவே! (தற் போதமுள்ள வளவும் காண்பதற்கு) அருமையாயுள்ள பிரஹ்மமானது (பெயர், இடம், உபாதி, தேகம், உணர்வு

என்னு மிவற்றால் சீவனுக்கு) முன்னுள்ளதாக விருக்கின்றது; தேசமுற்றும் வியாபகமாயுள்ள சீவனே (அபபெபர் முதலியவற்றால் பிரஹ்மத்திற்கு) பின்னுள்ளதாக விருக்கின்றது; இவ்வாறு தம்முள் வேற்றுமை படைத்துள்ள பிரஹ்மம் சீவனென்னு மிரண்டிற் கும் ஐக்கிய முண்டாகுமா றெவ்வளம்? இவ்விரண்டிற் கும் ஐக்கிய முண்டென்பது என்புத்திக் கெட்டவிலை; அகனை விளங்க வுணர்த்திய நான் லென்றி றென்று சொர்த்தித்துக் கெட்டான்.

(32)

சசிவன்னன், பிரஹ்மமும சீவனுப பெயரிட முதலியவற் றுல தமது வேற்றுமை யுடையனவா யிருத்தலால், அவற் றிற்கு ஐக்கிய முண்டென்பது எவ்வாறு பொருந்து ன வினா வினா எனப்பதார்.

பிரஹ்மம் முன்னுள்ளதாக விருக்கின்ற தென்பதும், சீவன் பின்னுள்ளதாக விருக்கின்ற தென்பதும், பிரஹ்மத்தினது மேன் மையையும் சீவனது கீழ்மையைப் பு முணர்த்தி நின்றன வென்க.

ஒரு பெருநில வேந்தனுக்கும் ஒரு குறுநில மன்னனுக்கும் எந்த வகையாலும் ஐக்கியம் சம்பவியாமை போல, ஆண்டாளாகிய பிரஹ்மத்திற் (சசுனுக்) கும் அடிமையாகிய சீவனுக்கு எந்த

வியாபகன் பரிசின்னன்
 சுதந்திரன் கர்மாதீனன்
 பரோட்சன் பிரத்தியட்சன்
 மாயையைச் சுவாதீனத்தில்)
 வைத்திருப்பவன்) . அவித்யாமோகிதன்

என்னுமிததன்மையுள்ள இருவரும் ஒன்றென கூறுவது நெருப்புக் குளிரந்திருக்கின்றது என்பதற்குச் சமானமாம். ஆதலால், நற்புத்தியுள்ளவனே ! நீ லட்சணியால் லட்சியாததத்தை யறி ; வாச்சியாத்தத்தில் விவோத மிருக்கின்றது” என்று விசார சாகரம் ஆளுவது தரங்கத்திற் கூறுவதின்குணர்தற் பாலதாம்.

தேகம்: கபம்பித்தம் வாதமென்பனவற்றிற் குறைவடமாய், மிகவும் அருவருக்கத் தக்கதாயிருத்தலின், ‘கப முதலிபவற்றை யுடைய தேகம்’ என்று கூறப்பட்டது. இங்ஙனங் கூறியது தேகத்தில் ஆதம் புத்தி நீங்குதற் பொருட்டாம்.

“எல்லாப் படியாலு மெண்ணினு லிவ்வுடம்பு

பொல்லாப் புழுமலினோய்ப் புன்குரம்பை”

என்று ஞானைப்பிராட்டிபா ருளிச்செய்திருப்ப கிங்குணாதற் பாலதாம்.

காரண வுபாதி.

64. ஈசன் முற்றறி வான்வி யாடி

யேவைக்கு மேது லியம்புமா

காச கன்னிரு பாதி பாவனை
கார ணாதிக ளாவதே.

(1) சர்வேசுவரன், (2) சர்வஞ்ஞன், (3) சர்வாந்தரியாமி, (4) சர்வகாரணன், (5) சர்வ ஸ்திதி, (6) சர்வ சங்காரன், (7) சர்வ சிருட்டி என்னு மேழும் ஈசனுக்குக் காரண உபாதியாம். 64.

சர்வேசுவரன் - எல்லாவற்றையும் ஆள்பவன்; சர்வஞ்ஞன் - எல்லாவற்றையும் அறிபவன்; சர்வாந்தரியாமி - எல்லாவற்றுள்ளு மிருப்பவன்; சர்வகாரணன் - சர்வ காரியங்களுக்குங் காரணமாயிருப்பவன்; சர்வ ஸ்திதி - எல்லாவற்றையும் நிலைபெறச் செய்பவன்; சர்வ சங்காரன் - எல்லாவற்றையு மழிப்பவன்; சர்வ சிருட்டி - எல்லாவற்றையும் படைப்பவன்.

தேகம், இந்திரியம், பிராணன், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் ஏழும் சேவனுக்கு உபாதியாயிருத்தல் போல, சர்வேசுவரத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வாந்தரியாமித்துவம், சர்வ காரணத்துவம், சர்வ ஸ்திதித்துவம், சர்வ சங்காரத்துவம், சர்வ சிருட்டித்துவமென்னு மேழும் ஈசனுக்கு உபாதியா யிருக்கின்றன வென்பதாம்.

ஈசனுக்கு உபாதியாயிருப்பது மாயையாம்; அதனால், அவனுக்குச் சர்வேசுவரத்துவ முதலியன கற்பிக்கப்பட்டன; சுவ

னுக்கு உபாதிபாயிருப்பது, அவுத்தைபாம; அதனால், அவனுக்குத் தேவ முதலியன தற்பிக்குப்பட்டன வென்றும், சசனுக்கு ராமைய உபாதிபாய் உருது சர்வேசுவரத்துவ முதலிய வற்றை உபாதிபாகவும், சீவனுக்கு அவுத்தையை உபாதிபாகக் கூருது தேவ முதலியவற்றை உபாதிபாகவும் கூறியது அவர்களது உபாதிசீரே ஸ்தூலமாக எளிதிலறிதற்பொருட்டாகமென்று மிகக் குணர்த்த பாலனவார்.

சீவ வுபாதிபென்னு, ஸாரியவபாதி அபகாராட்ச பிரத்தியட்சாராய்; சசுவர வுபாதிபென்னுய காரணவுபாதி பகோட்சுமாய். தத்வாயிர்தக் கட்டின தப்பத முகைய பரவபாதி கூறு மிடதது,

“(1) சர்வஞ்ஞனென்பா னேனெனின், இந்திரியங்களுள் லாப ஞன்றறிந்த தொன்றறியாமையாலும், தான் சர்வத்தையும் அறிவதாலும் சர்வஞ்ஞனென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (2) சர்வ காரணனென்பானேனெனின், இந்திரியங்களுள்ளா மழிந்தும் தானழியாமலிருத்தலினாலே சர்வ காரணனென்னுய நாமமுண்டாயிற்று; (3) சர்வாந்தரியாயி யென்பானேனெனின், இந்திரியங்களுக்கெல்லா முன்னீடாய்ந் றறிதலாலே சர்வாந்தரியாயி யென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (4) சர்வேசுவரனென்பானேனெனின், இந்திரியங்களுக்கெல்லா மேலாய் நின்று விளங்குதலாலே சர்வேசுவரனென்னும் நாமமுண்டாயிற்று; (5) சர்வ கிருஷ்ட யென்பானேனெனின், இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் தனக்

தன் சீதான்றுகாலே சர்வ சிருஷ்டி யென்னும் நாயமுண்ட
பற்று; (6) சர்வ ஸ்திதி யென்பானெனனின், இத்திரியங்களு
வல்லப தாமன ஆட்சித்தலாலே சர்வ ஸ்திதி யென்னும் நாய
முண்டாயிற்று; (7) சர்வ சங்கரா நென்பானெனனின், இந்
திப் பங்களெல்லாம் தனக்குள் அடங்குதலினாலே சர்வ சங்கரா
நென்னும் நாயமுண்டாயிற்று” என்று கூறுவது மிங்குணர்தந்
பதார்த்தம்.

மகா வாக்கியார்த்தத்தின்

சுத்தாசுத்தங்களைக் கூறல்

65 நீத யாலிரு பாத் நீக்கிட

நீயெ னச்சொல் பதத்தினு

மாதி யாகிய தத்ப தத்து

மசுத்த சுத்த முறைத்துமே.

பெரிபேர் கூறிய முறைமைப்படி காரிய காரண
வுபாதிக்கீள் நீக்குதற்பொருட்டு, தத்துவமகி மகா வாக்கி
பத்தின் துவம் (நீயென்னும்) பதப்பொருளிலும், தத்
(அது என்னும்) பதப்பொருளிலுமுள்ள அசுத்தத்தை
யார் சுத்தத்தையும் கூறுகின்றோம்; (சசிவன்னை! நீ
அவற்றைக் கவனமாய்க் கேட்கக் கடவாய்). 65

துவம்பத வாச்சியார்த்தம் அசுத்தமென்றும் இலக்கியார்த்தம் சுத்தமென்றும், தத்பதவாச்சியார்த்தம் அசுத்தமென்றும் இலக்கியார்த்தம் சுத்தமென்றும், சசிவன்னனுக்கு மாந்திரபாபண முனிவ ருணர்த்தத் தொடங்கினு ரென்பதாம். இயற் பெயர்ப் பொருள் வாச்சியார்த்தமாம்; ஆகு பெயர்ப் பொருள் இலக்கியார்த்தமாம்.

தத்பத வாச்சியார்த்தமான ஈசன் மாயாசகிதமாயும், துவம்பத வாச்சியார்த்தமான சீவன் அவித்தியா சகிதமாயுமிருத்தலின், அவ்விரண்டும் மாயையையும் அவித்தையை முன்னிட்டு அசுத்தமென்றும், தத்பத லட்சியார்த்தமான பிரஹ்மமும், துவம்பத லட்சியார்த்தமான கூடஸ்தன் அல்லது ஆத்மாவும் முறையே மாயாசகிதமாயும், அவித்தியா சகிதமாயு மிருத்தலின், அவ்விரண்டும் சுத்தமென்றும் கூறப்படுகின்றன வென்க.

சித்தொரு நான்கில் பிரமங்கூடத்தன்

செப்புமா யாரகி தங்கள்

மத்தமி லீச னுயிர்கடா மாயா

சகிதங்கள் வழுத்துமில் வீசன்

சத்தெனுந் தன்னை மறப்பிலா மையினுற்

றகுக்கி தேடிவன் சீவன்

பொய்த்தலில் வீடு தேடுமென் றிசைத்தான்

போரிவா ழாறுமா முகனே.

என்று திருப்போரூர் சங்கிமுறையில் சிதம்பர சுவாமிகள்
நிருவாய்மலர்ந்தருளி யிருப்பது இங்கு நன்குணர்தற்பாலதாம்.

**துவம் பதார்த்தத்தின் சுத்தாகுத்தங்களைக்
கூறல்.**

66. ஆக முனறிக மேழ நானென
றுவம்ப தத்தி னசுத்தமே
சோக மின்றிய சான்று நானென
றுவம்ப தப்போருள் சுத்தமே.

சுவன்: தேகம். இந்திரியம், பிராணன், மனம்,
புகழ், அகங்காரம், சித்தம் என்னும் எழையும் நானெ
ன்று கொள்ளுதல் துவம்பதார்த்தத்தின் அசுத்தமாம்;
(தேக முதலிய இவ்வேழம் நானன்று, இவற்றிற்கு)நான்
சோகமும் மோகமும்ல்லாத சாட்சி (கூடஸ்தனாகிய
ஆத்மா) என்று கொள்ளுதல் துவம்பதார்த்தத்தின்
சுத்தமாம்.

66

தேகமுதல் சித்த மூன்றுள்ளன காரிய வுபாதியாய் ; சீவன்
துவற்றுள் எதனையாவது நானென்று கொள்ளுதல் துவம்பதார்த்
தத்தின் அசுத்தமாம் ; இவ்வுபாதியும் இது வருதற்குக் காரணம
யுள்ள அவித்தையும் நானன்று, இவற்றிற்கு நான் சாட்சியா

யிருக்கின்றேனென் றுணர்ந்திருத்தல் துவர்ப்பதார்த்தத்தின்
சுத்தமாவென்பது விளக்கியவாரும்.

“நனவிற் றசேந்திரிய நாட்டியங் னை பார்ப்போர்

சுனவின் றனக்கூத்துந் ளாண்போர்—சினைவின்

சுழுத்தியில் யில்லாத சூனியக்கூத தாடி

பிழம்புபுருளா நாரிருப்போ ம்ப.”

என்று லக்ஷ்மணசாரங் கூறுவதை எழுதுகித்து மொத்தமொர
யின், ஆதமா தேகத்திராய வலட்சண மாத், அவஸ்தாத்திரய சாட்
சியா யிருக்கின்ற தென்பது நமோச் செவ்விரா லிளங் குவதா.

தத்பதார்த்தத்தின் சுத்தாகுத்தங்களைக் கூறல.

67. அகில காரண மாதி நானென

றற்ப தத்தி னசுத்தமே

சகல காரண சான்று நானென

றற்ப தப்போருள் சுத்தமே.

சுசன்: சர்வேசுவரன், சர்வஞ்ஞன், சர்வாதரி
யாமி, சர்வகாரணன், சர்வஸ்திதி, சர்வரங்கரன், சர்வ
சிருஷ்டி யென்னுமேழையும் நானென்று கொள்ளுக
தத்பதார்த்தத்தின் அசுத்தமாம்; சர்வேசுவரன் முதலிய

இவ்விவழும் நானன்று, இவற்றிற்கு நான் சாட்சியென்று
கொள்ளுதல் தற்பதார்த்தத்தின் சுததமாம். 67

சாட்சிவசனம் முதல் சாவசிருஷ்டி யிருபுள்ளன உபா
யுபாசியாம்; இவ்வுபாசியை நசன் நானென்று கொள்ளுதல் தத்
தற்பதார்த்தத்தின் அசுத்தமாம்; யான் இதற்குச் சாட்சியா யிருந்
தென்றென்னென்றிருததல் தற்பதார்த்தத்தின் சுததமாம் என பத
விளக்கியவாராம்.

சசன் சத்தெனும் தன்னை பெய்ப்போதும் நிறுவாதவழி யருப்
பினும், உலகைப் படைத்தல் காத்தல் முதலிய உதாழிற் றாச்
செய்யப்போது தனக்கு உபாசியாயுள்ள மாயையைப் பரிசென்று
கொண்டிருத்தலின், அது தற்பதார்த்தத்தின் அசுத்தமென்றும்,
அவன் தனக்கு உபாசியாயுள்ள மாயைக்கும் அதனுற் கற்பித்த
பட்டுள்ள சர்வேசுரத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வாந்தரிதவத்து
வம், சர்வகாணத்துவம், சர்வஸ்கிதித்துவம், சர்வசங்கரத்து
வம், சர்வசிருஷ்டித்துவ மென்னும் தர்மத்திற்கும் எப்போது
நான் சாட்சியா யிருக்கின்றே னென்று கருண்டிருத்தலின்,
அது தற்பதார்த்தத்தின் சுத்தமென்றும் கூறப்பட்டன அவன்க.

“ அசுத்தனான் சுத்த னானவா நேதெனில்
வர்களுச் சிரமமும் வகுத்ததர் மங்களும்
அவைதரு நாகசொர்க் நாகிய பலன்களுந்
சேடமா மந்த கோடிஜன் மங்களும்

தத்துவம் பதங்களின் அசுத்தப் பொருள்க
ளிலை, சுத்தப் பொருள்களிலை
யெனக் கூறல்.

69. அசுத்த மாகிய திருப தத்தினு
முக்கி யப்பொரு ளாவதே
விசுத்த மான திலக்கி யப்பொரு
ளென்று சொல்லுவர் விமலரே.

தத் துவ மென்னு மிரண்டு பதங்களின் முக்கியப்
பொருள்கள் அசுத்தமாம்; அப்பதங்களின் இலக்கியப்
பொருள்கள் சுத்தமாமென்று பெரியோர் கூறுகின்றனர்.
(சசிவன்ன! நீ இவற்றைக் கவனிக்கக் கடவாய்.) 69

தத் துவம் பதங்களின் முக்கியப் பொருள்கள் வாச்சியர்த்த
மாம்; இலக்கியப் பொருள்கள் இலட்சியார்த்தமாம்; தத் துவம்
பதங்களின் முக்கியப் பொருள்களான ஈசனும் சீவனும் (முறையே
காரணோபாதி காரியோபாதி யென்னும்) உபாதி சகிதமாயிருத்தலின்,
அவர்கள் அசுத்தமெனப் படுகின்றனர்; அப்பதங்களின்
இலக்கியப் பொருளான பிரஹ்மமும் கூடஸ்தன் அல்லது
ஆத்மாவும் உபாதி சகிதமாயிருத்தலின், அவை சுத்தமெனப்
படுகின்றன வென்பதாம்.

முக்கியப் பொருள் அல்லது முக்கியார்த்தம், வாச்சியார்த்தம், அபிதாராத்ர்த்தம், சககியார்த்தம், உபாத்தியார்த்தம், விதே பார்த்தமென்பன ஒரு பொருட்கிளவிகளாம்.

தத்வாமிரதக் ட்ட்டுள் சீவவுபாதியில் “இந்தச் சைதன்னிய அறிவு காரிய வுபாதியுடனே கூடி ஒன்றபோது முக்கியமென்றும், உபாதியைவட்டு நீங்கியபோது ஸட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதியைவிட்டு நீங்கியபோது சுத்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது” என்றும், பாவுபாதியில் “ இந்த ஸ்வரூபம் (அறிவு) (காரண) உபாதியுடனே சம்பந்தித்து நின்றபாது முக்கியமென்றும், உபாதியை விட்டுப் பிரிந்தபோது ஸுலட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதிக்குச் சாட்சியானபோது சுத்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது ” என்றும் கூறுவது இங்குக் கவனித்துணர்தற்பாலதாம்.

அம் முக்கியப் பொருள்களியை, இலக்கியப் பொருள்களியை யெனக் கூறல்.

- 70). முரண்ட சீவ பரங்க டம்முடன்
முக்கி யப்பொரு ளாவதே
யிரண்டில் வேறறு சிற்சொ ரூப
மிலக்கி யப்பொரு ளாவதே.

(பெயராலும், இடத்தாலும், உபாதிபாலும், உடலாலும், உணர்வாலும் தம்முள்) மாறுபட்டுள்ள சீவேசுவரர்களது காரியோபாதியும் காரணோபாதியும் தத்துவம் பதங்களின் முக்கியப் பொருள்களாம்; இவ்விரண்டு உபாதிகளிலும் வேற்றுமையில்லாது விளங்கும் சிர்விசேஷ சின்மாத்திரப் பொருள் (அஃதாவது ஆத்மாவும் பிரஹ்மமும்) அப்பதங்களின் இலக்கியார்த்தமாம்.

ஈசனுக் குபாதியாயுள்ள மாயையும் அதனால் கற்பிக்கப்பட்ட சர்வேசுவரத்துவமுதல் சர்வசிருட்டித்துவமீராயுள்ளனவும் ஈசுவர சேதனத்தோடு தப்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்; அவ்வுபாதியோடுள்ளசேதனமாத்திரம் அப்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமாம்; சீவனுக் குபாதியாயுள்ள அவித்தையும் அது காரணமாக வருகின்ற தேகமுதல் சித்தமீராயுள்ளனவும் சீவ சேதனத்தோடு துவம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்; அவ்வுபாதியோடுள்ள சேதனமாத்திரம் அப்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமா மென்பது விளக்கியவாரும்.

உபாதிகளை விலக்கியவிடத்துச் சிற்சொருபத்தின் ஏகத்துவம் விளங்குமெனக் கூறல்.

71. ஊக்கி யப்பர சீவர் தங்க
 ளுடம்பி ரண்டு மிலக்கனா

வாக்கி யப்படி நீக்கி னாலோரு
வத்து வேபர வத்துவே.

அப் பர சீவர்களது உபாதியிரண்டினையும் இலக்
கண வாக்கியப்படி (தத் துவம் பதங்களின் இலட்சண
விருத்தியால்) ஆராய்ந்து நீக்கி நோக்கினால், பரவஸ்து
(சீவன் ஈசன் என்னும் பேதமற்று) ஒருபொருளாகவே
விளங்குவதாம்.

71

காரிய காரணவுபாதிகளால் சீவனென்றும் ஈசனென்றும்
விளங்குகின்ற சேதனத்தை அவ்வுபாதிகளை மாகாவாக்கியத்தின்
தத் துவம் பதங்களின் இலட்சணவிருத்தியா லாராய்ந்து நீக்கி
நோக்குமிடத்து, அது பேதமென்பது சிறிதுமில்லாது ஏக ராகவே
விளங்கு மென்பதாம்.

காரியோபாதியிலும்காரணோபாதியிலுமுள்ள சேதனத்தைத்
தத்துவமசி மாகாவாக்கிய விசாரத்தால் அவ்வுபாதிகளை விட்டு
நோக்குமிடத்து ஏகமாமைனக்கூறல், கடமுதலிய வுபாதிகளைக்
சுழித்து ஆகாயமொன்றே யென்பதுபோலும், ராமச்சந்திரனை
மநுஷ்யத்துவத்தை விடுத்து நீயே விஷ்ணு என்பது போலு
மாம்.

இலட்சணை இத்தனையா மெனக்கூறல்.

72. ஓரில் விட்டதும் விட்டி டாதது
முபய மும்மென வுணர்வுளோர்
தேரி லக்கணை திரிவி தத்தி
லிசைப்பர் மற்ற தியம்புவாம்.

இலக்கண நூலுணர்வுப தருக்க நூலுணர்வு
முடையஅறிஞர்இலட்சணையானது ஆராயுமிடத்துவிட்ட
லட்சணை, விடாத லட்சணை, விட்டுவிடாத லட்சணை
யென மூன்று விதமாக விருக்கின்றதென்று கூறுகின்ற
னர். அவ்விடட்சணையி னியல்பினைக் கூறுகின்றோம்
(சசிவன்னா! அதனை நீ கவனித்துக் கேட்பாயாக.) 72'

இலக்கண நூலுணர்வும் தருக்கநூலுணர்வுமுடைய அறி
ஞர் சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவற்றுள் தாமெடுத்துக்கூறும் வாச
கப்பொருள்(சொற்பொருள்) பொருந்தாதுபோமாயின், லட்சணை
யால் தாம்கூறும் வாசகப்பொருள் பொருந்தும் வண்ணம் அவ்வா
சுத்திற்குப் பொருள் கொள்ளுகின்றனர்; அது விட்டலட்சணை,
விடாதலட்சணை, விட்டுவிடாத லட்சணையென மூன்று வகைய
தாக விருக்கின்றது என்பதாம்.

‘வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே ரா
மல், இடாகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாந்

கொள்வார், திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவா விட்ட தென் றும், விடலிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே ” என்று கைவல்லிய நவந் தங்கூ றுவது இங்குணர்தற்பாலதாம்.

விட்டலட்சீண ஜகல்லட்சீண யென்றும், விடாத லட் சீண ஜகல் லட்சீணயென்றும், விட்டுவிடாத லட்சீண ஜகத ஜகல் லட்சீண அல்லது பாகத்தியாக லட்சீண யென்றும் சொல்லப்படும். இலட்சீண யென்றது இங்கு இலட்சண விருத் தியை.

லாக்கியத்தில் தாற்பரியாநுபபத்தி (தாற்பரிய வுணர்வு நிக ழாநையே இலட்சீணக்குப் பீஜ (காரண)மாம்; சக்கிய சம்பந் தம் இலட்சீணயாம்.

கங்கையி விடைச்சேரி யென்னுமிடத்துக் கங்கையென் னும் பதத்தின் சக்கியம் (முக்கியப்பொருள்) தேவநதிப் பிர வாகமாம்; அதற்கு அதன் கரையோடுள்ள சம்பந்தம் இலட்சீண யாம். சத்தத்(பதத்)திற்குத் தனது அர்த்தத்தோடுள்ள சம்பந்தம் விருத்தியெனப்படும்; அது சக்திவிருத்தி, இலட்சணவிருத்தி யென இருவகைத்தாம். சதத்திற்கு அர்த்தத்தோடுள்ள சாட் சாத் (நேர்) சம்பந்தம் சத்தத்தின் சக்தி விருத்தியாம்; சக்தி விருத்தியினை லறியப்பட்ட அர்த்தத்தின் வாயிலாகச் சதத்திற்கு மற்றோருத்தத் தோடுள்ள பரைம்பரைச் சம்பந்தம் சத்தத்தின் இலட்சண விருத்தியாம். சக்திவிருத்தியால் அறியப்பட்ட அர்த் தம் சக்தியார்த்தமாம்; இலட்சண விருத்தியா லறியப்பட்ட அர்த்

36 சசிவன்ன போத வசனம்.

ம் இலட்சியார்த்தமாம். எங்கே வாச்சியார்த்தம் (சொற்பொருள்) பொருந்தவில்லையோ அங்கே லட்சணை அஃதாவது இலட்சணை யிருத்தி கொள்ளப்படுகின்ற தென்பதின் குணர்தல் வேண்டும்.

விட்ட லட்சணை.

73. மஞ்ச கூப்பிடு தென்றல் போலவும்
வடப கீரதி யுள்ளதே
விஞ்ச கோஷம தென்றல் போலவும்
விட்ட லக்கணை யாவதே.

‘மஞ்ச கூப்பிடுகின்றது’ என்று கூறுதல் போல்வ தும், ‘கங்கையி லிடைச்சேரி யிருக்கின்றது’ என்று கூறு தல் போல்வதும் விட்ட லட்சணைக்கு உதாரணங்களாம்.

தத்வாமிர்தக் கட்டளை சிவவுபாதியில் “மஞ்சங் கூப்பிட்ட தென்றும், கங்கைக்க ணிடைச்சேரி யுள்ளதென்றும் சொல்லு மிடத்து, மஞ்சமானது மரம், மரமானது கூப்பிடுமா? மஞ்சத்தி லொரு புருஷனிருந்து கூப்பிட்டானென்றுகொள்ளல்வேண்டிய தாயிற்று; கங்கையானது ஜலம், ஜலத்திலே இடைச்சேரி யிருக் சுமாட்டாது; கங்கைக் கரையிலே இடைச்சேரி யிருக்கின்ற தென்று கொள்ளல் வேண்டியதாயிற்று” என்று கூறுவது இங் குணர்தற்பாலதாம். மஞ்ச-கட்டில்.

எங்கே வாச்சியார்த்தத்தை (சொற்பொருளை) விட்டு, அதன் (அப்பொருளின்) சம்பந்தியை யுணர்த்துவது சம்பவிக்கின்றதோ அங்கே விட்ட லட்சணியாம்.

(1) மஞ்சு கூப்பிடுகின்ற , தென்னுமிடத்து மஞ்சென்னும் பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய மஞ்சினவிட்டு, அதன் சம்பந்தியாகிய புருஷனை யுணர்த்துதலின், இது விட்டலட்சணைக்கு உதாரணமாயிற்று. இங்கு மஞ்சு பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு (கட்டிலுக்கு) அதன் (கட்டிலின்) சம்பந்தியாகிய புருஷனே உள்ள சையோக சம்பந்தம் (விட்ட) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் புருஷன் லட்சியார்த்தமாம் மஞ்சு கூப்பிடுதல் சம்பவியாதாகலின், அது விடப்பட்டது.

(2) கங்கையி லிடைச்சேரி யிருக்கின்றது என்னுமிடத்துக் கங்கையென்னும் பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய தேவநதிப் பிரவாகத்தை விட்டு, அதன் சம்பந்தியாகிய கரையை யுணர்த்துதலின், இதுவும் விட்டலட்சணைக்கு தாரணமாம். இங்குக் கங்கா பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு (தேவநதிப் பிரவாகத்திற்கு) அதன் (தேவநதிப் பிரவாகத்தின்) சம்பந்தியாகிய கரையோடுள்ள சையோக சம்பந்தம் (விட்ட) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் கரை லட்சியார்த்தமாம். தேவநதிப் பிரவாகத்தில் இடைச்சேரி யிருப்பது சம்பவியாதாகலின், அது விடப்பட்டது.

சம்பந்தி-சம்பந்தமுடையது; சையோகம்-இரண்டு பொருள்களின் கூட்டம்.

விடாத லட்சணை.

74. சிவலை நின்றது வெள்ளை போயின
தென்று செப்புதல் போலவே
கவலை யின்றி விடாத லக்கணை
யென்று நீகொள் கருத்திலே.

‘சிவலை நின்றது, வெள்ளை போயது’ என்று கூறு
தல் போல்வது விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாம்.
சசிவன்னா! நீ இதனை யுன்கருத்திலே கவலையின்றிக்
கொள்வாயாக.

74

தத்வாமிர்தக் கட்டளை பரவுபாதியில் “ஒரு சிகப்புக்
குதிரையையும் வெள்ளைப் பசுவையுங் கண்டாயோ வென்
பார்க்குச் சிகப்பு நிற்கின்றது, வெள்ளை போகின்ற தென்னு
மிடத்துச் சிகப்பு வர்ணம் தனியே நில்லாது, வெள்ளை வர்ணம்
தனியே போகாது; ஆகையால், சிகப்புக் குதிரை நிற்கின்றதென்
றும், வெள்ளைப்பசு போகின்றதென்றும் கொள்ளல் வேண்டிய
தாயிற்று” என்று கூறுவது இங்குணர்த்தற்பாலதாம்

எங்கே வாச்சியார்த்தத்தை விடாது அதன் சம்பந்தியையு
முணர்த்துவது சம்பவிக்கின்றதோ அங்கே விடாத லட்சணை
வாம்.

(1) 'சிவலை நின்றது' என்னுமிடத்துச் சிவலையென்னும் பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய செந்நிறத்தை விடாது, அதன் (செந்நிறத்தின்) சம்பந்தியாகிய குதிரையை முணர்த்துதலின், இது விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாயிற்று. இங்குச் சிவலை என்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய செந்நிறமென்னும் குணத்திற்கு அதன் (செந்நிறத்தின்) குணியாகிய குதிரையோடுள்ள தாதாத்மிய (கற்பித பேத வாஸ்தவ அபேத) சம்பந்தம் (விடாத) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படுங் குணி (குதிரை) இலட்சியார்த்தமாம். சிவலையென்னுங் குணத்திற்கு நின்றலென்னுந் தொழில் சம்பவியாமையின், அதனோடு குணியுங் கொள்ளப்பட்டது.

(2) 'வெள்ளை போயது' என்னுமிடத்து வெள்ளை யென்னும்பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய வெண்ணிறத்தை விடாது, அதன் (வெண்ணிறத்தின்) சம்பந்தியாகிய பசுவையு முணர்த்துதலின், இதுவும் விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாம். இங்கு வெள்ளையென்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாகிய வெண்ணிறமென்னுங் குணத்திற்கு அதன் (வெண்ணிறத்தின்) குணியாகிய பசுவோடுள்ள தாதாத்மிய சம்பந்தம் (விடாத) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்படுங் குணி (பசு) இலட்சியார்த்தமாம். வெள்ளை யென்னுங் குணத்திற்குப் போதலென்னுந் தொழில் சம்பவியாமையின், அதனோடு குணியுங் கொள்ளப்பட்டது. குணி-குணக் கீத்யுடையது.

விட்டுவிடாத லட்சணை.

75. மேவும் விட்டு விடாத லக்கணை
மேய்ம்மை யாதேனி னந்தவித்
தேவ தத்த னெனும்பொ ரூட்படி
சித்தை செய்திடு தீரவே.

விட்டுவிடாத லட்சணையின் உண்மைப்பொருள்
“நெயின், அத்தைக் கூறுகின்றோம், கேட்கக்கடவாய்.
சோயர் தேவதத்தன்’ என்று கூறுதல் போல்வது
விட்டுவிடாத லட்சணைக்கு உதாரணமாம். சசிவன்னா!
! இவ்வதாரணத்தின் பொருட்படி தத்துவமசிமகாவாக்
கியத்தின் பொருளை முடிவாகச் சிந்தித்துணரக் கட
வாய்.

75

சோயர் தேவதத்தனென்பதன் பொருள் அந்த இத்தேவ
தத்தனென்பதாம்; அஃதாவது அந்தத் தேவதத்தனே இந்தத்
தேவதத்தனென்பதாம். சோயர் தேவதத்தனென்பது ‘ச: (அந்த)—
அயம் (இந்த)— தேவதத்தனைப் பிரிபடுவதாம்.

தத்வாயிர்தக் கட்டளை அசிபதங் கூறுமிடத்து “அகண்ட
வாக்கியமாவது சோயர் தேவதத்தனென்பது. ஒரு தேவதத்தனா
கிய புருஷனுடனே நாம் சிறிதுநான் கூடவிரும்போம்; இவன்

சிறிது நாளுக்குப் பிறகு பிரிந்து போயினான். அநேக நாளுக்குப் பின்பு சதுரங்க பரிவாரத்துடனே யிவனை மதுரையிலே அந்திக் காலத்திலே ராஜாவா யிருக்கக் கண்டோம்; அங்கே அவனுடன் சிறிதுநாள் கூடியிருந்தோம்; பின்பு நம்மை அவன் பிரிந்துபோயி னான். சிறிது நாளுக்குப் பின்பு தண்டகமண்டலத்துடனே அவ னைச் சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்திலே சந்நியாசியா யிருக்கக் கண்டோம்; அப்பொழுது இவன் அந்தத் தேவதத்தனே அவ்ளோ வென்று சந்தேகிக்கையில், இவனடியிலும் மார்பிலும் முடியிலும் முன்னே மறுவுண்டே! அந்த அடையாளம் இவனிடத்திலே யிருந்தால், அந்தத் தேவதத்தனே இவனாவனென்று பார்க்குமி டத்து அந்த அடையாளம் இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந் தத் தேவதத்தனே இந்தத் தேவதத்தன் ஆவானென்று சொல் லப்படுவதாம். அப்போது அவனைவிட்டன அந்த இரண்டிட மும் இரண்டு காலமுமாம்; அவை விட்டுப் போக, விடாமல் நின் றவன் ஒரு தேவதத்தன் மாத்திரமேபாம்.” என்று கூறுவது இங்குணர்த்தற்பாலதாம்.

எங்கே வாச்சியார்த்தத்தின் விரோதமுடைய ஒரு பகுதியை விட்டு விரோதமில்லாத மற்றொரு பகுதியை விடாதுணர்த்துவது சம்பவக்கின்றதோ அங்கே விட்டு விடாத லட்சணையாம். சோயந் (அந்த இத்) தேவதத்தனென்னுமிடத்து இறந்த காலமும் தூர தேசத்துள்ள தேவதத்தனது உடம்பும் அவனென்னும் பதத்தின்

வாச்சியார்த்தமாம்; நிகழ்காலமும் சமீப தேசத்துள்ள தேவதத்த
 ாது உடம்பும் இவனென்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தமாம்.
 இங்கு இறந்த காலத்திற்கும் நிகழ் காலத்திற்கும், தூர தேசத்திற்
 தம் சமீப தேசத்திற்கும் ஒருமை யுணர்ச்சியில் விரோதமிருத்த
 வின், அவற்றை விட்டு, ஒருமை யுணர்ச்சியில் விரோதமில்லாத
 தேவதத்தனது உடம்பை விடாது அபேதமாகச்சோயந்தேவதத்த
 னென்னும் வாக்கிய முணர்த்துதலின், இது விட்டுவிடாத லட்ச
 ணைக்கு உதாரணமாயிற்று. இங்கு வாச்சியார்த்தத்தின் அவிரோத
 பாகமாகிய சரீரத்திற்கு லட்சியார்த்தமாகியசரீரத்தோடுள்ள தாதாத்
 மீய சம்பந்தமும், வாச்சியார்த்தத்தின் விரோத பாகமாகிய தேச
 காலங்களுக்கு லட்சியார்த்தமாகிய சரீரத்தோடுள்ள சையோக சம்
 பந்தமும் (விட்டு விடாத) லட்சண விருத்தியாம்; அதனாலறியப்
 படும் லட்சியார்த்தம் தேவதத்த சரீரமாம். சோயந் தேவதத்த
 னென்னும் வாக்கியம் தேசம் கால மென்னும் விரோத பாகத்தை
 விட்டு அவிரோதமான தேவதத்த சரீரத்தை விடாதுணர்த்து
 தலின், தேவதத்தனொருவனே யென்பது பெறப்படுவதாம்.

விட்டுவிடாத லட்சணையில் வாச்சியார்த்தத்தின் ஏகதேச
 பாகம் இலட்சியார்த்தமாம். அஃதிங்குத் தேவதத்தனது உடம்பு
 மாத்திரமாம்.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தின் உண்மைப்
பொருள் விட்டுவிடாத லட்சணையாலன்றி
ஏனைய லட்சணைகளால் விளங்காதெனல்.

76. விட்ட லக்கணை தனையும் விட்டு
விடாத லக்கணை தனையும்
விட்டு விட்டு விடாத லக்கணை
யால் விளங்கும் விளங்கவே.

சசிவன்னா ! நீ விட்ட லட்சணையையும்விட்டு,
விடாத லட்சணையையும் விட்டு, விட்டுவிடாத லட்சணை
பால் தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தின் பொருளைக் கொள்
ஞவாயாயின், உனக்கு அப்பொருள் செவ்வையாக
விளங்குவதாம்.

76

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தி னுண்மைப் பொருள் விட்டு
விடாத லட்சணையினாலேயே விளங்குமென்பது கூறியவாறும்.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையைக்
கொண்டால், தத்துவம்பதங்களின் வாச்சியார்த்தத்திலுள்ள
(காரண காரிய வடிவ வுபாதி பாகமே யன்றிச்) சேதனபாகமும்
விடுபட்டுப் போதலின், அது பொருந்தாது; விடாத லட்சணை
யைக் கொண்டால் தத்துவம் பதங்களின் வாச்சியார்த்தத்தின்

ஒரு பாகமும் விடப்படுவதன்றா யிருத்தலின், அதுவும் பெருந் தாது விட்ட லட்சணையில் சேதனத்தை விடுதலும், விடாத லட்சணையில் சேதனத்தோடு ஐடத்தையுங் கொள்ளுதலும் சமய வித்தலின், இவ்விரண்டாலும் ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியம் மகா வாக கியத்தில் பெறப்படுவதாகாது; ஆகவே, விட்டுவிடாத லட்சணையே கொள்ளுதற் குரியதாம். மகா வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையைக் கொண்டால் சேதனபாகமும் விடுபட்டுப் போத லின், மோட்சமடைதற் குரியவனே யில்லாமற் போவன்; விடாத லட்சணையைக் கொண்டால் காரணோபாதியும் காரியோபாதியும் விடப்படுவனவன்றா யிருத்தலின், பந்த நீக்கமே பெறப்படுவ தில்லையாம். ஜீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியம் மகா வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையாலும் விடாத லட்சணையாலும் பெறப்படுவதன்றாக லின், விட்டுவிடாத லட்சணையாலேயே அது பெறப்படு மென் பதா .

“விட்டவிலக் கணையாலு மைக்கியந் தோன்றா விடாதவிலக் கணையாலு மைக்கியந் தோன்றா, திட்டமதா முபயவிலக் கணையொன்றாலே யிலங்குபர சிவைக்கிய மிலங்கும்” என்று ரிபுதேத க்ஷுரவது இங்குக் கவனித்துணர்தற்பாலதாம்.

யான் பிரஹ்மமென்னும் தத்துவ ஞானம் தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தில் விட்டுவிடாத லட்சணையைக் கொண்டால் உண் டாவதாக விருத்தலின், அம்மகா வாக்கியத்தில் விட்டுவிடாத

லட்சணையையே கொள்ளல் வேண்டும்; கொள்ளாவிட்டால், சமையலுக்கு நெருப்புப்போல மோட்சத்திற்குச் சாட்சாத் (நேர்) சாதனமாயுள்ள தத்துவஞான முண்டாகாது; உண்டாகாதாவே, தத்துவமசி மகா வாக்கிய வுபதேசம் புருஷார்த்த (மோட்ச) சாதனமாகாது அநார்த்த(துக்க) சாதனமாகவே முடியுமென்பதாம்.

வேத வாக்கியம்: விதி வாக்கியம், நிஷேத வாக்கியம், சித்தார்த்த போதக வாக்கியமென மூவகைத்தாம்; அவற்றுள், விதி வாக்கியம் சத்தியத்தைப் பேசு, தர்மத்தைச் செய் என்றற்றொடக்கத்தனவாம்; நிஷேத வாக்கியம் கள்ளுண்ணற்க, கஞ்சா குடியற்க என்றற்றொடக்கத்தனவாம்; சித்தார்த்த போதக வாக்கியம் அவாந்தர வாக்கியம், மகா வாக்கியமென விருவகைத்தாம்.

(1) அவாந்தர வாக்கியம் “அந்நம் பிரஹ்மம்”, “சத்தியம் ஞாநம் அநந்தம் பிரஹ்மம்” என்றற்றொடக்கத்தனவாம். (2) மகாவாக்கியம் “தத்துவமசி”, “அயமாத்மாப் பிரஹ்மம்” என்றற்றொடக்கத் தனவாம்.

விட்ட லட்சணை, விடாத லட்சணை, விட்டுவிடாத லட்சணையென்னு மூன்றுநுள், முன்னைய விரண்டும் அவாந்தர வாக்கியங்களிலும், பின்னையது மகா வாக்கியங்களிலும் பயன்படுவனவாம்.

‘அந்நம் பிரஹ்மம்’ என்னும் வாக்கியத்தில் விட்ட லட்சணையையும், ‘சத்தியம் ஞாநம் அநந்தம் பிரஹ்மம்’ என்னும் வாக்கி

யத்தில் விடாத லட்சணையையும் கொள்ளுதல் வேண்டும். ‘அந்நம் பிரஹ்மம்’ என்னுமிடத்தில் அந்ந பதம் தனது வாச்சியார்த்தமாகிய உணவைவிட்டு, அதனது (உணவின்) தாதாத்மிய சம்பந்தமுடைய சேதனத்தை யுணர்த்துதலின், அது (விட்ட) லட்சண விரூத்தி யுடையதாம். இங்கு அந்நபதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு அதன் (அந்நத்தின்) சம்பந்தியாகிய சேதனத்தோடுள்ள தாதாத்மிய (கற்பிதபேத வாஸ்தவ அபேத) சம்பந்தம் லட்சண விரூத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் சேதனம் இலட்சியார்த்தமாம். கற்பிதப் பொருளாகிய அந்நம் யதார்த்தப் பொருளாகிய சேதனமாகாமையின், அது விடப்பட்டது.

‘சத்தியம் ஞாநம் அந்நம் பிரஹ்மம்’ என்னுமிடத்துச் சத்திய முதலிய பதங்கள் தமது வாச்சியார்த்தமாகிய உண்மை, அறிவு, முடிவின்மை யென்பவற்றை விடாது, அவற்றின் தாதாத்மிய சம்பந்தமுடைய சேதனத்தையு முணர்த்துதலின், அவை (விடாத) லட்சண விரூத்தி யுடையனவாம். இங்குச் சத்திய முதலிய பதங்களின் வாச்சியார்த்தங்களுக்கு அவற்றின் (உண்மை, அறிவு, முடிவின்மை யென்பவற்றின்) சம்பந்தியாகிய சேதனத்தோடுள்ள தாதாத்மிய சம்பந்தம் லட்சணவிரூத்தியாம்; அதனாலறியப்படும் சேதனம் இலட்சியார்த்தமாம். சத்திய முதலியன பிரஹ்மத்தை விட்டிராமையின், அவற்றோடு சேதனமுங் கொள்ளப்பட்டது.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தில் ததபதத்தின வாசசியாராத
தம காரணோபாதி யுடைய சேதனமா அஃதாவது ஈசுவர
னும், துவம்பதத்தின வாசசியாராததம காரியோபாதி யுடைய
சேதனமாம், அஃதாவது சீவனம் இவ்வுருக காரணோபாதிகும
காரியோபாதிகும ஒருரை யுணாசசியில் விரோத மிருத்த
லின், அவற்றைவிட்டு, ஒருமை யுணாசசியில் விரோதமில்லாத
சேதனத்தை விடாது அப்பதமாகத் தத்துவமசி மகா வாக்கிய
முணாதத்துவ தறிக

இவ்வுரு வாசசியாராதத்தின அவிரோத பாகமாகிய சேதனத்
திறகு லட்சியாராததமாகிய சேதனத்தோடுள்ள தாதாதமிய சம
பநதமும், வாசசியாராதத்தின விரோத பாகமாகிய காரணோபாதி
காரியோபாதிகளுக்கு லட்சியாராததமாகிய சேதனத்தோடுள்ள
அதிஷ்டானத் தனமைச சமபநதமும் (விட்டுவிடாத) லட்சண
விருத்திபாம், அதனால் அறியப்படும சேதனத்தின ஒருமை
லட்சியாராததமாம்

தத பதத்தின வாசசியாராததம காரண வுபாதியுள்ள சேதன
ராம், அதுவே ஈசனும், லட்சியாராததம் சேதன மாததிரமாம்,
அதுவே பிரஹ்மமாம்; துவம்பதத்தின வாசசியாராததம காரிய
வுபாதியுள்ள சேதனமாம், அதுவே சீவனம், லட்சியாராததம்
சேதன மாததிரமாம், அதுவே கூடஸதன் அல்லது ஆதமா
வாம் என்றும், லட்சியாராதத்திற்கு அபேதந் கூறப்படு

கின்றதன்றி வாச்சியார்த்தத்திற்கு அபேதம் கூறப்படுவதின் மென்றும், இங்குணர்தல் வேண்டும்.

காரணோபாதி - சர்வேசுவரத்துவ முதலிய தர்மமுடைய மாயையாம்; காரியோபாதி—தேகமுதல் சித்த மீரூயுள்ளனவும். அவை வருவதற்கேதுவாயுள்ள அலித்தையுமாம்.

குயார தேவர் கந்த சாதகத்தில்

“சீவன துபாதி மீசன துபாதி தீர்ந்துசித் திரண்டது மொன்றே, ஆவது விட்டு விடாதலக் கணையென் றறைந்திடி லுபாதியோ ரிரண்டும், மேவலை நீங்கல் விட்டலக் கணையாம் விளங்குஞ்சித் திரண்டது மொன்றே, ஆவது விடாத லக்கணையாதும்” என்று கூறுவது இங்கு நன்குணர்த்தப்பாலதாம்.

சசிவன்னனது வினா.

77. போது மேவிய தேசம் விட்டொரு

புருட னைக்கொளு மாறுபோ

லோது மீருடல் கண்டு விட்டத

னுண்மை காண வுரைத்திடே.

சற்குரு மூர்த்தி! சோயந் தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியத்துள் (விட்டுவிடாத லட்சணையால் விரோத முடைய) (இறந்த காலம் நிகழ் காலம் என்னும்) காலத்

தையும், (தூரதேசம் சமீபதேச மென்னும்) தேசத்தை
பும் அறிந்து விட்டு (விரோதமில்லாத) ஒரே தேவதத்
தனை (அவனே இத்தேவதத்தன், இவனே அத்தேவ
தத்தனென்று) பொருளாகக் கொள்ளுவது போல, தத்
துவமசி மகா வாக்கியத்துள் (விட்டுவிடாத லட்சணை
பால் விரோத முடைய) (காரணோபாதி காரியோ
பாதி யென்னும்) இரண்டுடம்பையும் அறிந்து விட்டு,
(விரோதமில்லாத) ஒரே சேதனத்தை (அதுவே இது,
இதுவே அது வென்று) பொருளாகக் கொண்டு, அவ்
வாக்கியத்தின் உண்மைப் பொருளைக் காண அடியே
னுக்கு விளங்க உணர்த்தியருளல் வேண்டும். 77

சோயந் தேவதத்தன் என்னும் வாக்கியத்துள் விரோத
முடைய காலத்தையும் தேசத்தையும் விட்டு, விரோதமில்லாத
தேவதத்தனது உடம்பை மாத்திரங் கொண்டு, அவனே இத்
தேவதத்தனென்றுணர்வதுபோல, தத்துவமசி மகா வாக்கியத்
துள் விரோதமுடைய காரணோபாதியையும் காரியோபாதியை
யும் விட்டு, விரோதமில்லாத சேதனத்தை மாத்திரங் கொண்டு,
அந்தப் பிரஹ்மமே இந்த ஆத்மா வென்றுணரும் விதத்தை யடி
யேனுக்குத் தேவரீர் திருவாய்மலர் தருளல் வேண்டுமென்று சசி
வன்னன் வினவினா நென்பதாம்.

அவனே தூத தேவததத நென்னும வாக்கியத்துள் கால
தேசநகளை விட்டு நோக்கியபோது தேவததத நெருவனே
யென்பது விளங்குவது போல, தத்துவமசி மகா வாக்கியத்துள்
காரண காரிய வடிவ உபாதிகளை விட்டு நோக்கியபோது சேதன
மென்றே யென்பது விளங்கு மென்பதாம்.

“ பன்னிய சோய மென்னும பதங்களின் வாசசி யார்த்த
அன்னிய தேசங் கால மவனிவ நென்ப வெல்லாம
சொன்னவிய விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக கிபமல் டாமல்
உன்னிமற் றேவ தத்த நெருவனை வெளிபாக காட்டும்”

“ தத்துவ மென்னும தங்கள் பிரமாயச சாட்சி யான
வத்துவை விடாமற் பேத வாசசிபார்த்த தத்தை விட்டு
சித்தமு மது நீ யாகு நீயது வாசு மென்னும
அததமு மகண்ட மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும்”

என்ற கைவல்லிய நவநீதங் கூறுவது இங்குக் கவனித்துணர்தற்
பாலதாம்.

மாகந்தி பராயண முனிவரது விடை

வேறு.

78. பிரியாவுயிர் காரிய மாமுடலும்
பிரமத்துறு காரண மாமுடலும்
கரியாகிய வாதினை யுங்கழியக்
காட்டும்படி கண்டுகோள் கண்ணுறவே.

சீவனுக்குரிய காரியோபாதியும், ஈசனுக்குரிய காரணோபாதியும், இவற்றிற்கு யான் சாட்சியா யிருக்கின்றே னென்னும் வாசனையும் கழியுமாறு சேதனத்தின் ஒருமையைக் காட்டுகின்றோம்; சசிவன்னா! யாம் காண்பிகடும் பிரகாரம் நீ அதனை அபரோட்சமாக அறியக்கடவாய்.

78

தேகம்-இந்திரியம்-பிரணன்-மனம் - புத்தி - அகங்காரம் - சித்தம் எனனும் காரிய உபாதியும், சாவேசுவரத்துவம்-சாவஞ்ஞத்துவம் - சாவாநதரியாபித்துவம் - சாவ காரணத்துவம் - சாவ ஸ்திதித்துவம் - சாவ சங்காரத்துவம் - சாவ சிருட்டித்துவம் மென்னும் காரணவுபாதியும், இவை நிகழுவதற்கேதுவாயுள்ள அவிததையும் பரமையும், இவற்றிற்கு நான் சாட்சியா யிருக்கின்றேனென்னும் வாசனையும் நீங்கும் வகையைக் கூறுகின்றேன், சசிவன்னா! இவற்றை நீ குறிக்கொண் டெனக்கடவா யென்று மாநந்தி பராயண முனிவா கூறினா ரென்பதாம்.

காரிய வுபாதிசகும் காரண வுபாதிசகும் யான் சாட்சியா யிருக்கின்றே னென்றணாதவன், அவ்வளவோடு நீன்று லடுவானாயின், அதுவும் பந்தத்திற் கேதுவாம்; ஆகலின், யான் சர்வசாட்சியா யிருக்கின்றேனென்னும் வாசனையும் நீங்கினவனே பிறவி யில்லாதவ னாவனென்பதிக் குணர்தல் வேண்டும். எவ்

வகைத்தாய சங்கற்பமுமின்றிச் சின்மாத்திரமாக அஃதாவது தானேதானாக விளங்குகின்றவனே சர்வதுக்கநிவிர்த்தி பரமாத்மப் பிராப்திவடிவ மோட்சமடைவானென்பது வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் சித்தாந்தமாம்.

பிணஞ்சடுவதற்குத் தடி காரணமாயிருத்தல்போல நான் கர்த்தா-நான் போக்தா என்றற் றொடக்கத்து வாசனை நீங்குவதற்குச் சாட்சிவாசனை காரணமாயிருக்கின்றது; தடி முடிவில் வெந்நொழி தல் போலச் சாட்சிவாசனையும் முடிவில் நீங்கி யொழிகின்றது; அஃதுள்ளவளவும் நான் கர்த்தா, நான் போக்தா என்றற் றொடக்கத்து வாசனை மாருவகையா யிருக்கும்; அஃதிருக்கு மளவும் பிறவி வாராதிருத்தல் சம்பவியாதென்பதாம். “பிணஞ்சடு தடி யென்ன வென்னைக் கொண்டே பெரும்பற்றை யெல்லா மறச்சாடி, அணைந்தவென் னையுமப் படியீறில் போதத்தில் விட்டனு போகத் திருந்தானே ” என்று பாடுதுறை கூறுவது இங்குணர்த்தபாலதாம்.

“சாட்சியாய் நிறைந்த தன்மையே தென்னில், ஆதித்த சந்நிதா னத்தினி லகில, சகலேந் தியவிவ காரமுஞ் சமைதல்போல், தானே தானஞ் சைதன்யமாத்திரம், பிரவிர்த்திநிவிர்த்திபேதவியா பாரம், இயற்றா தொன்றா லியற்றிடா திருக்கவும், விளக்கல்மாத்திரம்விவ கார நடத்தலின், தானுவா மதனற் சாட்சியென் றுணர் வாய்” என்று சொருப லட்சண விருத்தியில் பூசங்கராசாரிய

சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளியிருப்பது கவனிக்கப் படாமாயின், சாட்சி மாத்திரமாய் விளங்கும் நிலை இத்தன்மையதா மென்பது நன்கு விளங்குவதாம்.

காமம் வெகுளி முதலிய விருத்திக ஞண்டாவதற் கேதுவான சித்தத்தின் சூட்சுமாவஸ்தையாகிய சம்ஸ்காரம் வாசனை யாம். இது சுத்தம், அசுத்தமென விருவகைத்தாம்.

(1) காமம் வெகுளி முதலிய விருத்திக ஞண்டாவதற் கேதுவான வாசனை அசுத்த வாசனையாம்; இவ்வசுத்த வாசனை லோக வாசனை, சாஸ்திர வாசனை, தேக வாசனை யெனப் பலவித மாம். (2) அன்பு அருள் முதலிய விருத்திக ஞண்டாவதற் கேதுவான வாசனை சுத்த வாசனையாம்; இதுவும் மைத்திரியாதி வாசனை, சின்மாத்திரவாசனை யெனப் பலவிதமாம்.

இங்கு கூறியுள்ள சாட்சி வாசனை சின்மாத்திர வாசனை யாம். இச்சின்மாத்திரவாசனை திரிபுடி ஸ்மரண பூர்வகமாகிய சின்மாத்திர வாசனை, கேவல சின்மாத்திரவாசனை யென விருவகைத்தாம்.

(1) நான் சர்வப் பிரபஞ்சத்தையும் எனது மனத்தினுற் சின்மாத்திர வடிவமாகவே அறிகின்றேனென்னும்பாவனை திரிபுடி ஸ்மரண பூர்வகமாகிய சின்மாத்திர வாசனையாம். திரிபுடியாவது மூன்று புறமுடையதாம்; அவை ஞாதுரு (காண்பான்), ஞானம் (காட்சி), ஜேயம் (காணப்படும் பொருள்) என்பனவாம்.

(2) காததா, சுருமட, கரணம் என்னுந் திரிபுடியின் ஸ்மரண மின்றிய சின்மாததிரன நான் என்னும் பாவனை கேவல சின்மாத திர வாசனையாம்.

ஆவவாசனைகளி னியல்புகளை விரிவாகத் தததுவாந் சந்தா னை நான்காவது பரிசுசேதத்திற் காணலாம். எந்த வாசனையும் இல்லாது தான்மாததிரமாகவே விளங்கல் வேண்டும ; 'அதுவே பெரத்தகம் நீலயா மெனபது சாஸ்திராததமாம். தாயுமானவா “உதனையோ டாடு மனப்பாமபு மாயவொரு, போதனைத் தைய புலப்படுதத வேண்டாவோ” என்றருளி யிருப்பது இங்கு நன்கு கவனித்துணாதற் குரியதாம்.

அவவுண்மைப் பொருளைச் சகல கேவல மற்ற விடத்தனறி, அவற்றுள் யாதாவ தொனறுள்ள விடத்து அறிதல் முடியாதெனல்.

79. கரணத்திர ணிற்பினு மப்பொருளைக் காணக்கிடை யாதவை கையறவே மாணப்படி னும்மது கண்டுகோளும் வழியில்லை யெனும்படி நீமதியே.

அவ்வுண்மைப் பொருளைக் கரணக் கூட்டங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்துகொண் டிருக்குமன

வும் காணுதல் முடியாது; அக்கரணக் கூட்டங்கள் தத் தம் வியாபாரங்க ளொழிய (தமது காரணமாகிய அஞ், ஞானத்தில்) லயமடைந்தாலும் காணுதல் முடியாது; (கரணக் கூட்டங்கள் லயமடைந்துள்ள சுழுத்தி யவஸ் தையில்) அதனைக் காணுதற்கு மார்க்கமே ஈில்லைபாம். இம்முறையைச் சசிவன்னா! நீ ஆராய்ந்தறியக் கடவா யாக.

79

அவ்வுண்மைப் பொருளென்றது ஆதம் சொரூப சிவ அல்லது சிவ சொரூப ஆத்யாவை. கரணக் கூட்டங்கள்— அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கன்மேந் திரிய பஞ்சகம் என்பனவாம். இக்கரணங்களுள்ள காலம் சகலாவஸ்தையாம்; இவை லயமாயுள்ள காலம் கேவலாவஸ்தையாம். சகலாவஸ்தை — சாக்கிர, சொப்பனமாம்; கேவலாவஸ்தை—சுழுத்தியாம். அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கன்மேந்திரிய பஞ்சகமென்னும் கரணக் கூட்டங் கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங் காலம் சாக்கிராவஸ்தையா மென்றும், சாக்கிராவஸ்தையின் வாசனையால் தோன்றிய விஷயங்களோடு கூடி அந்தக்கரணங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலம் சொப்பனாவஸ்தையா மென்றும் இங்குணர்த்தப் பாலனவாம்.

கேவலாவஸ்தையில் பரம்பொருளைக் காணுதற்கு மாககமே யிலையாமென்பது “சமுத்தியிற பிரள யத்திற் றேற்றமாஞ் சகங்கள் மாண்டும், அமுத்திய பவம்போய முத்தி யடைநதவ ரொருவ ருண்டோ” என்று கைவலவிய நவரீதங் கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

பரம்பொருளைக் கரணக் கூட்டங்கள் தத்தம் வியாபாரங் களைச் செய்யுபோதும் அவை தம்காரணத்தில் ஒங்கியுள்ள டோது; அறிதல் முடியாதென்பதாம்.

அவஸ்தாத்திரங் விலக்கணம் கூறல்.

81 எந்தக்கர ணங்களு மேவனனா
விதன்வாதனை யால்விட யங்களோடே
யந்தக்கர ணங்கள் பொருந்தல்குரு
வவைமாய்தல சமுத்தி யவத்தையதே.

(அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கர்மேந்திரிய பஞ்சகமென்னும்) கரணக் கூட்டமனைத் தும் தத்தமது வியாபாரங்களைச் செய்தற்குரிய காலம் சாக்கிராவஸ்தையாம்; இச் சாக்கிராவஸ்தையின் வாச னையால் தோன்றிய விஷயங்களோடு அந்தக்கரணங்கள் கூடித் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்தற்குரிய காலம்

சொப்பநாவஸ்தையாம் ; அககூட்டமனைத்தும் லயமா
யுள்ள காலம் சுமுத்தி யவஸ்தைபாம் 80

(1) அநதக்கரண சதுஷ்டய மனம், புத்தி, அகங்காரம்,
சித்தம் எனபனவாம், அவற்றின் வியாபாரம் முறையே நீனைத
தல், சிசயித்தல், அபிமானித்தல், சிந்தித்தல் எனபனவாம்

(2) ஞானேந்திரிய பஞ்சகம் சுரோத்திரம் (காது), துவக்கு
(தோல்), சடசு (கண்), சிங்நுவை (நாகு), கிராணம் (மூக்கு),
எனபனவாம், அவற்றின் வியாபாரம் முறையே கேட்டல், பரி
சித்தல், காண்டல், சுவைத்தல், மணங்கொள்ளல் எனபனவாம்

(3) காமேந்திரிய பஞ்சகம் வாகு, பாதம், பாணி, பாயுரு,
உபஸ்தம் எனபனவாம், அவற்றின் வியாபாரம் முறைபே வச
னித்தல், நடத்தல், இடுதலேற்றல், மலத்தை நீக்கல், ஆநந்தித
தல் எனபனவாம் இக்கரணக் கூட்டங்களுள் அநதக்கரண
சதுஷ்டயம் அககூட்டமென்றும், ஏனையவை புறக்கரணமென
றும் சொல்லப்படும்

ஸதூல சரீரத்தில் சாககிரா வஸ்தையும், சூகசூம சரீரத்தில்
(அஃதாவது மனத்தில்) சொப்பநாவஸ்தையும், காரண சரீரத்
தில் (அஃதாவது நிரவஸ்தையாயுள்ள அஞ்ஞானத்தில்) சுமுபதி
யவஸ்தையும் நிகழுவனவாமென்பதிக் குணாதல் வேண்டி

(1) சுரோததிர முதலிய ஆநதிரியங்களுல சபத முதலிய விஷயங்களை யறியுங்கால சாக்ஷராவஸதையா, அஃதாவது உருவாட

(2) ஜாக்ஷராவஸதையின வசனையால தீததிரா காலத்தில் உதி லுலகந தோனறுகினறதோ அது சொப்பநாவஸதையா உதி தாவது கருவா.

(3) யாதொன்று மறிமீடன, தகரை மெனஞ்ஞகா யவாபய்க்கப் பட்டதென்று, னவ்றமீகதுவாய அந்நவகால சுழகதி பவஸதையாம, அஃதாவது உறகமட.

சாக்ஷமுதலிய அவஸதைகளின வயமாயுள்ளவனவு, ஆதம தரிசன முண்டாக தென்பது உணாததற ம்பாருடந் அவற்றி மியலபு கூறப்பட்டது.

கனவிற சுமுத்திவரின உண்மைப் பொருளின
வினக்க முண்டாமெனல.

வேறு

81 வினவிற பரத்தையறி வுறுதற
கவத்தைபுலன் வினைமாறியே
நனவிற சுமுத்திநில வரினப்
பொருட்டிகழு நலமாகவே

உண்மைப் பொருளை ஐயநதிரிபின்,றி ய தீதறகுபா
யாம அவஸ்தைகளும் கரணக் கூட்டங்களின் வியாபாரவ

கனும் மாறுதலாம் ; அவை மாறி நிற்க நனவிற்கு முத்திரில் வருமாயின், சசிவன்னு! உனக்கு அப்பொருள் செவ்வையாக விளங்குவதாம்.

கரணக் கூட்டங்கள் தமது காரணமான அஞ்ஞானத்தில் உயமடைபாதும தததம் வியாபார்களைச் செய்பாது முள்ள காலம் நனவிற்கு முத்திரியாம லுநிலை சத்தநிலையென்றும, தாவகம் மறுவாதுதலென்றும, நெருங்கியென்றும சொல்லப்படும. “அறி பொருளை விட்டவன்ற லழியுஞ் சித்தநாதநிலை வியாபாரமீனாதது மில்லாச, செறிநனவிற்கு முத்திரியா” என்று ஞானவாசிட்டக கூறுவது இவ்வுதகவ ரித்துணர்த்தபாடதாம்.

கரணக்கூட்டங்கள் தததம் வியாபார்களைச் செய்தற்குரிய காலம் சகலாவஸ்தையாயும், அவை தம் காரணத்தில் வியாபுள்ள காலம் தேவலாவஸ்தையாய் மிருததலின், நனவிற்கு முத்திரியுமிவிரண்டுமாகதாம் ; ஆகவே, அஃது அவ்விரண்டிலும அவ்ரமென்க

நாமரூபங்களை மறியாது முறங்காது முள்ள நனவிற்கு முத்திரில் வருமாயின், பரம்பொருள் விளக்கம் செவ்வையாக வண்டாகுமெனக் கூறியவாறும்.

“தஞ்சமாய் தருவுஞ் சொன்ன தததுவ வழிதப் பரமல பஞ்சகோ சமூகம் டதது பரமையுத் தன்னி யுன்னில

கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடத்தன் பிரம மென்னும்
கொஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்
[டான்.]

“அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனுசுர ணங்க ளாகி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
பனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண
னவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மாளுன்.”

என்று ஸகவல்லிய நவநீதம் கூறுவது கவனித்து நோக்கப்படுமா
யினீ, எனவிற்குழுத்திலை பெறுங் கிரமம் நன்கு விளங்குவதாம்.

துவம் பதத்தின் இலக்கியப் பொருள்
இது, தத்பதத்தி னிலக்கியப் பொருள்
இது என வுணர்த்துதல்.

42. திவிதத் தவத்தைகளை யறிவுற்ற
வத்தூரிய நிலைசீவனே
யிவிதத்தி லப்புருட னனவுற்ற
வத்தூரிய நிலையீசனே.

சீவனுக்குரிய சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி யென்
னும் அவஸ்தை மூன்றனையும் சாட்சி மாத்திரமாக நின்
மறிகின்ற அந்தத் தூரியப் பொருளே துவம்பதத்தின்

இலங்கியாந்தரமான ஆதமாவாம்; அதுவே ஜீவசாட்சி யாம்; இவ்விதமாக மரணத்திரிப விராட்டு. இரணிய கம்பமம், பின்வியாத நென்னும் அம்மற்று சரீரங் களைபுர வாட்டு மாகவிமமாக நின்ற, நிகின்ற அந்தத் துரிப ரெபா நூர் தந்தததின் இலங்கியார்த்தமான பிரதர்மாம்; அதுவே மகவா சாட்சியாம். 82

சகலஞ்ஞாநாட்டு — ஸ்தூல பஞ்சபூதமுர் ஸ்தூலசரீர சமவ் திபுட, துணிய ரூப — சூக்தம் பஞ்ச பூதமு குக்தம் சரீர சமவ் திபுட, துணிய ரூப — மாயையுடைய. ஸ்தூல பூதங்களும் அவற்றின் காரணம் பிராட்டாய், சூக்தம் பூதங்களும் அவற் றின் காரணம் துணிய நுட்பமாய்; இவற்றிற்குக் காரண மாயுடைய அவ்விபாகருதமாம். அந்த மாயை ஆவரண விட் சேப சக்தியுடைய அநாதிபாவ ரூபமாம். ஸ்தூல பூதங்களின் காரியங்கள் சூர்யன் சந்திரன் முதலியனவாய், சூக்தம் பூதங்களின் காரியங்கள் அந்தக்கரணம், இந்திரியம், பிராணன், ஸ்தூலபூதம் என்பனவாய்.

ஆவரணத்தை (மறைப்பை)ச் செய்யுந் சக்தி ஆவரண சக்தி யாம்; விட்சேபத்தை (தோற்றத்தை)ச் செய்யுந் சக்தி விட்சேப சக்தியாம். பூதங்கள்—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாய மென்பனவாம்.

162 சசிவன்ன போத வசனம்.

துரியப் பொருளென்பது நான்காவதாக விருக்கும் பொருளாம். ஆத்மா சாக்கிர முதலிய அவஸ்தை மூன்றற்கும் அப்பாற்பட்டதாக விருத்தலின், அது துரியப் பொருளாம்; பிரஹ்மம் விராட்டு முதலிய சரீரம் மூன்றற்கும் அப்பாற்பட்டதாக விருத்தலின், அது துரியப்பொருளா மென்பதிங்குணர்தல் வேண்டும். மரமென்றாற் போல்வது வியஷ்டியாம்; தோப்பென்றாற் போல்வது சமஷ்டியாம்.

வியஷ்டி—தனியை; சமஷ்டி—பொதுமை. ஈசனது ஸ்தூல சரீரமாகிய விராட்டில் சீவனது ஸ்தூல சரீரம் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசனது சூக்தம் சரீரமாகிய இரணிப கர்ப்பத்தில் சீவனது சூக்தம் சரீரம் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசனது காரண சரீரமாகிய மாயையில் சீவனது காரண சரீரம் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசுவரனில் சீவன் அந்தர்க்கதமாம்; ஈசுவர சாட்சியில் சீவ சாட்சி அந்தர்க்கதமாம் என்பன விளங்குமாயின், சீவனது சாக்கிர முதலிய அவஸ்தை மூன்றும் ஈசனது சரீரத்தில் அந்தர்க்கதமா மென்பது விளங்குவதாம்.

சாக்கிர முதலிய அவஸ்தை மூன்றற்கும் சாட்சியா யிருப்பது துவம்பத இலக்கியார்த்தமான ஆத்மாவாம்; விராட்டு முதலிய சரீர மூன்றற்கும் சாட்சியா யிருப்பது தப்பத இலக்கியார்த்தமான பிரஹ்மாமென்பது இதனால் விளங்கியவா றறிக.

தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தின்
முடிபொருளைக் கூறல்.

83. அகிலக் கிரிப்பரம துரியப்
பொருட்டுரிய மதுவாகையே
புகலுற்ற தத்வமசி யெனும்பு
பதத்தின்முடி பொருளாவதே

சமஷ்டி வியஷ்டியெனப் பல்வேறு திறத்தனவா
புள்ள மாயாப் பிரபஞ்ச மனைத்திற்குஞ் சாட்சி மாத்திர
மாக விளங்குகின்ற பிரஹ்மமென்னுந் துரியப்பொருள்,
அவஸ்தை மூன்றற்குஞ் சாட்சி மாத்திரமாக விளங்கு
கின்ற ஆத்மாவென்னுந் துரியப்பொருளாக விருக்கின்ற
தென்பதே தத்துவமசி யென்றுள்ள மூன்று பதத்திற்
கும் முடிவான பொருளாம். 83.

தத்துவமசி மகா வாக்கியத்தினது தப்பதத்தின் முடிவான
பொருள் சாவசாட்சியாயுள்ள பிரஹ்மமாம்; துவம்பதத்தின் முடி
வான பொருள் அவஸ்தாத்திரய சாட்சியாயுள்ள ஆத்மாவாய்;
அசி பதத்தின் முடிவான பொருள் அவ்விரண்டும் ஒன்றாயேன்
பது இதனால் விளங்கியவாறறிக.

சசிவன்னன் தத்துவமசி மகா வாக்கி
யோபதேசத்தால் சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைப்
பெறுதல் மிக அருமையா மென வியந்துகூறல்.

84. நிமலப் பொருட்சுநதி நெறிநீர

பெறக்கருணை நிதிநீரவே

யாமலப் பொருட் பெறுதலருமைத்

தேனக்கழறி யடிவீழவே.

கருணை சிவாகிய மாநந்திபராயண முனிவர் இவ்
வாறு சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைச் சுருதிமார்க்க மாகப்
பெறு மபடி சசிவன்னனுக்குக் கூறியருளினார்; (அதனைக்
கேட்ட சசிவன்னன் மாநந்திபராயண முனிவரைப் பய
பக்தியோடு ஸாக்கித தேசிக முர்த்தியே!) அச்சீவப்
பிரஹ்மைக்கியத்தைப் பெருந்தவ முடையாரன்றி மற்ற
வர் பெறுதல் மிகவருமையானதா மென்றுகூறி அவர்
கிருவடியின்கண் வீழ்ந்து வணங்கினான். 84

சசிவன்னன் சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தைப் பெறுதல் மிக
அருமையானதாம்; அது பெருந்தவமுடையார்க்கே சித்திபடதா
மென்று அதனை வியந்து கூறினான் என்பதாம்.

166 சசிவன்ன போத வசனம்.

சசிவன்னன் சற்குருசேவையால் பெருந்தவ முடையவனாய்
யுள்ளான்; அதனாலவன் சற்குரு கூறிய தத்துவமசி மகாவாக்கியத்
தின் முடிவான பொருளை நன்குணர்ந்து, அதனைப் பெறுதல்
மிக்வருணியானதா பென்று வியந்து கூறினானென்பகிங் குணர்
தற்பலதாம்.

மாகந்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னனுக்குப்
பிரஹ்மோபதேசஞ் செய்தல்.
பாதோதகத்தால் அபிஷேகஞ் செய்வித்தல்.

85. தமரக் கலைக்களவ தெரிவற்ற
தற்பொருள தனையீடுவா
னமரர்க் களப்பரிய பதநற்
புனற்கோடுசெய் தபிடேகமே.

மாகந்தி பராயண முனிவர் ஒலி வடிவமாக வுள்ள
வேதத்திற்கும் அளவு தெரிதற்கரிய ஆத்மப் பொரு
ளைச் சசிவன்னனுக்கு அபரோட்சமாகத் தெரிவித்தற்
பொருட்டுத் தேவர்களுக்கும் அளவு செய்தற் கரிய
மகிமையுடைய தமது பாததீர்த்தத்தால் அவனை மங்
கல ஸ்நானம் செய்வித்து,

85

தத்பத துவம் பதங்களின் முடிவான பொருளாகிய ஆத்மா பிரத்தியட்ச முதலிய பிரமாணங்களுக்கு விஷயமாகால், அவற்றை விளங்கச் செய்வதாக விருத்தலின், அது பிரத்தியட்ச முதலிய பிரமாணங்களுக்கே யன்றி வேத வடிவச் சத்தப்பிரமாணத்திற்கும் அளவு தெரிதற் கரியதா யிருக்கின்றதென்பதாம். இது பிஹகிதை-கேஸோபநிஷத தாற்பரிய முரைக்கும் அத்தியாயத்தில் “வாக்குமன முங்கண்ணு மற்றுளவிந் தியங்களுமே, நோக்கரிய பரஞ்சுடரை நோக்கியிவை செலமாட்டா” என்று கூறுவதாலும் விளங்குவதாம். சற்குருபாத தீர்த்த ஸ்நானம் மகாமகிமை யுடைபதென்பது “குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புனல் தலைமேற் கொண்டார், உலகினில் தீர்த்த மெல்லா முற்றபேறடைவார் போல” என்று கைவல்லியநவநீதங் கூறுவதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

விபூதிப் பிரசாத மளித்தல்.

36. பவளத்தில் வைத்தவயிர் தினின்மிச்சி
லிட்டினிய பரிவோடுமா
தவளப் பொடிக்கவச மெனவிட்
டூற்பகைக டலைசாயவே.

பின் உடற்பகைகள் கெடும்படி விபூதியை அவ னுடம்பிற் கவசமிட்டாற் போலத் தரித்து, தாம் திரு

168 சசிவன்ன போத வசனம்.

வாயில் வைத்துண்டருளிய உணவின்சேஷத்தை உண்ணு
மாறு அவனுக்கு மிக அன்போடு கொடுத்த ருளி, 40

விபூகி உடற் பகைகளைக் கெடுக்கவல்ல தென்பது மாணிக்க
வாசக சுவாமிகள் திருக்கோவையாரில் “சினைவளங்காத்து”
என்னும் செய்யுளில் “வினைவள நீறெழ நீறணி யாபலவன்” என்
றருளி யிருப்பதாலும் நன்கு விளங்குவதாம்.

உடற் பகைகள்—தன்னை (உடம்பை)ப் பற்றிவருந் துன்பங்
களும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருந் துன்பங்களுட, தெய்வத்தைப்
பற்றி வரும் துன்பங் கருமா

உடல் பொருளாவி மூன்றனையுமே, முக்கொண்டு
முடிமீதடி சூட்டல்.

87. உதகக் குடற்பொருளோ டுயிமைக்கோ
டுச்சிமிசை யொருபோதோடே
பதகத் தலத்தையிட விருகைத்
தலத்தொழிபு பதமேலியே.

சசிவன்னன் தனது உடல் பொருள்ஆவி மூன்
றனையும் உதக சகிதமாகத் தத்தஞ்செய்ய, அவற்றை
யேற்றுக்கொண்டு, அவனது முடியின்மீது தமது
திருவடி யிரண்டையும் வைத்தருளினார். அவ்வடி

பிரண்டையும் சசிவன்னன் தனதிரண்டு கரங்கனாலும்
ஒரு புஷ்பசுகிதமாகப் பிடித்துக்கொண்டு, அன்பு மய
மாக விநுந்தான். 47

(1) உடலைத் தத்தஞ் செய்தலாவது—உடலைத் தாமன்ன
றபிராணஞ் செய்வாயாம்.

(2) பொருளைத் தத்தஞ் செய்தலாவது—விட்டபொருள்
களின் மீது பற்றுத வல்லாமையாம்.

(3) உயிரைத் தத்தஞ் செய்தலாவது—சிவமன்றிப் பிறி
தொன்றையுஞ் சுட்டித் வல்லாமையாம்.

“உயரந்தவெய்த் ஞான நிடைபா லனைத்து
முணர்ந்தமே லோர்க்குள மகிழ,
வியந்துட லால் பொருளையுட் சமர்ப்பித்
தினைப்பிலா பிரமவா நந்தம்,
தயங்கினே ருடலப் பிமானத்தை நீக்கத்
தனத்தின்மேற் பற்றுத வின்றிச்,
சுயம்பிர காச சிவமல தொன்றைச்
சுட்டிடா ரவர்பதந் துதிப்பாம்”

என்று பெரியாராளுநி யிருப்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

வாசுதேவ மநகம்—மகாவாக்கிய நிருபகத்தில் “(சற்குரு
மூர்த்தி) தம்மை வந்தடுத்த சீடனது பக்குவத்தைத் தினேதினே

வசத்தி லுன்மன நின்றசின் மாத்திர
வடிவமா யிடின்றைந்தா,

சசத்த தேகத்தி லிருக்கி று பாரந்தக
கடல்வடி வாவாபே”

என் ற வாகவல்லிய நவநீதங் கூறுவது லுங்கு கவனித் துணர
தற் பரிஸதாய்.

உள்வழிப் பார்வையுண்டாகுங் கிராமுட, அதன்பப றம்,
(1777) தவா அருளிச்செய்துள்ள) உபதேச சித்தாந்தக் கட்டளை
தளிவாக வெழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

சசிவன்னன் தன தனுபவம் கூறல்.

811. நனவைத் துவக்கிமுடி துரியத்தை
முற்றவீறை நவின் தியே
மனவர்க்க மற்றவநு பவமுற்ற
சிற்கனவின் வலியோதுமே.

மாநந்தி பராயண முனிவர் சசிவன்னா ! நீ (தத்
துவமசி மகா வாக்கியத்திலுள்ள) முப்பதப் பொருளை
பும் (உனதனுபவத்தில் விளங்கியவாறு) விளக்கமாகக்
கூறக்கடவா யென்றருளிச் செய்த வெழுங்கின்படியே,
சசிவன்னன் சீவசாக்ஷி முதல் சிவதுரியமீறியுள்ள
அவஸ்தை முற்றும் மனவர்க்க மற்ற தனதனுபவத்

திருகு வந்தமையின், அவ்வாறவை வந்த தனது நான
சொப்பனதகிள் மகத்துவத்தைக் கூறுவாணாரினான். ௩9

சசிவன நன் சேவகாசா - சீவசொப்பன - சீவசுமுத்தி-
சீவதுரி - பாசாசா - பாசாபபன - பாசுமுத்தி - பாதுரி
ய - சிவசாசா - சீவசொப்பன - சிவசுமுத்தி - சிவதுரியின்
து - பணாரிணங்கி - என்ன - உபயாசகவந்தன - உவன்று - கூறுவா
றையினை என்பது.

னவாசு - மென்றது - என புத்தி, சித்தம், அங்காப
பேனபவற - உபயோகனை தென்று - அபிராணரூப - விதந் புள்ள
வை - எ - சொப்பன - முண்டாகதென்றது, நான - சொப்
பன - முண்டாய - உததகி - சேவசாசா - முதலியவற்றின் - அ - உபவ
முண்டாய - எ - உ - நுணாதம - பாலனவாய.

நானசொப்பனாவது தத்துவ ஞானிகருத திருசியனைத்
து - (சொப்பனப் பொருள் போல) மித்தையாகத் தோன்றுத
லாம்.

திரிசிய மாப்பவஞ்ச - தேய்ந்துசொப் - பனம்போற்றேன்ற
உரியவெம் பால்விழித்தோ - நெருவனே சீவன்முத்தன்.”
என்று சூதசங்கிதை கூறுகின்றது.

தத்துவமசி யென்னும் மகாவாக்யத்தினது முப்பதத்தின்
முடபொருளாகிய என்னிடத்துச் சீவசாக்கிர முதலியன நிகழ்

174 சசிவன்ன பேரத வசனம்.

கின்றன வென்று தனதனுபவத்தைச் சசிவன்னன் கூறுவா னாயினு னென்பதிங் குணர்தல் வேண்டும்.

“தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேல

பின்னையத் தலைவன் றானும்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத்தீர்வன்”
என்று கைவல்லிய நவநீதங்கூறுவதுகவனிக்கப்படுமாயின், சீவன்-
பரன்-சிவமென்பன நன்கு விளங்குவனவாம். தன்னை யென்பது
சீவனும்; தனக்காதாரத்தலைவ னென்பது ஆத்மா அல்லது கூட
ஸ்தொம்; பிரம மென்பது சிவராம். சீவனுக்கும் ஆத்மாவிற்கு
முள்ள ஐக்கியம் பிரதிபிம்ப முகத்திற்கும் பிம்ப முகத்திற்கு
முள்ள ஐக்கியம் போல்வதாம்; ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கு
முள்ள ஐக்கியம் கடாகாசத்திற்கும் மகாகாசத்திற்குமுள்ள ஐக்
கியம்போல்வதா மென்பதிங் குணர்தற் பாலதாம்.

“தொப்பதந். தற்பதந் தோன்று மசிபதர்,
சமபிய சீவன் பரன்சிவ மாய்நிற்கும்”

என்று திருமந்திரங் கூறுவதும் இங்குணர்தற் பாலதாம்.

1. சிவசாக்கிரம்

வேறு.

90. புரண மாகவே புறம்புள
புலன்களு மந்தக்
கரண மியாவையும் வழங்கிடம்.
நனவெனக் கண்டேன்.

புறக் கரணங்களும் அகக்கரணங்களுமாகிய வெல்லாக் கரணங்களும் செவ்வையாகத் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங் காலத்தைச் சீவசாக்கிரமென்று நான்கண்டனன். 90

புறக்கரணங்கள்—ஞானேந்திரிய பஞ்சகமும், கர்மேந்திரிய பஞ்சகமுமாம்; அகக்கரணங்கள்—அந்தக்கரண சதுஷ்டயமாம்.

இக்கரணமனைத்தும் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலம் சீவசாக்கிரமாமென்க. ஸ்தூல சரீரத்தில் சீவன் வனிதாதி விஷய போக மனைத்தையும் எல்லாக் கரணங்களினாலும் அனுபவிக்குங்காலம் சீவசாக்கிரமாம்.

2. சீவ சொப்பனம்.

91. புரண மாகவே புறம்புள

புலன்கேட வந்தக்

கரண மியாவையும் வழங்கிடங்

கனவெனக் கண்டேன்.

புறக்கரணங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்வது முற்றுங்கேட, அந்தக்கரண நான்கும் செவ்வையாகத் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலத்தைச் சீவ சொப்பனமென்று நான்கண்டனன். 91

புறக்கரணங்களின் வியாபாரம் முற்றுங் கெடாந்ற்க, அந்
தகரணங்கள் தத்தம் வியாபாரங்களைச் செய்யுங்காலம் சீவசொப்
பணமா மென்க.

சூக்தம் சரீரத்தில் சீவன் சாக்கிரவாசனா விஷயபோகத்தை
அந்நகரணங்களால் அநுபவிக்குங் காலம் சீவ சொப்பனமாம்.

3. சிவசுமுத்தி.

12. மரண மாசிய தசையிது
வெணும்படி மனாதி
கரண மியாவையு மிறந்துள
சுமுத்தியுங் கண்டேன்.

சாக்கிரத்தி லிருப்பவர் இந்த நிலைமை மரண நிலை
மைக்கு ஒப்பா மென்று கூறும்படி மன முதலிய எல்
லாக் கரணங்களும் (தமது காரணமாகிய அவித்தையில்)
மாண்டுள்ள சிவ சுமுத்தியையும் நான் கண்டனன். 92

அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், கர்
மேந்திரிய பஞ்சக மென்னும் கரணக் கூட்ட மனைத்தும் தமது
காரணத்தில் லயமாயுள்ள காலம் சிவ சுமுத்தியாமென்க.
காரண சரீரத்தில் (அவித்தையில்) சீவன் பிரஹ்மாநந்த விஷய
போகத்தை மாயாலிருத்தி யென்னும் சூக்குமகரணத்தா லனுப
விகுங்காலம் சிவ சுமுத்தியாம்.

4. சிவ துரியம்.

93. எஞ்ச லின்றியெக் கரணமு
மிறந்திருண் டிருந்த
துஞ்ச லங்குணர் போதமாத்
துரியமுங் கண்டேன்.

புறக்கரணம் அகக்கரண மென்பனவற்றுள் எந்தக்
கரணமும் மிஞ்சாது மாண்டு (போக) இருள்மயமா
யிருக்கின்ற சுழுத்தியில், (அவ்விருளை) அறிகின்ற அறி
வாகிய துரியத்தையும் (சிவதுரிய மென்று) நான் கண்ட
னன்.

93

துரியமென்பது நான்காவது பொருளாம். சாக்கிரம்,
சொப்பனம், சுழுத்தியென்னு மவஸ்தை மூன்றையு மறியுஞ்
சேதனம் (அறிவு) அவற்றிற்கு வேறாய்நுத்தலின், துரியமாம்;
அதனது விளக்கம் சிவதுரியவிளக்கமா மென்க.

“அருந்துயர்க் கிடமா யந்த காரமே மூடி யொன்றம்

தெரிந்திடற் கின்றி நின்றே திகழுமா யைக்கு மேலாய்

விரிந்தநற் போத மாகி விளங்கிடுந் துரிய மெய்யே

தெரிந்திடக் கண்ட போதே திகழுநன் முத்தி யன்றே—”

என்று பெருந்திரட்டு—அனுபூதி விளக்கம் கூறுவது இங்கு
நன்குணர்தற் பாலதாம்.

வேனுக்கு அவன் தேகம் - இந்திரியம் - மனம்-புத்தி-அகங்
காரம் - சித்தம் - பிராணன் என்னு முபாதி யேழுடனுங் கூடி
விளங்குங் காலம் சாக்கிரமென்றும், தேகம் இந்திரியமென்னு
மிரண்டும் நிற்க மனம் - புத்தி - அகங்காரம் - சித்தம் - பிராண
னென்னு மைந்துபாதியுடன் கூடி விளங்கும் காலம் சொப்பன
மென்றும், இவ்வைந்தனுள் மன முதலிய நான்கு மொழியப்
பிராணனுடன் கூடி விளங்குங் காலம் சுழுத்தி யென்றும், இவற்
றின் விரி வொடுக்கங்களை யறிந்து சாட்சியாய் விளங்கும் காலம்
தூரியமென்றும் இங்குணர்தல் வேண்டும்.

5. பர சாக்கிரம்.

94. தூரிய மாகிய போதமோர்
துளக்கமற் றனைத்தின்
கரிய தாயிருந் திடம்பர
னனவேனக் கண்டேன்.

(சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி யென்னும் அவன்
தை முன்றற்குமப்பாற்பட்டு) ஞான வடிவமாக விளங்கு
கின்ற தூரிய வடிவச் சீவனே பரானம்; அவன் ஒரு சல
னமு மில்லாமல் சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும் சாட்சியாக
விளங்குங் காலத்தைப் பர சாக்கிரமென்று நான் கண்
டனன்.

சீவன பரஞய அஃதாவது ஆதமாவாயச சாவ சாட்சியாக
 ன்ளாகும் காலமே பரசாகிரமா மென்க

ஆதமாவிறகு ஈசுவரன் சொரூப நோக்கில் வேறன ராகலின,
 வஃது ஈசுவரவுபாதியாகிய சாவேசுவரத்துவம், சர்வஞ்ஞத்துவம்,
 "ராவாதரியாமித்துவம், சாவகாரணத்துவம், சாவஸ்திதித்துவம்,
 ஸ்வசங்கரீரத்துவம், சாவசிருட்டித்துவம், (இவை நிகழுவதற்குக்
 காரணமாகுள்ள மாயை) என்னு மனைத்திற்குஞ் சாட்சியாக விளங்
 குங் காலம் பர சாகிரமா மென்பதிங் குணாதல வேணமும்

6. பர சொப்பனம்.

95. புணாநத விச்சகத் தொழித்துணா
 போதமாந தனையே
 யுணாந்த மறறது பரன்கன
 வெனும்படி யுணாந்தேன்.

ஆதமவடிவச சீவன் நாமரூப வடிவமாகப் பொருந்தி
 புள்ள இப்பிரபஞ்சமனைத்திற்குஞ் சாட்சியாக விளங்குவ
 தொழித்து, அவற்றிற்குச் சாட்சியாக விளங்கிய ஞான
 வடிவமாகிய தன்னையே யறிநதுள்ள காலத்தைப் பர
 சொப்பனமென்று நான் கண்டனன். 95

ஆதமவடிவச சீவன சாவத்திற்கும் சாட்சியாக விளங்கும்
 ஈட்டத்தை யொழித்து, தன்னில (ஆத்மாவில்) நாட்டமாக
 விளங்குங் காலமே பர சொப்பனமா மென்க.

7. பர சுழுத்தி.

96. சான்று சாக்கிய யிறந்திடத்
தானிருந் தமையுந்
தோன்று றுவிடம் பரன்கழுத்
தியதேனத் துணிந்தேன்.

ஆத்மவடிவச் சீவன் யான் சான்று, இவை சாக்கிய
மென்று பாவிக்கும் பாவனை யிறந்து போக, (ஆவை
யிறந்தபோது) தானிருப்பதும் தனக்குத் தோன்றுகள்ள
காலத்தைப் பரசுழுத்தி யென்று நான் துணிவாகக் கண்
டனன். 96

ஆத்மவடிவச் சீவன் யான் சான்று, இவை சாக்கியமென்னும்
பாவனை யொழிந்து போக, தானிருப்பதும் தனக்கு விளங்காது
சகவடிவமாக விளங்குங் காலமே பர சுழுத்தியா மென்க.

சான்று-சாட்சி. உதாசீனமாய் (சம்பந்தமில்லாது) யாதாவ
தொன்றை யறிபவன் சாட்சி யெனப்படுவான். ஆத்மா சர்வப்
பிரபஞ்சத்தையும் உதாசீனமா யறிவதாக (பிரகாசப்படுத்துவதாக)
வீருத்தவின், சர்வசாட்சியாம். சாக்கியம் (சாட்சியம்) - சாட்சியா
லறியப்படும் பொருளாம்.

8. பர துரியம்.

97. மரித்த தேன்றுணர் துரைத்தது
மரித்திடந் தனிலே
தேரித்த போதமே ததுபரன்
றுரியமாய்த் தேளிந்தேன்.

மாயாப்பிரபஞ்சம் நசித்ததென் றுணர்ந்துரைத்த
தும் அது நசித்தவிடத்துத் தான் நசியாதிருப்பதை யறிந்
கதுமாகிய அறிவெதுவோ அதுவாக விளங்குதலே
(ஆத்ம வடிவச் சிவனுக்குப்) பர துரியமென்று நான் தெளி
வாக வறிந்தனன். 97

சாக்கிர வுலகும் சொப்பன வுலகும் சுழுத்தியி லழிவதை
புணர்ந் துரைப்பதும், அவையழிந்தபோது தான் அழியா திருப்
பதை யறிவதுமாகிய சேதனமாக விளங்குவதே ஆத்ம வடிவச்
சிவனுக்குப் பர துரிய மாமென்க.

9. சிவ சாக்கிரம்.

98. இறையே னும்பொருட் டீரியமே
யென்றையாண் டவனே
மறையி னந்தகற் பதப்பொரு
ணனவேன மதித்தேன்.

சிவமென்று சொல்லப்படுந் தூரியப் பொருளே!
என்றை யடிமைகொண் டருளிய பரமகுருவே! (பரன்
வடிவமாய் விளங்கிய சீவன்) வேதமுடிவிற்கண் உள்ள
தற்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமாகிய சிவமாக விளங்கு
தலை (அவனுக்குச்) சிவ சாக்கிரமென்று நான் சிச்சயித்
தறிந்தனன். 9-

பரனும் விளங்கிய சீவன் சிவமாய் விளங்குகநாலமே சிவ
சாக்கிரமா மென்க.

இது குருசாக்கிரமென்றும் சொல்லப்படுக. வேதமுடி
வென்றது இங்குச் சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தை

10. சிவ சொப்பனம்.

99. பண்டை விச்சுவ வாதனைப்
பழுதுபோய் முழுதுங்
கண்ட கண்ணதே யாகிய
கனவதுங் கண்டேன்.

(முன் பரன்வடிவாய்ப் பின் சிவவடிவாக விளங்கு
கின்ற சீவன்) அநாதியாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற உலக
வாசனை பென்னும் பிரதிபந்தமானது நீங்கப்பெற்று,
(திருசியம்) எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற அறிவேயாகி

விளங்கிய நிலை (அவனுக்குச்) சிவசொப்பனமாமென் பதையும் நானறிந்தனன். 99

முன் பரணுப்பின் சிவமாய் விளங்கிய சீவன் உலகவாசனை சிறிதுமில்லாது அறிவாய் விளங்குங் காலமே சிவ சொப்பனமா மென்க. இது குரு சொப்பனமென்றும் சொல்லப்படு.

பிரதிபந்தம்-தடை. உலக வாசனையென்று கூறப்பட்டதாயினும், இனமபற்றித் தேகவாசனை சாஸ்திர வாசனை யென்பன வம் கொள்ளப்படுவனவாம்.

(1) என்னை யொருவரும் நிந்தித்தல் கூடாது, யாவரும் என்னையே துதித்தல் வேண்டும் என்னும் ஆக்கிரகத்தின் திட சம்ஸ்காரம் உலக வாசனையாம்.

(2) ஸ்தூல ரூக்கும தேகங்களின் ரோகாதிரூப அல்லது பாவரூப மலங்களை ஒளவுத முதலியவற்றாலாவது தீர்த்த யாத் திரையாலாவது முற்றும் நீக்குவேன்; அன்றியும், அவற்றின் கண் புஷ்டி அழகு முதலிய வடிவக் குணங்களை அல்லது புண்ணிய வடிவக் குணங்களைச் சம்பாதிப்பேன் என்னும் ஆக்கிரகத்தின் திட சம்ஸ்காரம் தேக வாசனையாம்.

(3) சகல சாஸ்திரங்களையும் படித்தல் வேண்டும், அவற்றி னார்த்தங்களை யெல்லாமறிதல் வேண்டும், அவை கூறும் ஒழுக்கத் தைத் தவறாது மேற்கொள்ளல் வேண்டுமென்னும் ஆக்கிரகத் தின் திடசம்ஸ்காரம் சாஸ்திர வாசனையாம்.

184 சசிவன்ன போத வசனம்.

யான் சிவமா விருக்கின்றேனென் றெருவ ருள்ளவாறு உணர்ந்தாலும் இவ்வாசனைகளுள்ளவனவும் அறிவாக (சிவமாக)வே விளங்குதல் கூடாதென்பதாம்.

11. சிவ சுழுத்தி.

100. காட்சி யாவையுங் கண்ணதா

யக்கணுங் கரைந்த

மாட்சி யாகிய வகோசர

முறக்கமாய் மதித்தேன்.

(முன் பரனாய்ப் பின் சிவமாய் விளங்கும் சீவன்) அறி பொருளனைத்தும் அறிவேயாக விளங்க, அவ்வாறு விளங்கும் அறிவும் தானாக விளங்குகின்ற மாட்சியாகிய சுட்டியறிதற்கியலாத நிலையை (அவனுக்குச்) சிவ சுழுத்தியென்று நான் அறிந்தனன். 100

முன் பரனாய்ப் பின் சிவமாய் விளங்குஞ் சீவன் முன் அறி படுபொருளனைத்தும் அறிவாகிய தன்னைத் தவிர வில்லையென்ப துணர்ந்து பின் யான் அறிவாக விருக்கின்றேனென்பதைப் பற்றி அறிவாக விளங்குங்காவமே சிவசுழுத்தியாமென்க, இது குரு சுழுத்தியென்றும் சொல்லப்படுக.

“காட்சியை யெல்லாம் கண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணொழிக் தொருபொருளில்லா, மாட்சியை யளிக்க வல்லவன் குருவாம்” என்று பிரமகீதை கூறுவதும், “ஞானம் காரண மறிபொருள் காரிய நாமரு பப்பேய்கள், ஆன தெப்படி யழிந்ததெப்படியென வாய்துதல் பலனன்றே” என்று கைவல்லிய நவரீதம் கூறுவதும், இவ்வுணர்தற் பாலனவாம்.

12. சிவ துரியும்.

101. அருந்த வாமறை யந்தமா

மகோசரக் தனிநீ

யிருந்த வாற்றி வித்தவா

றெங்ஙன யிசைப்பேன்.

அருமையாகிய தவத்தை யுடைய எனது குருமூர்த்தியே! மறை முடிவிற்கு அகோசரமாயுள்ள விடத்தில் தேவரீர் இருக்கின்ற விதத்தையும் அடியேனுக்கு அதனை (சீவப்பிரஹ்ம ஐக்கியத்தை) யறிவித்த விதத்தையும் யான் எவ்வாறு கூறுவேன்? 101

சீவன் முன்பாணம்ப் பின்சிவமாய்ச் சொல்லிற்ற விடத்து விளங்குவதே சிவதுரியமா மென்க. இது குருதுரிய மென்றும் சொல்லப்படும்.

மறைமுடி வென்றது உபநிடதங்கள். அகோசரம்-அறிதற் கியலாதது.

186 சசிவன்ன போத வசனம்.

“ஆத்மா வாக்கினாலாவது மனத்தினாலாவது சட்சு முதலிய வந்திரியங்களாலாவது அடையத் தக்கதன்று” என்று கதோபநிஷத கூறுகின்றது.

“நானென் றிரண்டி லாம னிறைநதபூ ரணமா யெங்கும்
நானாகத் தெளிந்த ஞான”

நிலைம சிவ துரியமாமென்பதிங் குணர்தல் வேண்டும்.

தத்துவராய சுவாமிகள், பாடுதுறை - பரிபூரணப் பிரகாச நாயனார் திருப்பள்ளி யெழுச்சியில் இங்குக் கூறியுள்ள அவஸ்தை களை விரிவாக அருளிச்செய்திருக்கின்றார்; விருப்புடையார் ஆணைகேட்கண்க.

துரியாதீத நிலையைக் கூறல்.

102. எம்பி ரானிடங் தோறுமிடங்
தோறுமது மதுவாய்த்
தம்பி ரானடஞ் செய்யும்வகை
சாற்றுமா றறியேன்.

எமது குருமூர்த்தியே! (சீவசாக்கிர முதல் சிவ துரிய மீறியுள்ள அவஸ்தைகளுள்) அவஸ்தை தோறும் அவஸ்தை தோறும், அவ்வவ்வவஸ்தை யாகாரமாய், தம்பிரான் திருநடனஞ் செய்யும் விதத்தைச் சொல்லும் விதம் நானறியா திருக்கின்றேன்.

சாககிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியமென்னும் நான்கு மப்பாறப்பட்டு விளங்கும் நிலை துரியாதீதமாம். இது குரு துரியாதீத மென்றும் சொல்லப்படும்.

அவஸ்தை தோறும் அவஸ்தை தோறும் என்பது ஒவ்வோரவஸ்தையிலும் என்னும் பொருளதாம். தம்பிரானென்றது தனது யதாராத வடிவமாக விளங்கும் சற்குரு மூர்த்தியை

சசிவனன சிவசாககிர முதல சிவதுரிய மீரூயுள்ள அவஸ்தைகளுள் அவவவ்வவஸ்தைக கேற்ற வடிவமாகி அதுவதுவாகாது விளங்கும் எனது துரியாதீத நிலையைக் குறிப்பிட்டுக் கூறல முடியாதென்று கூறினா நென்பதாம்.

‘நனவிடைத துரியா தீதம் புந்நதநற றிலைவ ரன்றே
வினைமிடைப பிறவி தனை வேரொடுங் களைந்து போக்கி
மனவினைக கெட்டா விற்ப வான்பரா வமிழ்தா கின்ற
தனைமிகப் பருகி புபயந தததுவ வித்தா கின்றா”
என்று பெருந்திரட்டு—நித்தியாநந்த தரிசனம் கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற பாலதாம்

**சசிவன்னன தேவரீர்க்குச் செய்யுந்
கைமமாறு கானேனெனக் கூறல்.**

103. ஆலி யேயடி யேன்செய்கைம்
மாறுனக் கேன்னெனிற்
பாலி யேனது தானுமுன்
னுடையதாம் பண்டே.

எனதுயிராகிய குருமூர்த்தியே! தேவர்க்கு அடியென் செய்யவேண்டிய கைம்மாறு யாடுதன் றாலோசித்துநோக்கின், போசித்து 'நோக்குகின்ற அதுவும் முன்னரே தேவரீரது பொருளாக விருக்கின்றது; (அதனால் நான் கைம்மாறு செய்வது இன்னொன்று) எண்ணுதற் குரியவனாகா திருக்கின்றேன்.

103

சசிவன்னன் மாநகரபராயண முனிவாகத் உதகத்தோடு உடன பொருளாக மூன்றாண்டுகள் ததந்தி செயலுலிட்டா னாதலின், தேவரீராக கிழ்ப்பாது கைம்மாறு செய்ய ஒன்றுமில்லாதவனாய் நுகுகின்றேனென்று கூறினானென்பதாய். ௧௦௩

திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

“அன்றே யென்ற னாலியு முடலு முடைமை பெல்லாமும், தன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ, இன்றோ ரிடைபு நெனத்தன்தோ வெண்டோண் முககணெம்மானே, நன்றே செய்வாய் பிழைசெயவாய் காணோ விதற்குரியகமே” என்றருளிவிருப்பது இங் தணந்த பாலதாம்.

சசிவன்னன் எனது பணி தேவரீரது

அடியார்க்குச் செய்யும் பணியாம்;

வேறுபணி யெனக் கினறெனக் கூறல்.

104. சூவல் செய்தேன தாக்கையுள்

ள்ளவுநின் னடியார்த்

கேவல் செய்வதே யன்றிமற்

றென்றுநா னறியேன்.

என துடாபுள்ள வளவும் அன்புகொண்டு தேவரீ
ரான அடிபார்க்கு அவரேனிய ஏவற்பணியைச் செய்வதே
பன்றி மற்றொன்றும் நானறியாதவனா யிருக்கின்றேன்.

சசிவன்னன் தேவரீரது அன்பா பணி செய்வதே யான்
தேவரீர்க்குச் செய்யு கைம்மாறுதமெனக் குறிப்பித்தா னென்ப
தாம்.

“ அன்பர்பணி செய்யவென யாளாக்கி விட்டுவிட்டால்,
நூன்பட்டை தானேவக் தெத்தும் பராபரமே ” என்று தாயுமான
சுவாமிக் ஈருளியிருப்பது ஓங்குணர்த்த பாலதாம்.

சசிவன்னன் தேவரீரது திருப்பணி செய்ய

எனக்குப் பிரனி வேண்டுமெனக் கூறல்.

105. இறவி லேப்பத மும்பேற

வேண்டிலே னென்றும்

பிறவி வேண்டுவ னின்றிருப்

பணிசெயப் பெறினே.

(மகாப் பிரளயம் வருடளவும்) அழிதலில்லாத எத்
தன்மைபதாய பதவியையும் பெற யான் விரும்புகின்றே

னில்லை; ஆனால், தேவரீரது திருப்பணியைச் செய்யா
பெறுவனாரின், எப்போதும் இவ்விதப் பிறவியையே
விரும்புகின்றேன். 105.

சசிவன்னன் எனக்கு ஒன்றிலும் வருப்பமில்லை; ஆனால்,
தேவரீரது திருப்பணிசெய்யும் பிறப்புக் கிடைக்குமாயின், அதனை
யானெப்போதும் விரும்புகின்றெனென்று கூறிஞனென்பதாம்.

எததன்மையதாய பதவியையு மென்றது கைலாசம், வைகு
ண்டம், பிரமலோக மென்பனவற்றை.

“மறமலி யுலக வாழ் உலகமே வேண்டுமெனது நன்பா
தர்ப் பணியாம், அறமது கிடைக்கெனன்றியா ருத வற்புதந் ட்டையி
ரிமத்தப், துறவது வேண்டு மெனனிமா யெனக்குத தூயநல்
வருந்தரி னின்னம், பிறவியும் வேண்டும் யானென திறக்கப்
பெற்றவா பெற்றிடும் பேதே” என்று தாயுமான சுவாமிக ளருள்
செய்திருப்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

சசிவன்னனது செய்கையைக் கூறல்.

வேறு

106. என்றுபல கால்விழு மெழுந்தொழு
மழும்புரியு மென்னை யினியா
னின்றபல வாகவுரை செய்யுமவ
னன்பினோடு நெஞ்சருகியே.

அச் சசிவன்ன னிவ்வாறு கூறி மாநந்திபராயண முனிவரது பாதத்தில் பலமுறைவிழுந்து வணங்குவான்; எழுந்து நிற்பான்; நின்று கைகூப்பி வணங்குவான்; (தான் பிறந்த நாட்களுள் பல நாள் வீணாய்க் கழிந்த மையை நோக்கி) அழுவான்; (தன்னைக் கிருதார்த்தனாக் கிய மாநந்திபராயண முனிவரது அருட்டிறத்தை வியந்து அவரைத்) துதிசெய்வான்; இனி யான் (செய்வது) யாது (என்பான்); (இந்நிலையில்) சின்று அன்பினால் மனமுரு கிப் பலவாறாகத் தன் குருமகிமையைக் கூறிக்கொண் டிருந்தான்.

106

சசிவன்னன் மாநந்திபராயண முனிவரது அருட்டிறத்தை வியந்து கொண்டாடி அவரை வணங்கிக்கொண் டிருந்த னன் பதாம்.

சசிவன்னன் சிவன்முத்த னானெனல்.

107. ஏட்டிலறி வின்றியிறை தன்னிலறி
வின்றியிவ் வுடம்பி னுடனே
லீட்டிலுறை வாணையினி லீடுபெறு
மென்பது விளம்பு கிலமே.

(இவ்வாறொழுகிவந்த) சசிவன்னன் சுருதி விசாரத் தாலுண்டாய ஞானமு மில்லாது சற்குருவி னனுக்கிர கத்தாலுண்டாய ஞானமுமில்லாது இவ்வுடம்பினுடனே (சாவதுக்க நிவிர்த்தி - பரமாத்மநதப் பிராப்தி வடிவ) மோட்சத்தி விருப்பானானான்; இங்ஙன முள்ள விவனை யினி (இறந்தபின்) மோட்ச மடைவானென்று கூறுதல் கூடாது.

107

சுருதி விசாரத்தாலுண்டாய ஞானம் அபரவறிவாம், சற் குருவி னனுக்கிரகத்தாலுண்டாய ஞானம் பரவறிவாம். இவ் வுண்டு ஞானமுட சாவதுக்க நிவிர்த்தி - பரமாத்மநதப் பிராப்தி வடிவ மோட்சமொருபமாக விளங்குகின்ற சிவன்முத்தனிடத்து முன்னததுத தோன்றவ தில்லையா மென்பது இங்குணாதற்பால்

பரவறிவாவது மெய்யறிவாம், அஃதாவது அகர பிரஹ் மானி (பான் பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேன்) எனனு ம ஞானமாம்

“இந்த நிச்சய முததரு ளனுபவ மிருப்பதெப படியென் றால், சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவுமபோற் சுகமா வா, பந்த முததிகள் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலி னவையாவா, அந்த ரத்தையுண் மிழிந்ததோர கொசுகெனு மவாகனை நகையாரோ” என்று கைவல்லிய நவரீதக் கூறுவது இஃது நன்குணர்த்தற் பாலதாம்.

மாயப் பிரபஞ்சம் சத்தியமாகத் தோன்றாது மிததையாகத் தோன்றாத தன்னிலையில் பிறழா நிருப்பவன் சிவனமுததருவன், அவனிறந்தபின் ஒரு பதவியை மடி மடைவ தில் தன் சொருப மாகவே விளங்குகின்றான் அதனால், அவனே ஐந்தபின் ரோட்ச ருடவா மென்று கூறுவது உபாருத்தாதென நம்முடைய தருள் ஈர்க்குவாற்றி.

“...மேலு முபாத் போற்ற நகனம்பான ஸ்ரீரத் (ப)
உடலெல்லு முபாதி உபா வுததரஞ் சிவன முததா
அடிமுடி நடுவ மினறி யகடபுற மின்றி ின்ற
படிதிகழ் வுதேக முதநிப பதமடைந திருப்ப ரென்று”
என்று கைவவலிட நவந்தவ கூறுவதால், சிவன முத்தனது பின்னிலைமை யிததனமையதா மெனபது நன்கு விளங்குவதாம்.

சசிவனனவது பிதிர்க்கன் நாகலோகத்தி
னினறும் நீங்கிப் புண்ணிய லோகத்தை
யடைந்தா ரெனல்.

105. வஞ்சவலி யானரகில் வீழ்பிதிர
ரந்நரகு பாழ்பட விவன்
விஞ்சைவலி யாலடைய வேறினர்
சுராதி பர்கண் மேலுலகமே.

194 சசிவன்ன போத வசனம்.

சசிவன்னனது தீவினையின் பெருக்கத்தால் சுவர்க்
கத்தி விருந்து நரகத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த (இவனது)
பிதிர்க்கள் யாவரும் அந்த நரகம் பாழாக இவனடைந்த
தத்துவ ஞானத்தின் மகிமையால் தேவர்கள் வாழும்
புண்ணிய லோகத்தை யடைந்தார்கள். 108

ஐவனது பிதிர்க்கள் - ஐவனது வமிசத்திற் பிறந்திறந்த
வர்.

ஒருவன் எரியாவானாயின், அதனால் அவனது முன்
ஐ யாவரும் நல் லுலகத்தை யடைகின்றன என்பது உதனால்
விளங்கியவாறறிக.

சசிவன்னன் மாந்தியராயண முனிவரது அனுககரகத்தி
னால் சிவன்முத்த னைபோது, அவனது தீவினையின் பெருக்கத்
தால் புண்ணிய லோகத்திலிருந்து நரகத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த
அவனது பிதிர்க்கள் யாவரும் புண்ணிய லோகத்தை யடைந்
தனர்; அவனது தாய் தந்தையரும் புண்ணிய லோகத்தை யடைந்
தனர்; அவனது உறவினரும் புண்ணிய லோகத்தை யடைந்
தனர்; அவனைப் புணர்ந்த மங்கையரும் புண்ணிய லோகத்தை
யடைந்தனர்; அவன் வசித்த விடம் யாவரும் வணங்கும் மகிமை
யுடைய தாயிற்று என்று இந்துலுக்கு முன்னால் கூறுகின்றது.

விந்ந்தாசு புராணம் (சசிவன்னன்)

பரிசுடரே செடக கொண்டு பதத்திலிற பூசை செடதா
னரியநீ நியோகி சாததி மடியினை தலைமேல வைத்துத்
தர்வுற வபதே சிததான நிவலிட ஞானம பெற்றத
தர்வுள முதத பெற்றான றந்தைய முததி பெற்றான "

தோகந், நரலக வ - பிப மருஞ்சிவ லோகஞ் சோந்தா
பதிசசசி வன்னன் காதற் புலசசிபுங் கதியிற் சோந்தா "

னறு கூறுகின்றது

(1) தனம்ப புகழ்ந்துகொள்ளாரை (2) இடபயினை, 3) ஜீவ ஹ்மசை உசயயாமை (4) பிறா உசயத தீமையைப்
பொறுத்துக்கொள்ளல், (5) வஞ்சகமின்பை, (6) சறகுரு சேவை,
(7) ன்சுகத்தி, சரீரகத்தி, (8) சனயாககத்தி லொழுக
வட்டி முயற்சி செயதல் (9) தேக உவாதீனம், (10) இந்நிரிய
வ்ஷயங்களில் உவறுபபடைதல், (11) யாவென்னு மகங்கார மற
நிருததல் (12) பிறப்பு - இறப்பு - மூப்பு நோயென்பவற்றில்
துக்கத்தையும் தோஷத்தையும் காண்டல், (13) புத்திர - தார
கருக முதல்யவற்றில் பிரியமற நிருததல், (14) புத்திர - தாராதி
களின் சுகதுக்கங்களில் அபிமானமறநிருததல், (15) இலாப
முண்டாயபோது மகிழ்ச்சியும் கஷ்டமுண்டாயபோது வாட்டமு
மடையாது எப்போதும் ஒரு மனமாகவே யிருததல், (16) சாவ

196 சசிவன்ன போத வசனம்.

முப ஆதமசொருபமா மென்ப துணராது பாடிசுவாஸிடத்து ச
சுவனாற்ற பததியோ டிருத்தல், (17) சைசுஞ்சாராற்ற சுத்த
பான தனியிடத்தில் வசித்தல், (18) அவ்வீவகங்களின் கூட்டத்
தில் பரியமற்றிருத்தல், (19) ஆதர தத்துவ வசாராகதி லெப்
போது மிருத்தல், (20) தத்துவ வானகநாடு உத்தர பன்ன
மோட்சமோன றுணாத லென்னும் சபதனை அடைய மமுட்சு
(மோட்ச விருப்புடையவன்) தன் திருபதம் தாரு குலத்தைக்க
யேறறுகின்றன, பிரஹ் வத்தாக (பிரஹ் ஞானியாக) விருப்ப
வன் தனது துறவோரு குலத்தைக் கரையேற்றுகின்றான் என
பது ஓங்குணாதற்பலதாய்.

“முற்றுவத தாலே புறச முற்றிய பததர் மூவேழ்

சுற்றமுஞ் சுவாக் பெய்தத துன்னுதற கரிதே யாய

வற்பத லுலக தன்னைத் தாமடைந் திருப்ப ரன்பாற்

சொற்பணி செயதா தாமுந் துரிசறு நெறியி னாரே”

என்று சிவதருமோததரம் கூறுகின்றது; அதன் விசேஷ வரை
யில் “மூவேழ் சுற்றம் என்பது மாதூர் வாக்கம் 7; பிதிரவர்க
கம் 7; தன் வாககம் 7; ஆகமொத்தம் 21” என் நெழுதப்பட்ட
மிருக்கின்றது.

சசிவனனை வியந்து கூறல

109 தேவரு மனிதநு மீவனறெழில
வியந்துரை செயபடுவதோ
மூவரும் வணங்கிமுடி யாலவன
தேவலசெய முந்துறுவரே

(தகதுவஞான மடைகற பொருட்டு) இச்சசிவன
னை செயத குரு பணிவிடைபின் சிறப்புத கெவாக
ராலும் மனிதர்களாலும் அளவிட்டு வியந்து சொல்லத்
தக்க தன்றும், (பிரஹ்மா விஷ்ணு சிவனென்னும்) மூம்
மூர்த்திகளும் (இச்சசிவனனை செயத குரு பணிவிடை
பின் சிறப்பை யளவிட்டு வியந்து சொல்வது முடியாது)
சிரசால் வணங்கி அவனது ஏவலைச் செய்ய (நானு
ன்னன்று) முற்பட்டு சிறபா ராயினா

109

ஞானியின் மருள் மைய மளவீட்டுக் கூறல்முடியாத தன்பதாம்.

“ஞால முண்டவன நிலைமிகை சுமப்பனமெய்ஞ ஞானி
வேண இவ்வெல்லாம், ஆல முண்டவ னவன்பின்னே திருவ
னவனடித் துக்கனறே, சீல மன்னரு மறறுள் தேவருந் திசை

திசை பணிந்தேத்தக, காலி ஈண்டையுந் தலைமிசை வையெனக்
கழறுவன் கமலத்தோன்”

என்று குறுந்திரட்டுக கூறுவது இங்குணாதற் பாலதாம்.

ஞானவானது பெருமையைக் கூறல்.

110. ஞானியை நரன்கர னேனாதோழிக

ஞாலமுய நாத னருளான்

மேனியது கொண்டேனை நல்கவரு

மேன்றறையும் வேத முடிவே.

ஞானியை மனிதனென்றாவது தேவனென்றாவது
சொல்லுவது கூடாது. வேத முடிவுகள் பரமேச
வரன் உலகத்தா ருய்தற் பொருட்டுத் தன்னுடைய கரு
ணையால் மானுட வடிவங்கொண்டு, அதிகாரி புருஷரக்
குத் தன்னைக் கொடுக்க வருகின்றனென்று கூறுகின்
றன.

110

ஞானியைப் பரமேசுவர வடிவமாகக் கொள்ள வேண்டுமே,
யல்லாமல், மனிதனென்றாவது தேவனென்றாவது கொள்ளுதல்
கூடாதென்பதாம்.

வேதமுடிவுகள் - உபநிடதங்கள்; தன்னைக் கொடுத்தல் நானே நீ அல்லது நீயேநா எனன்றுபதேசஞ் செய்தல்.

“நனவினிற் காணுங் காட்சிபேரற் சகத்தைத் காணுமெய்ஞ் ஞானிக டம்மை, மனுடனே வன்றித் தேவனே வென்று மன நீனை வ்ருத்தியை மாற்றி, யுனியனும் பரம சிவனுருக் கொண் டிவ் வுலகுய வெழுந்தரு ளினனென், றனையின நீனைப்போ ருத் தம ரல்லோ ராடியை நோக்குமந் தகரே” என்று பெரியாரருளி யிருப்பது இங்கு நன்குணாதற்பாலதாம்.

தேவி இவ்வாறு சசிவன்னனது சரித்திரத்தைப் பேய் களுக்குக் கூறி முடித்தா னென்க.

சசிவன்ன போத வசனம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீசாது-இரத்தினசற்குரு திருவடி வாழ்க.

ஓம் தத் சத்
பரப்பிரஹ்மணே நம

சரிவன்னபோத

ப த வு ரை .

1. (தேவீ பேய்களை நோக்கி) அலகை - டேய்களே, உலகில் -
ஆம்மண் ணுலகத்தில், அகவான்களும்-பால்கடையும், அசுசுடா-பிறவி
யசுசுமொழிய, முததிபெறும் பரிசு - முததிபெறு மாகக்கதை,
ஒதுவாய - கூறுகின்றோம் (என்றாள்).

2. புணர்ந்த-(வீவாகளைத் தொன்று தொட்டுத்) தொடர்ந்து
வந்த, பாவமெலாம் - பாவமனைத்துய, (அவாடீது) பரிபூரண
முணர்ந்த - (தம்மைப்) பரிபூரண சிவமாக அறிந்த, ஞானி-ஞானி
களது, விழிபட - விழிப்பட்ட மாதந்திரத்தில், ஓடும் - கெடும்.

3. எழிலாரும் - அழகு நிறைந்த, ஞானிபுகழ் - ஞானியின்
புகழை, கூறல் - சொல்லுதல், என்னை - எங்ஙனமாம்; உயர்வீடு -
உயர்வாகிய மோட்சத்தை, இவன் சொல்வழி-இந்த ஞானியினது
உபதேசத்தின் வழியே, செய்தொழிலாளர் - சென்ருழுமுகினர்,
சோகை - அடைதல்(கூடுர்); அது - அதுபற்றி, முன்னையதிகாச

சசிவன்ன போத பதவுரை. 201

மொன்று-பழைய இடிகாசமொன்றை, சொல் - (யான்) சொல்ல,
தனும்-(நீங்கள்)கேளுங்கள்.

4. தாபமற்ற-பிறவித்துன்ப மொழிந்த, பரணைவல் செயத-
நருபானது குற்றவிலைச் செய்த, அவனுற்ற - அந்தச் சிவப்பன்
அடைந்த, பேறு ஆது - மோட்ச சரிததிரமாகிய இவ்விதிநாசம்
முன் - முற்காலத்தில், செந்தாபரைக கண் முதல்வற்கு - செந்தா
மரைமலாபோலங் கண்களையுடைய விவ்வுணர்விற்கு, எம்மண்ணல்-
எமது சிவபெருபான், திருவாய்மலர்ந்தது-திருவாய்மலர்ந்தருளிய
தாம. தம் - தன் - ஐ - சாரியை.

5. (இவ்விதிகாச) தவமற்று - தவஞ் செய்வ தொழிந்து,
வெம்பவினையே புரிந்த-கொடிய தீவினைகளையே செய்து வந்த,
சசிவன்னன்-உலயிப்பில்-(தனக்கு) ஒப்பில்லாத, ஞானி-ஞானி
யினது, விழிப்பட்டு - திருபாநோககம் பட்டமையால், முனனை
வினைவிட்டு - பழவினையினின்றும் நீங்கி, முததியுலகில் - மோட்ச
உலகத்தின்கண், எயது கதை - அடைந்த கதையாகும்.

6. ஏமம் புதுவாருள - காவலடைதற் குரியவராயுள்ள, பாத
கரா மியாவர்க்குளும் - பாதகர் யாவருள்ளும், மிக்கவனாகு
மிவன் - மேம்பாடுடையவனாகிய இச்சசிவன்னன், நாமம் - (தன்)
பெயரை, புகல்வார் குலமும் - கூறுவாரது சந்ததியாரும், எரி
வாய் நரகம் - தீவாய்ந்த மாபூதி யென்னும் நரகத்தை, புகுமாறு
அடையுமாறு, நடந்தனன் - தீவினைகளைச் செய்து வந்தான்.

7. மலமேவிய - (சசிவன்னன்) அறியாமையின் பெருக்கத் தாற் செய்த, தீவினையின் வலியால் - தீவினைகளினது வலிமையினால், மகிழ் - களித்தற்குரிய, உம்பர் பதத்திலிருந்த - சுவர்க்கத்திலிருந்த, இவன் குலமேவிய - இவனது வமிசத்திற் பிறந்த, தென் புலவாணர்களும் - பிதிர்க்களும், கொடிநா நரகம் - கொடிநாகிய நரகத்தில், குடி யேறினர் - குடியேறுவாராயினா.

8. மிகமேவிய - (ஒருவன்) மிகுதியாகச் செய்த, புண்ணிய பாவமெனும் வீனையின் பயன் - புண்ணிய பாவமென்னும் இருவினைகளின் பயன், மேலொரு கால முறாது - இனி யொருகாலத்தில் வாராது, இகமே வரும் - இவ்வுலகத்திலேயே வரும், என்பதனால் - என்று அறநூல் கூறுவதால், உள நோயெல்லாம் - அறுபலித்தற் குரியனவாயுள்ள நோயனைத்தும், இவனை - இச்சசிவன்னனை, செற - வருந்துமாறு, எய்தின அடைந்தன.

9. தவறுற்ற - தீவினைகளைச் செய்த, இவன் - இச்சசிவன்னனை, பெறு - பெற்ற, தந்தை - பாகயக்குணென்னும் தந்தை, தன்புத்திர னேயம் - தன் புத்திரன்மீதுள்ள அன்பு, விடாமையினால் - நீங்காமையால், உனம் துன்புற்று - சித்தத்தின் கண் துன்பமடைந்து, புதல்வன் துயர் தீர்வகை - தன் புத்திரனது துன்பம் நீங்கும்மார்க்கம், இனி என்னை கொலோவென்று - இனி யாதோவென்று, சுழன்றனன் - கலக்கமுற்றிருந்தான்.

10. (சசிவன்னன்)வினைத்துயர்-தீவினையின்பயனாகிய தன் பத்தை, துய்ப்பதலால்-அதுபவிப்பதல்லாமல், ஒன்றாலும்-(மணி-மந்திரம் - மருந்தென்பனவற்றுள்) யாதொன்றாலும், ஒழிவிக்கு முபாயம் - ஒழியச் செய்யும் மார்க்கம், உனக்கிலது - உனக் கில்லை, என்றாலும் - என்று கூறினாலும், அறிந்தவன் - அவன் படுப துண்பங்களை யறிந்து வருந்தும் பாகயகளுன், அன்பு வுடாது - அவன்மீதுள்ள அன்பு நீங்காமையால், இவனைக் கொடு - இச் சசிவன்னனை யெடுத்துக்கொண்டு, எங்கனும் - எவ் வீடததிலும், உழன்றனன் - அலைந்து சுற்றிவந்தனன்.

11. மற்று - பின், ஒருமாதவன் - தேவபத்த னென்னும் ஒரு முனிவன், இவன் வேதனை கண்டு - இச் சசிவன்னனைபடுத்துள்ள கொடுந் துண்பத்தைநோக்கி, ஒழிவற்றுள்-நீங்குதலற் றிருக்கின்ற ஒன்றை-ஒப்பற்ற பரம்பொருளை, உளத்துணரும்-தம் முள்ளத்தி லறிந்துள்ள,பரமாகியஞானிகள்-மேலாகிய ஞானிகளது, கண்ணு றலே-கிருபா நோக்கமே, பரமெனாத மென்று - (இந்தநோய்க்கு) மேலாகிய மருந்தாமென்று, பகார்த்தனன் - கூறினான். (பின்)

12. அந்தமிலாத - முடிவில்லாத, தனைத்தான் தருவான் தன்னைத்தான் உபதேசித்தற் பொருட்டு, சத்தீச்சுர மென்னு மிடந்தனிவ்வாழ் - சத்தீச்சுர மென்னும் திவ்வியகூடத்திரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, மாநந்திபராயண னென்பவன்-மாநந்தி பராயணரென்னும் முனிவரது கிருபானோக்கமே, நின் னைத்தற்

குறு னோய்க்கு - உன் புத்திரனை யடைந்துள்ள னோயை நீக்குவதற்கு, மருந்து - மருந்தாகும், என - என்று சொல்ல. (பின்)

13. இவன் - இப்பாசுக்குண், இது - இம்முனிவர் கூறிய விது, முடியா யுபதேசமென்று - எல்லையற்ற உபதேசமாகுமென்று கருதி, அபமுனிவன் பதமெய்தி - அந்த மாந்தி பராமண றொன்றும் முனிவரது பாதங்களை (வணங்கித் துதித்து) அடைந்து, இக்கொடியான் - இக்கொடியவனான எனது புத்திரன், வெருவாது - அஞ்சாது, குயிற்றிய - செய்த, கோய் - துன்பந்தரு, கொடுங் கொடி - கொடிய செய்கை, கூறுந் காத்தாது - சொல்லுதற்கரிதாபதாமென்று, மொழிந்தனன் - கூறினான்.

14. சகரு இவ்வீடத்தில், மன்திரு முன் - தேவரது சந்தானத்தில், இவ்வன்னய்திய - இவன் செய்த, தீவினை யென்னவெலாப - தீவினையென்று சொல்லப்படு மினைத்தும், பகருபடியோ - சொல்லாத தகனவாரோ, (ஆகா; என்றான்.) கின்புலன் - மலராகத்தராகிய மாந்தி பராமணமுனிவர், சகரும் படி - (அவனது பாவகாடி மனைத்து) ஒழியுப்படி, தன்னநடிதி யிலுள் - ஆந்தாநடவத்திலுள், சகமுட மலரது விளங்குகன்று விழி - கிருபானோக்கத்தை, வைத்தனன் - (அவன்மீது) வைத்தனான்.

15. கணியாத - அனல்படற்கரிதாய, பவா - பிறப்பென்னுய விஷ னோயை நீக்குவதற்கு, கடுவான - விஷ மருந்தா யிருப்ப தான, திருக்கண் - தமது கிருபா னோக்கத்தை, வைத்தலும்—

சசிவன்ன போத பதவுரை.

203

(அவா சசிவன்னமீது) வைத்த வளவில், காது - அவனை வருத்தா, கடுப்பினியாவையும் - கொடுமை பெல்லாம், விட்டன - அவனைவிட்டு நீங்கின, நல்ல பிதா - அவனது சிறந்த தந்தை (சசிவன்னனை நோக்கி), இறைதான் இமமுனிவரது திருவடி களை, பேணிப் பணியென்று - அன்புற்று வணங்கி யிருக்கக் கடவாயென்று (கூறி), பெயாந்தனை - (அவனை விட்டுச்) சென்றன.

16. இவன் - இச்சசிவன்னன், இடனை முதலாக - ஸ்தானமே முதலாக (உள்ள குரு பணியிடைகளை), உவந்து - (செய்ய) விருப்பி, இறையேன் - தனது தருமாத்நியாகிய மாந்தி பராமண முனிவா, ஏவுப் பணிசெய்து - கட்டளை யிடுகின்ற பணியிடைகளைச் செய்து, சிலநாள் - சில நாட்களில், உடனே - உத்தபசிஷ்யருடனே, இவனும - இச்சசிவன்னனும், அத்திருமேனி தனக்கு - அம்முனிவரது திருமேனிகு, உரியானென - உரியவனென்று கூறும்படி, உம்பனெனே - அம்முனிவருடனே, உற்றனன் இருந்தனன்.

17. (சசிவன்னன்), நன்ற - செவ்வையாக, முனி - அம்முனிவரது, தாள் வழிபாடதஞல் - திருவடித்தொண்டைச் செய்து வந்தமையால், நாநா விதமான பிறப்பினை விட்டு - பலவிதமான பிறப்பினின்றும் நீங்க, ஒன்றாகிய வீடு - ஏகவடிவாயுள்ள மோட்சத்தை, உணா உத்தமர்கட்கு - உணர்ந்தபையவிரும்பும் உத்தமர்களுக்கு, உள சாதன நான்கும் - உரியனவாயுள்ள சாதன நான்கும், உதித்தன - அவனுக்குண்டாயின.

கடந்த, ஆழம் - ஆழத்தை, அறிய - அறிவதற்கு, அரியது - அருமையுடையதாக விருப்பது, களவு நெருங்குபாரும் - களவென்னும் நெருங்கிய தரையையும், மலையு - மலையை உடையது - கலகம்-கலகஞ் செய்தலென்னும், வீடங்கள் மீது - வீடங்கள் நிறைந்த, கிருமி - புழுக்கள், நெளிவது - நெளிவனவாக விருப்பது.

24. துகளெனும் - குற்றமான செயல்களைச் செய்வதென்னும், உண்கிலாத-நனமையதருவதில்லாத, நரைகள் தருவது - நரைகளைத் தருவது, இன்பமான - இன்பத்தைத் தருவதான, துறவெய்து - கரையை - துறவறமென்னும் கரையை, அகழ்வது - தேண்டி யழித்ததுகொண்டிருப்பது, மகளிரெனும் - பெண்ணையென்னும், தவாத - கொடாத, வலிய சுழியது - வலிய சுழல்கையுடையது, மறலியும் - யமனும், அஞ்சு - அஞ்சுதற்குரிய, கோபவடவை - கோபமென்னும் வடவாழகாக்கினி, எரிவது - எரிந்துகொண்டிருப்ப விருப்பது.

25. வெருவருகின்ற - அஞ்சத்தக்க, போகமுதலை - போகமென்னும் முதலைகளை, உடையது - உடையதாகவிருப்பது, விவிரம் - பாஸ்பரம் ஒவ்வாதுள்ள, அநந்தமான - பற்பல விதமான, துறையமுடையது - துறைகளையுமுடையது, ஒருவர் - ஒருவராவது, கடந்துபோக - தன்னைக் கடந்துபோவதற்கு, விரகில் - சாதனமில்லாதிருப்பதாம். எழுபவ உததி - இவ்வெழுவகைப் பிறப்பென்னும் கடலின் தன்மையை, விளம்ப - சொல்ல, உலகில் - உலகத்தில், யாவர் அறிவர் - எவரறிவர்.

26. அதில் - அப்பிறவிக் கடலில், பொறிவழி - இந்திரியங்களின் வழியே, சென்றுமீளும் - விஷயங்களிற் சென்று திரும்பி, அவலநிகொடு-கிலேசபுத்தியைக்கொண்டு, பொருவாதவர் செய்கின்ற, சமயங்களாறும் - மதவாதுகளையுறும், மீட்டமுடி - தலைகீழாக விழுந்துகிடப்பர், அறிவு - தத்துவ அபிபிராயம், அறிவு ஒன்றிலாத பொருள் - அழிவென்பது சிந்த மில்லாதபொருள், இதைன - இதுவென்று(உணர்ந்து), உண் - அதனா லுள்ளதாகிய, அநுபவ வங்கமேறு - சுவாநுபவ உண்மை மரகநலத்தி லேறியள்ள, அறிஞர் - விவேகிகள், அகல்வா - அக்கடலைக் கடப்பர்.

27. நாதன் - அம்முனிவர், புணரி கடந்துபோக - பிறவிக்கடலைக் கடந்துசெல்வதற்கு, விரகு இல் - யாதொரு சாதனமு மில்லை, என் மொழி பொழுது - என்று கூறிய போது, புதல்வன்-(அதனைக் கேட்ட) சசிவன்னன், புலம்பி-அழுது, ஆவியறு முனம் - மூர்ச்சை யடைவதற்கு முன்னே, உணர்வெனும் வங்கமேறும் - தத்துவஞான மென்னும் மரக்கலத்திலேறிய, அறிஞர் - விவேகிகள், அகல்வரென்று அதனைக் கடப்பவரென்ற, உரையை வழங்கி - நல்லுரையைக் கூறி, உவகைருள - அவனுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்க.

28. அவன் - அச்சசிவன்னன், இறைவனடி - அம்முனிவரது திருவடிகளை, வாழியெனத் தொழுது - தேவரீர்(எப்போதும்) வாழவேண்டுமென வணங்கி, வருபவமாம் ஆழியினை - என்னை

விடாது தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவிக் கடலை, அகலு மறிவு-
கடப்பதற்குரிய ஞானத்தை, அருளுகவென - உபதேசித்தல்
வேண்டுமென்று (பிரார்த்தித்தனன்).

29. (அதற்கம்முனிவர்) திரவறிவை யறியுமவர் - ஸ்திர
உறிவென்னும் பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்த ஞானிகள், தெளிவுற -
தெளிவாக, (அறிவு), பர அறிவு எனவும் அபர அறிவு எனவும் -
பர அறிவென்றும் அபர அறிவென்றும், இரு பரிசாம் - இரு
வகைத்தாக விருக்கின்றது, (என்றதனை), மொழிவர் - கூறுகின்
றனர்.

30. அபர உணர்வு - அபர அறிவாவது, அருமறைகள்
முதல்குல கலையும் - உணர்த்தற்கரிய வேத முதலிய சுவர்த்தச
வீததைகளின் ஞானமாம், பர உணர்வு - பர அறிவாவது, உபர
மதை - அந்தப் பிரஹ்மத்தை, அற - செவ்வையாக, உதவும் -
அறிதற்குச் சாதனமாயுள்ள, உணர்வு - ஞானமாம்.

31. புராணம் இதிகாசம் எவையும் - புராணம் சூதிகாச
முதலிய சாஸ்திரங்களினது, பொருள் அனைத்தின் - பொருள்க
ளெல்லாவற்றின், பிராணன்-பிராணனை, அறியாதுளவீட்து-
அறியாதுள்ளவிடத்து, இவை - இவற்றைப் படித்தல், பிதற்று-
பிதற்றலாக முடியும்.

32. ஆகம விதங்கள் அறினார் - சுருதி ஸ்மிருதி முதலிய
ஆகமங்களின் பலவிதமான அர்த்தங்களையும் அறிபவர், அபர

11. வார் - அபர அறிவு உடையவராவர், யோகமோ நிறங்கு
யமோ - யோகத்தோடு சத்திரை செபவமர், பாமுணர்ந்தார் -
பா அறிவு உடையவராவர்.

12. ஆயஸ்றிவது - ஆயற்றமிழ்ளிபல்பை பறிவது, இசை
றிவது - இசைத் தமிழ் ளிபல்பை யறிவது, ஆனமறிவது -
ஆனமறிந்து ஆனமாய்ந் தாடத்தமிழ் ளிபல்பை யறிவது,
நான அறிவு மூன்று வகையதாய், உடது - இருக்கின்றது,
புயல்றிவதாம் - (அச்சறிவு) அபில யறிவதாம், (அதனவது),
அறிவதல் - அறிவாகிய, அறிவறிவத்த அறிவை (ஆத்பாவை)
அறிபறிவே, அறிவு - (உண்மை) அறிவார்.

13. நவிலும்-வழங்கப்படுகின்ற, கலை அறுபத்து நான்கும்
அறுபத்துநான்கு சாஸ்திரங்களின் பொருள்களையும், அறிவாரும்
(தெளிவாக) அறிந்திருப்பவரும், பவம் - உற்பத்தியும், வயம்
நாசமும், அறு - அற்றுள்ள, சுத்தபாபம் - சுத்தப் பிரஹ்மத்தை,
அறியார் - அறியமாட்டார், அது - பகுதிப் பொருள் விதுதி.

14. ஆகவறிவாளர் - தேகமே நானென்னும் ஞானமுடை
யவர், இவையனைத்தும் - இந்தச் சாஸ்திரங்களையெல்லாம், அறி
வார் - அறிதற்குரியவராவர், ஏகவறிவாளர் - ஏகமே (ஒன்றாகிய
கேவமே) நானென்னும் ஞானமுடையவர், இவையாவும் - இந்தச்
சாஸ்திரங்களையெல்லாம், அறியார் - அறிவதொழிந்திருப்பார்.

36. மெய்யறிவிலாதவர்கள்-மெய்யுணாவில்லாதவர்கள், ஐயநிலை
வறிந்து - ஐந்தாகிய வுணர்வுகளினியல்பைப் பறிந்து, அவை
அவ்வுணர்வுகள், அடங்கினவரோனு - (தமையாதனவாக) அடங்
ப் பெற்றவராக விருப்பாராயினார், வீடது பெறா - உட்கட்சத்
தை மடையமாட்டார்.

37. தமிழ் வேறு எல்லாம் - தாக்கு உட்கருக (இருப்பன
வற்றை) எல்லாம், அறிவது-, மெய்யைப் பறிவல்ல - மெய்யறி
வற்றும், தம்மை - ஆதாரவை, அறிபு - அறிவதே அறிபு
அறிவே, அறிவு - மெய்யறிவாம்.

38. பூசனையும் - பூசை செய்யும் விதத்தையும், அது - அப்
பூசை (செய்தற்குரிய), சகல பொருளும் - சகல பொருள்களையும்,
அறிதமையும் - அறிந்துள்ள தம்மையும், ஈசனையும் - (அப்பூசை
வை யேற்றுக்கொள்ளுதற்குரிய) பரமேசுவரனையும், வேறது
அற - வேற்றுமை யொழிய, அறிவதே அறிவு - அறிவதே யறி
வார், என - என்று கூற. (சசிவன்னன்)

39. தானெனும் - (யாவரும்) தானென்று வியவகரித்தற்
குரிய, இது உடம்பினத் தவிர - இவ்வுடம்பினத் தவிர, வேறா-
(இதற்கு) வேறாக, யானெனும்ருத்தமுளதோ - யானென்று
கூறுவதற்குரியத பொருள் இருக்கின்றதோ, (இருந்தாலதனை),
அருளுக - கூறல்வேண்டும், என - என்று வினவ. (முனிவர்
பிரான்)

40. (அறிவிலான்) எனதாடை - என்னுடைய ஆடை.
 பொன் - (என்னுடைய) பொன், பு - (என்னுடைய) புயி,
 மகன் - (என்னுடைய) புத்திரன், கையல் - (என்னுடைய)
 ருனைவி, பாப்மா - (என்னுடைய) தாவிச் செல்லும் குதிரை,
 இயம் - (என்னுடைய) யானை, (என்று கூறுவது போல),
 கண் - (என்னுடைய) கண், முகம் - (என்னுடைய) முகம்,
 கால் - (என்னுடைய) கால், கை - (என்னுடைய) கை, மெய் -
 என்னுடைய) உடம்பு, என்ன - என்று, (அவற்றை), என்
 றும் - எப்போதும், வகுத்து - வெவ்வேறாகப் பிரித்து, தன
 தா புரைப்பான் - தன்னுடைய பொருளாகக் கூறுகின்றான்,
 அல்லவா? அதனால்), இந்த யானை - இந்தத் தேகத்தை, அயர்த
 றும் - மறந்தாயினும், தானென்று - ஆதாமவன்று, சொல்லத்
 தகுது - சொல்லாதல், அன்று - கூடாது.

41. தான் - காவிரண்டும், ஊராரியாக - ஊர்ந்து செல்
 றும் சங்கரங்களாகவும், வெந்நீல் - முதுகில் (உள்ள), வீணா
 தண்டு - வீணாதண்டம், ஆராக - ஐந்துரு ஆணியாகவும்,
 வண்பார்பு - வலியமார்பு, தட்டாக - தட்டாகவும், காளாமலர்ச்
 சென்னி - அன்றலர்ந்ததாகிய மலர்மாலையைத் தரித்த தலை,
 மொட்டா - சிதரமாகவும், கூந்தல் - (தலை) மயிர், கொடி -
 கொடியாகவும்(உடைய), தேர் - (இத்தேகமென்னும்) தேரா
 னது, நான் நானும் - ஒவ்வொருநாளும், ஊர்வானின் - தன்னை
 கடத்தும் புருஷனிலும் (ஆத்மாவிலும்), வேராகவே - வேராக

விருப்பதாகவே, நாடு - (அதனை நீ) ஆராயத் தறியக் கடவாப்
வெந்நீர் வீணாதென முதுகெலும்பு

12 ஒருததன் கடகு குஞ்சரப் பண்ணி ஒருவன் மத
பாளை யொன்ற செபது உள்கன்று அதனுள்ளே தானி
ருந்து (கொண்டு) கைபாத் தன்னகம் (அதனது) துதிகளை
கையுள் கால்களையும் காதுகளையும் மெய்ப்பால் - மெய்பான்
பாளை (தனது) துதிகளை முதலிய ஏற்றை யியங்கச் செ
வது) போல், இயக்கும - இயங்கச் செய்கின்றன நடத்த
விடத்தது - (அவனதனை) இயக்காதம்பாது கிடத்தது (அப்
பொய்யானை வறிதே) கிடப்பதாய், (அங்கனம்) இவ்வுட
யார் இவ்வுடம்பும் ஒருததன் - ஒருவன் (ஆதமா) நடத்த
விடத்தது - (தனனை) இயக்காதம்பாது கிடத்தது (வறிதே)
கிடப்பதாய் இயக்குதல் அசைபச் செய்தல்

13 மலஞ்சோரிடப்பட்ட மலங்கள் சுசிய மிபலுடைய
உடல் உடம்பு இழிகது - (அறிவுடையான்) அருவருத்தற
குரியதாக விருக்கின்றது உண்டறநவன்னம் - (அவ்வுடம்பு)
உண்டு சீரணமான ஆகாரம் முனற்பாகமாகின்றது அ
முன்றலுள், ஒருகூறு - ஒருபாகம், மலமாசுப - மலமாயமை
கின்றது, ஒருகூறு - மறமொரு பாகம், உடம்பாம் - உடம்பா
யமைகின்றது, ஒருகூறு - இன்னொரு பாகம், மனமாம் - மன
மாயமைகின்றது, (இம்முன்றலுள்), இருகூறும - உடம்பும
மனமுமாகிய வீரண்டுபாகமும், நீயாகில - நீயாயின், ஒரு

கூறும் - (மலமாகிய) மற்றொரு பாதமும், நீயாம் - நீயாதல் வேண்டும்.

11. கினர் - மிக்க, ஆதரத்துண்ணும் - விரும்பத்துட னுண்ணுதற்குரிய, அன்னம் - அன்னமானது, சுட—, கை - (அதனைக்) கையால், கிட்ட - தொட, பொருதே - சகிக்கா மலே, இருந்தார் - இருந்தவர், கிடந்தார் - (நோயால் படுக்கை யிற்) கிடந்து, உறுப்பு - அவயவங்களுள், ஒன்றும் - தனராது - குறைபாது (இருக்க), உயிர் போக - உயிர் நீங்க, அன்றே - (உயிரிழந்த) அப்போதே, ததற்பன்னி மீது - (இடுகாட்டில்) அக்கினி சயனத்தின்மீது, சகித்து - (அவ்வக்கினியைச்) சகித் துக் கொண்டு, துயின்றார் - நித்திரை செய்கின்றனர்.

12. நழற்பாவை - (ஒருவனது உடம்பின்) நிழல் வடிவ மும், கண்ணாமயிற் பாவை - கண்ணாமயில் தோன்றும் பிரதி பீப்ப வடிவமும், கைகால்-கையைப் பாலையும், நிமிர்க்கும் முடக் கு - நீட்டும் முடக்கும், எல்லார் - அத்தொழிலெல்லாம், இவன் செய்யும் - இவன் செய்கின்ற, தொழிற் பாலவாம் - தொழில்களால் நிகழ்வனவாம்; (அதுபோல), இவ்வுடலஞ் செய் தொழிலும் - இவ்வுடம்பு செய்கின்ற தொழில்களும், சுடர் - (மாறாது) விளங்குகின்ற, ஞான வடிவானவன் - ஞான வடிவ மாயுள்ள புருஷன் (ஆத்மா), செய்த தொழிலே - செய்கின்ற தொழில்களால் நிகழ்வனவாம்.

46. அறிகின்ற பொருள் - அறியப்படும் பொருள்கள், என்றும் - எப்போதும், அறிவானில் - (தம்மை) அறிகின்றவனிலும், வேறேயானால் - வேறாகவே யிருப்பன வாயின், இவ்வூனாரை - (ஆத்மாவா லறியப்படுவதா யுள்ள) தீமாமிக வடிவ வுடம்பை, நானென்னலாமோ - நானென்று (ஆத்மா வென்று) கூறுதல் பொருந்துவதாமோ, புள் - பறவைகள், செறி கின்ற கூடு - வசிகுகின்ற கூடுகள், அல்ல - (அப்பறவைகள்) அன்றும், இவ்வகையே - இங்ஙனமே, செடமானவுடல் - - வடிவமாயுள்ள வுடம்பும், சின்னில் வேறென்று - உன்னிலும் (ஆத்மாவிலும்) வேறாகவே யிருக்கின்றதென்று, தெளி - தெளிவா யறியக் கடவாய்.

47. ஐம்பூதங்கள் - பஞ்சபூதங்களின், உருவம்ஆன - காரிய மாயுள்ள, இந்தவுடலம் - இந்த வுடம்பு, சடமா - சடவடிவமா யிருப்பதாம், இதில் - இவ்வுடம்பில், உற்பன்னதல் (எவ்வாறு) - கடினமா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம், நலமாகும் - பிரதிவெயின் காரியமாம், நெகிழ்கின்றல் (எல்லாம்) - நெகிழ்ச்சியா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம், நீராம் - அப்பனின் காரியமாம், ட்டுவெல் லாம் - சுருந்தொழில் புடையனவா யிருக்கும் பகுதியெல்லாம், நெருப்பாம் - தேயுவின் காரியமாம், சலயான (எல்லாம்) - சல னாமாயுள்ள பகுதியெல்லாம், அநிலம் (ஆம்) - வாயுவின் காரிய மாம், புரையான (எல்லாம்) - புரையாயுள்ள பகுதியெல்லாம், வான் (ஆம்) - ஆகாயத்தின் காரியமாம்.

48. விழியை கண்ணிந்திரியத்தை, புமான்ன்னில - புருஷனென்று கூறினாலு, ரவியாதியாலே - (அது) சூரியன முதலிய வொளிப்பொருள்களாலே, விளங்கின்றதல்லால் - விளங்குகின்றதல்லாமல், விளங்காமையாலே - (தானே) விளங்கா கிருத்தலாலே, (புருஷனன்றும்), ஒழியப்படும் - கண்ணிந் திரிய மொழிந்த, கண்ணமுத னானதும் - காதிர்திரிய முதலிய நான்கையும், உருக்கண்ட - உருவத்தை யறிகின்ற, உண்ண கண்டன்னே - உணது கண்ணிந்திரியத்திற்கு, ஒப்பாக - தான மாக, உன் - கருதக்கடவாட (புருஷன் - ஆதமா.)

49. உண்பொருள்களில் - (ஒருவன்) உண்ணுதற் றிரிய எண்ணெய் செய் முதலிய வுணவுகளுள், அழல் - உதாராக் களி மாக, உண்பவை - சீரணமானவை, முக்கூறு - மூன்று பாக மாக, அதில் - அம்மூன்றுபாகத்தில், முதற்கூறு - முதற்பாகம், அணியென்பு (ஆகும்) - அழகிய வெலும்பாய், நடுக்கூறு - மீதப்பாகம், மச்சைக் கணியாகு - மச்சைக்கு ஆதாரமாய், எழில்கொண்ட - அழகைக் கொண்ட, கடைக்கூறு - கடைப் பாகம், வாககா யெழுமென்று - வாககிர்திரியமாய் புண்டாகின்ற தென்று, இயல் - (அநாதியாக) நடைபெற்று வருகின்ற, நான் மறையந்தங்கள் - நான்கு வேதங்களின் முடிவாயுள்ள உபநிட தங்கள், இசைக்கின்றன - கூறுகின்றன.

50. உண்ணுமபுனல் - (ஒருவன்) குடிக்கின்ற நீர், முக் கூறு - (சீரணமாய்போது) மூன்று பாகமாக, அதில் - அம்மூன்று

பாகத்தில், முதற்கூறு - முதறநீரகம் உவாநீராம - மூததிரமாம,
நடுவற் கூறு - நடுப்பாகம், உதிரம் (ஆம்) - இரத்தமாம, கடைச
கூறு - கடைப்பாகம் பிராணன (ஆம்) - பிராணவாயுவாம
எண்ணு மிதில் எண்ணுதற்குரிய இம் மூன்றனுள் இரு
கூற்றை - இரண்டு பாகங்களை, நீ யாயிடி னன்னோ - நீ யானு
லல்லவா, இறுகின்ற - சித்ததற்குரிய, பிராணனனது பிராண
வாயுவும், நீயாகுவை - நீயாவாய இசை (இக்கூறுபாட்டை
பாடேசிதது) கூறக்கடவாய

11 துஞ்சில் - (நாம) உறங்குமபோது, மணாவின்மை
யால் அறிவிலலாமையாலும் மணரும் - (வியங்களை) அறி
யும புலன்களொழிவால் - இரத்திரியங்களை சம்பந்தம் நீங்கி
யிருப்பதாலும், பிராணனும் - பிராணவாயுவும், அல்ல - ஆதமா
வனாம, அஃதுபிராணனெனின - (உறங்குமபோது) அந்தப்
பிராணவாயுவின் வியாபாரம் இருத்தற்குக் காரணமாயாதெனின
ககாசூழ்வலஞ்செய்பொழுது - (அரசனொருவனதனது) நகரத்தைச்
சுற்றி வலஞ்செய்யும் பொழுது, சேனை - (அவனது) சேனை
மனை - அவ்வரசனை ஒழியாது - விடாது சூழ்ந்திருக்கின்றது
(அதுபோல, ஆதமவரசன் தனது புத்திரியத்தைச் சுற்றி வலஞ்
செய்யும்பொழுது அவனது சேனையாகிய பிராணவாயு அவனை
விடாது சூழ்ந்திருக்கின்ற தென்ப துணாக)

12. கணமொடுங்க - கரோததிர முதலியன வொடுங்கி
நிறகவும், வாயு - பிராணவாயு, நிகழ்வென்கொ லென்னின -

உசுவாச நிசுவாசங்களைச் செய்திருத்தற்குக் காரணம் யாதென்ற வினாவையாயின், உடல் காவலாகும் - (பிராணவாயு உதங்கு கின்றவனது) உடம்பிற்குக் காவலாக விருக்கின்றது, இலதேல் - (பிராணவாயுவின் காவல்) இலதாயின், (அவ்வுடம்பை), மரண மடைந்ததென்று - மரணமடைந்து விட்டதென்று, தமர் - (அவ னது) சுற்றத்தார், சுட்டிடாமுன் - சுடுவதற்கு முன்னே, வீளை வால்ன் - வீளைந்த வாலையுடைய, நூளி-நாய், கொளும் (தனக்கா காராகக்) கொண்டிவீடும்.

33. இனமுற - (நூளைந்திரிய பஞ்சகமுதலிய தத்துவங்க ளுக்கு) இனமாக, எண்ணவுள்ள - எண்ண விருக்கின்ற, கரணத் தில் - அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள், ஒன்று - ஒன்றாயிருப்பது. ஆ ஆ எனலால் - ஆம்மனமென்று சொல்லப்படுவதாலும், இது என்னதெனலால் - இஃது என்னுடைய மனமென்று சொல்லப் படுவதாலும், முனம் - முன்பு, மனம் - மனமானது, அன்னமென்ற வதனாலும் - அன்னத்தின் காரியமாமென்று கூறிய வதனாலும். அல்ல - (மனம் ஆத்மா) அன்றும், அந்த வகையே - அந்தப்பிர காரமே, மதி - புத்தியும், அல்ல - (ஆத்மா) அன்றும்.

34. இடரின்புனதாய் - துக்கத்தையும் சுகத்தையும் தந்து கொண்டிருப்பதாயும், நிலைற்று - நிலைபெறுவதின்றியும், அறி வற்று - அறிவில்லாதும், எண்ணும் - எண்ணுதற்குரிய, கரணங் களில் - அந்தக்கரண சதுஷ்டயத்துள், ஆய் - ஒன்றாயும், எவ ரும் - யாவர்க்கும், அடரும் பிறவிக்கு அடி (ஆய்) - கெளுத்திய

பிறவி வருவதற்குக் காரணமாயும், (உள்ளது), என்றும் -
என்றறியத்தக்க, அகங்காரமும்-, நீயல் - நீ (ஆத்மா) உன்றாய்,
என்றறி - என்றுணரக்கடவாய்.

55. ஓர் பொருள் - யாதாவதொரு பொருளினிடத்து,
ஐயப்படல் - (ஐதுமோ அதுமோ என்று ஐயமுறுதல், (அதனை),
நிச்சயாயறியப்படல் - நிச்சயமாக வறிகல், பானென்கென்று
மதத், செய்யப்படல் - யான் என்கென்று அபிமானங் கொள்ளு
தல், (என்னும் முன்றினையும்), செப்வது -, சித்தனையம் - சித்த
மாய், சித்தம் - சித்தமும், அதுவன்றென - அம்வாத்மாவன்றென,
நீ தெளி - நீ தெளிவாக வறியக்கடவாய்.

56. சின்மஸன் - மலாகிதராய் விளங்கும் முனிவர். உடம்
பது முன்னாக - மீதகம் முதலாவதாக, சித்தமது - சித்தம். முடி
வாக - ஈறுவதாக, மொழிந்த - கூறிய, பொருள்திரள் தான் -
விடயக் கூட்டங்கள், நீ பறியம்பொருளாய் நிகழ்கின்றதனால் -
நீ யறியம் பொருளாக விளங்குகின்றமையால், நின்றாகில -
உனது யதார்த்த வடிவமாகாவாய், என - என்று கூற, (சசிவன்
னன்).

57. உன்னுலறியப்படு மிபாவையும் - உன்னுலறியப்படு
பொருளினத்தும், உன்னுருவன்று - உனது யதார்த்தவடிவமன்
றும், எனவோதினை - என்று கூறினீர், எனக்குக்கும் - அஃது
என தருபவத்திற்கு ஒத்திருக்கின்றது, (ஆனால்), யானுருவது -

யாம் னன்பது, என்ருலநியா உதாழியம் பொருளோ - என்னுலநி
யப்படாதொழியம் பொருளோ, என்னைன் - என்று வினவினான்.
என்றும் - என்ற னனவவம். (முனியா)

53. அறியாப்பொருள் - சுட்டி யறியப்படாத பொருள்,
காரணமாயை - (உலகத்திற்குக்) காரணமாயுள்ள மாயையாம்.
குறிசதரிபம் பொருள் - சுட்டி பரிப்பெடும் பொருள், காரியமா
முலு - எரியாயுள்ள வலகா, ஆந்நெறியால் - இம்முறை
பால், சக்தி - விளங்குகின்ற, காரணமாயந்தமெலாம் - நான்கு
வேதங்களின் முடியுடைய உபததமனைத்தும், நிரந்தரம் -
எப்போதும், நீ - நீ (ஆத்மா), அன்றென - (இவ்விரண்டும்)
அல்லவென்று, ஒத்தம் - கூறுகின்றன.

54. அறிவாகிய கீயெனு மப்பொருள் தான் - அறிவே
வடிவமாகவுள்ள கீயென்னும் அந்தப் பரம்பொருள், அறியும்
பொருளன்று - சுட்டி யறியப்படும் பொருளாகிய வலகமுமன்
ருட், அறியாப் பொருளன்று - சுட்டி யறியப்படாத பொருளா
கிய மாயையுமன்றும், (அந்தப் பரம்பொருள்), பொறியின் வழி
நின்று - இத்திரியங்களின் வழியே (மனம்) நின்று, அறியும்
பொருளோ - அறியும் பொருளாமோ, (ஆகாதாம், ஆனால்),
போதக்கண் - ஞானக்கண், விழித்து - விழித்துக்கொள்ளுமா
யின் (அதனால்), அறியும் பொருள் - அறிதற்குரிய பொரு
ளாய்.

60 இது (கூறிய) இது வேதப் பொருளாதான் - வேதத்தின் நிச்சயமான பொருளாம் வேறு உசாலும் - (இதனாக) வேறுகூச சொல்லப்படும வினைபாவையம் கருமமனைத்து அன்று (அந்தப் பொருளாய்விவதற்குக் காரணமாகல்) இல்லையாம் ஒரு வேறமல்ல அதைப் போதப்பொருள் - ஒரு வேற்றுமையு மில்லாதுள்ள அத்தகையிருக்குப்பொருள், மறைம்கு வேதத்திறகு அணிபாம் (சேராதது) ஆபரணமாக வீருப்பதாய் புனிதப் பொருள் சுததப் பிரஸம்மாய் ததவமசிப் பொருள் தத்துவாசியென்று மகா உக்கியதகின் பொருளாம்

61 (தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தின்) அது வெவ்வுமப் பொருள் அது (தத) என்னும் பதத்தின் பொருள், 'மலமாயப் பாய் மலரக்தமாயுள்ள பரம்பொருளாய் (சசனாய்), நீயெனும் பொருள் நீ (துவம்) என்னும் பதத்தின் பொருள், சீவனைச் சீவனாய், அசிபதப்பொருள் - அசியெனனும் பதத்தின் பொருள், அமலமான - மலரக்தமான, இரண்டயிக்கம் இவவிரும்பொருள்களின் ஐக்கியம், ஆவது ஆவதாம் (என, சசிவன்னன்)

62 அருமையாகிய - (காண்பதற்கு) அருமையாயுள்ள, பரமம் பிரஹ்மம், (சீவனுக்கு), முன்னிலை யாகும் - முன்னுள்ளதாக விருக்கின்றது, ஆருயிர் - வியாபகமாயுள்ள சிவன், (பிரஹ்மத்திற்கு), பின்னிலை (ஆரும) - பின்னுள்ளதாக விருக்கின்றது, இருமையான் - (இவ்வாறு) இரண்டாக

வருகின்ற, இரண்டயிகியம் - (பிரஹ்மம் சிவ னென்னும்) இரண்டற்கும் ஐகியம், எயதுமாறு - உண்டாகும் வதம், எவன் - எங்குணமாம், என்னவே - என்று வினாவ, (அம்முனிவா).

63. உபாதியில் வரு பேதமே - (காரண காரிய வடிவ) பாதிக்கா லேற்பட்ட பேதமே, இவா - (பிரஹ்மம் சிவனென்னும்) இவர்க்கு, பேதம் - பேதமாக விருக்கின்றது, அன்று - (உண்மையில் பேதம்) இல்லை, உறு - (இவ்வாறு பேதம்)அடைந்துள்ள, உயிரினின்-சிவனுக்கு, உபாதியா முடல்போல-கப முதலியவற்றை யுடைய தேசம் (உபாதிபா யிருப்பது) போல, இறைக்கு - ஈசுவரனுக்கு, காரணதிகள் - சாவ காரணத்துவ முதலியன, காபம் - உபாதிபா, உள - இருக்கின்றன.

64. ஈசன் - சர்வேசுவரன், முற்றறிவான் - சர்வஞ்ஞன், விபாபி - சாவாந்தரியாபி, எவைககு உது - எல்லாவற்றிற்கும் (சர்வ) காரணன், இயம்பும் - (சிறப்பித்துச்) சொல்லப்படுகின்ற, பாகாசகன் - சர்வஸ்திதி, நிருபாதி - சாவ வங்காரன், பாவனை சாவ சிருட்டி, (என்பன), காரணதிகளாவதே - காரணதிகளாவனவாம். (இவ்வேழும் ஈசனுக்குக் காரண வுபாதிபாம்).

65 நீதியால் - (பெரியோர் கூறிய) முறைமைப்படி, இரு உபாதி - (காரிய - காரண மென்னும்) உபாதி யிரண்டினையும், நீக்கிட - நீக்குதற் பொருட்டு, (தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தில்),

234 சசிவன்ன போத பதவுரை.

நீ யெனச் சொல் - நீ (துவம்) என்று சொல்லப்படுகின்ற, பதத் திஹ - பதப் பொருளிலும், ஆதியாகிய - (அவ்வாக்கியத்தில்) முதல் விருப்பதாகிய, தத் பதத்து - (அது வென்று சொல்லப் படுகின்ற) தற்பதப் பொருளிலு (உள்ள), அசுத்த சுத்தய அசுத்தத்தையும் சுத்தத்தையும், உரைத்து - (யாம்) கூறுகின்றோம்

(16). ஆகமுன் - தேவ முதலாக, திகழ் - விளங்குகின்ற, வழி - ஏழு பொருள்களையும், நாமெனல் - நாமென்று கொள்ளுதல், துவம் பதத்தின் அசுத்தம்-துவம்பதப் பொருளின் அசுத்தமாய், நான் - (உவற்றிற்கு) நான், சோக மின்றிய - சோக மில்லாத, சான்று - சாட்சி, எனல் - என்று கொள்ளுதல், துவம் பதப் பொருள் சுத்தம் - துவம்பதப் பொருளின் சுத்தமாய்.

(17). அகல் காரணமாதி - சாவகாரணத்துவ முதலிய ஏழு பொருளையும், நாமெனல் - நாமென்று கொள்ளுதல், தற்பதத்தினசுத்தம் - தற்பதப் பொருள் அசுத்தமாய், சகல் காரணம் - சாவகாரணத்துவம் (முதலியவற்றிற்கு), நான் சான்றெனல் - நான் சாட்சி பெற்று கொள்ளுதல், தற்பதப் பொருள் சுத்தம் - ததததப்பொருளின் சுத்தமாய்.

(18). செறிந்த - (பரஸ்பரம்) நெருங்கியுள்ள, காரண காரியங்கள் - காரண காரிய வபாதிகள், சிதைந்து - (தத்துவ ஞானத்தால்) கெட, மேலுறு - (அவற்றிற்கு) மேலாகப் பொருந்தியுள்ள, சித்ததாய் - சின்மாத்நிரமாகி, அறிந்த (அறிவும்) வாசனைதானும்-

யான சினமாதிரமாக விருக்கின்றே நென்று தன்னை) அறிந்தவறிவு (அதன்) வாசனையும், அற்றது - ஒழிந்துள்ள நிலை, அவ்வசிபதப பொருளாவது அவ்வசிபதத்தின் பொருளாக

14) விமலா - மோகமற்ற பெரியோர், இருபதத்தினும் தத்துவமெனனு மிரண்டு பதங்களிலும், முக்கியப பொருளாவது - முக்கியாததமாயிருப்பது, அசுத்தமாய்ந்து - அசுத்தமாயிருப்பதாம், இலக்கியப்பொருள் (ஆவது) - (அப்பதங்களின்) இலக்கியாததமாயிருப்பது, விசுத்தமானது சுத்தமாயிருப்பதாம், என்று சொல்லுவா என்று கூறுகின்றனா

70 முரண்ட - (தமமுன்) மாறுபட்டுள்ள, சிவபரங்கள் தம் - சிவசுவராகளது, உடல - (காரியோபாதி - காரணோபாதி மென்னும்) உடம்பு, முக்கியப பொருளாவது - (தத்துவம் பதங்களின்) முக்கியாததமாயிருப்பதாம், இரண்டில - இவ்விரண்டு உபாதிகளிலும், வேற்று-வேற்றுமையற்றவினங்கும், சிற சொற்பம் - சினமாதிரப பொருள், இலக்கியப பொருளாவது - (அப்பதங்களின்) இலக்கியாததமாயிருப்பதாம்

71 அபர சீவா தங்கள் - அசுத்தபர (ஈச) சீவானது, உடம்பிரணம - உடம்பாகிய உபாதியிரண்டினையும், இலக்கண வாகியப்படி-இலக்கண வாகியத்தின் கிரமப் பிரகாரம், ஊக்கி-ஆராய்ந்து, நீக்கினால்-நீக்கினோக்கினால், பரவதது - பரம்பொருள்,

ஒருவத்துலே - ஒருபொருளே (ஆக விளக்குவதாம்). இலக்கண வாக்கியம் - தத்துவமசி மகா வாக்கியம்.

72. உணர்வுளோர் - நூலுணர்வுடையவர், ஒரில் - ஆராயுமிடத்து, தேர் - தேர்ந்தறிதற்குரிய, இலக்கண - இலட்சணையானது, விட்டது - விட்ட லட்சணையும், விட்டிடாததும்-விடாத லட்சணையும், உபயமம் - விட்டுவிடாத லட்சணையும், என - என்று, திரிவிதத்தில் - மூன்று வகையில், (அடங்குவதாக, அதனை இசைப்பர் - கூறுவர், அது - அவ்விடட்சணையினியல்பினை, ஆய்வுவாம் - கூறுகின்றோம். மற்ற - அசைக்கலை.

73. மஞ்சுகூப்பிடுது - மஞ்சு கூப்பிக்கின்றது, என்றல் போலவும் - என்று கூறுதல் போலவும், வடபக்கதி - வடக்கே யுள்ள கங்கையில், விஞ்சுகோஷமது - பெரிய இடைச்சேர், உள்ளது - இருக்கின்றது, என்றல் போலவும் - என்று கூறுதல் போலவும் (இருப்பது), விட்ட லக்கணையாவது—விட்ட லட்சணைக்கு உதாரணயாவதாம்.

74. சிவலை நின்றது-, வெள்ளை போயினது - வெள்ளை போயது, என்று செப்புதல் போல - என்று கூறுதல் போல (இருப்பது), விடாத லக்கணை யென்று - விடாத லட்சணைக்கு உதாரணமா மென்று, நீ கருத்திலே - நீ உன் மனத்திலே, கவலையின்றி - கலக்க மில்லாது, கொள் - கொள்ளக் கடவாய்.

சசிவன்ன போத பதவுரை.

237

70 மேவும பொருந்திய, விடமிவ் டாத லக்கணை விடமி
மடாத லட்சணையின் பெயமமை உண்ணைப் பொருள யாத
ரின் மாதென ருல் அநத விததேவததத நென்னும பொருட்படி
சோயநதேவததத மன்னனு (உதாரண வாககியத்தின்) பொரு
ந்படி (தத்துவசி மகா வாககியத்தின்பொருள்), தீர முடி
வாக ஈததை உசுதிடு சித்திததுணாக கடவாய

71 விடலக்கணதனையும் விட்ட லட்சணை
ம, விடமி க்க விடாதலக்கணதனையும் விடாதலட்சணை
ம, விடமி க்க விடமிவ் டாத லக்கணமால் விடமிவ் டாத
சுணையுள் தத்துவசி மகாவாகியத்தின் பொருளாக
மகாளஞவாயின் உணக்கு அப்பாருள், ம்ளங்க - செவ்வை
பாக விளங்கும் விளங்குவதாம் (என்றனா, என, சசிவன்னன்)

77 (சோயநதேவதததமன்னனுமவாககியத்தின்) போது
காலததையும், மேவியதேசம் பொருந்திய தேசததையும்
விடமி (அறிந்து) நீக்கி ஒரு புருடனை தேவதததமன்னனு
ஒரு புருஷனை, கொளுட்டிப்போல் மகாளஞம் வதயபோல்
தத்துவமசி மகாவாகியத்தின்) ஒதும் முறகூறிய, ஈருடல
உபாதி யிரண்டினையும், கண்டு விடமி - அறிந்து நீக்கி, அத
னுணமை அமமகாவாகியத்தி னுணமையப்பொருள், காண -
அறிய, உரைத்திடு கூறலவேண்டும (என்றனன, என,)

துவம் அசியென்னும் மூன்று பதங்களின், முடிபொருள் - வந்தே - முடிவான பொருளாவதாம். (என்று.)

81. சுருணைந்தி - சுருணைந்தியாகிய மாந்தி பராயண முனிவர். மலப்பொருள் - மலரக்தமான ஸ்வப்பிரஹ்ம ஐக்கயத்தை, சுருதிநெறியில் - சுருதி மாக்ஷாக, பெறு - பெறுபடி, கூறவே சொல்லவே, (சசிவன்னன்), அலப்பொருள் - மலரக்தமான (அந்த) ஸ்வப்பிரஹ்ம ஐக்கயத்தை, பெறுதல் - பெறுவது, அருடைத்தனைக் கூறி - அருபையானதாமென்று கூறி, அடி வீழ - (அமுனிவரது) திருவடியின் கண் விழுந்து வணங்க. (பின் அமுனிவா)

82. தமரககிலக்கு - ஸ்விவடிவமாகவுள்ள வேதத்திற் கு அளவு தெரிவற்ற - அளவு தெரிதற்கரிய, தற்பொருளாதனை - ஆதர்ப் பொருளை, மருவான் - (சசிவன்னனுக்குத்) தெரிவித்தற் பொருட்டு, அராந்த - தேவர்க்கும், அளப்பரிய - அளவு செப்தற்கரிய, பதநற்புனர்கொடு - (தரது) சிறந்த பாதசீர்த்தத்தால், (அவனை), அபீடேசர் - மங்களஸ்நானம், செய்து - செய்வித்து.

83. உடற்பகைகள் - உடம்பைப்பற்றி வருந்துன்பங்கள், தலைசாய - கெடும்படி, மா - பெருமை பொருந்திய, தவளப் பொடி - வெண்மையான விபூதியை, கவசமென விட்டு - (அவ ணுடம்பில்) கவசமிட்பாற்போலத் தரித்து, பவளத்தில் - பவ

ளம்போலச் சிவந்தன்ன தமது திருவாயில, வைத்த - (தாய்)
வைத்ததுண்ட, அயிராதினின மிச்சில் உணவின் செஷததை,
இனிய பரீவோடு ஒளிமையான அனபோம் ஓடம் - (அவ
னுக்குக்) மகாபித்த

உதகத்தது (சசிவன்னன்) மோம் (தத்தஞ்
செடத்) உடல் பொருளொடுமிய - உடல் பொருள் ஆவ் மூன
றையுட, கைக்கொடு ஏற்றுக்கொண்டு உச்சியிசை
(அவனது) முடியுன்ரீது தத்ததலததை - (தபது) திருவய
யிரணவாட்டி, ஓட வைத்தநா, (சசிவன்னன்), இருபத
அததிருவடி யிரணவாட்டி, இருகைத்தலததொடு - (தனது)
இரண்டு கைகளாலு, ஒரு போமொட்டே ஒரு புஷ்பத
துடின், மால் பிடித்ததுக்கொண்டு, (அன்பு மயாக விருந
தான், பின் அமுனிவா சசிவன்னனுட,)

யு புலகண்ண திருசியமோகை ஒழிய - சீங்கவுட, உப
ந்தபம்பாருள் மதர்ம உபந்தப பொருளாகிய திருகதவின்
தர்சன முண்டாகவுட, உளஞானம் வழியை உளவழிப்பா
வைமை, கொடுத்தது - தநது, முப்பதப் பொருளும் - (தத -
துவம் - அசியென்னுட) மூன்று பதங்களின் பொருள்களையு,
வெளிமக - விளக்கமாக, மொழியென - நீ கூறக்கடவா யென்று
கூற (சசிவன்னன்)

89). இறை - அம்முனிவர், நவில் நீதிபை - கூறிய ஒழுங்
கின்படியே, நனவை - சிவசாக்கிரத்தை, துவகதி - (முதலாகத்)
தொடங்கி, முடி - முடிவாகவுள்ள, துரியத்தை - சிவதுரியத்தை,
முற்ற - (அவை) முற்றும், மனவாகமற்ற - மனவர்க்க
மொழிந்த, அநுபவம் - (தனது) அநுபவத்திற்கு, (வந்தமை
யின்), உற்ற - (அவ்வாறவை) வந்த, சிர்கனவின் - (தனது)
ஞான சொப்பனத்தின், வலி - வலிமையினால், ஒதும் - கூறுவா
னாயினன்.

90). பறம்பு புலன்களும் - புறக்கரணங்களும், அந்தக்கர
ணம் - அகக்கரணமும், (ஆகிய), யாவையும் - எல்லாக்கரணங்
களும், புரணமாக - செவ்வையாக, வழங்கிடம் - (தத்தம் வியா
பாரங்களைச்) செய்யுங் காலத்தை, நனவென - (சிவ)சாக்கிர
மென்று, கண்டேன் - (நான்) கண்டனன். (புறம்பு - வெளி
யேயுள்ள.)

91). புறம்பு புலன் - புறக்கரணங்கள், கெட - (தத்தம்
வியாபாரங்களைச் செய்வது முற்றும்) கெட, அந்தக்கரண
வியாவையும் - அந்தக்கரணம் நான்கும், புரணமாக - செவ்வை
யாக, வழங்கிடம் - (தத்தம் வியாபாரங்களைச்) செய்யுங் காலத்
தை, கனவென - (சிவ) சொப்பனமென்று, கண்டேன்—.

92. இது - (சாக்திரத்திலிருப்பவர்) இந்த நிலைமை, மாண மாகிய தசையெனும்படி - மாண நிலைமைக்கு ஒப்பாமென்று கூறும்படி, மனாதி கரணமியாவையும் - மனமுதலிய வெல்லாக் கரணங்களும், இறந்துள-மாண்டுள்ள, சுழுத்தியும் - (சீவ) சுழுத் தியையும், கண்டேன்—.

93. எக்கரணமும் - எந்தக்கரணமு, எஞ்சலின்றி - மிஞ் சாது, இறந்து - மாண்டு (போக), இருண்டிருந்த - இருள் மயமா யிருக்கின்ற, துஞ்சல் - சுழுத்தியில், உணர் (அவ்வருளை) அறிகின்ற, போதமாந்துரியமும் - அறிவாகிய துரியத்தையும், (சீவதுரியமென்று), கண்டேன்- அங்கு - அசை நிலை.

94. போதமாகிய துரியம் - ஞான வடிவமாக விளங்குதின்ற துரியவடிவச் சீவஞாகிய பரன், ஓர் துளக்கமற்று - ஒருசுலனமு மில்லாமல், அனைத்தின் - சர்வப் பிரபஞ்சத்திற்கும், கரியநா யிருத்திடம் - சாட்சியாக விளங்குங் காலத்தை, பரன் நனவென - பரசாக்கிரமென்று, கண்டேன்—.

95. (பரன்) புணர்ந்த - பொருந்தி யுள்ள, இச்சகத்து - இப் பிரபஞ்சத்திற்கு, (சாட்சியாக விளங்குவதை), ஒழித்து - நீக்கி, உணர்-(அவற்றிற்குச்) சாட்சியாக விளங்கிய, போதமாந்தனையே- ஞான வடிவமாகிய தன்னையே, உணர்ந்த அது - அறிந்துள்ள அக்காலத்தை, பரன்கன வெனும் படி - பாசொப்பனுமென்று

284 சசிவன்ன போத பதவுரை.

அறிஞா கூறுகின்றபடி, உணர்ந்தேன் - கண்டனன். மற்று—
அசைகலை

116. (பான்) சான்று (யான்) சாட்சி, சாக்கியம் - (இவை) சாட்சியம், (என்று பாவிக்கும் பாவினை), இறந்திட - இறந்துபோக, தானிருந்தையும - தானிருப்பதும, தோன்றறாவிடம் - (தனக்குத்) தோன்றாதுள்ள காலத்தை, பான் சுமுத்தியதென பா சுமுத்தி யென்று, துணிந்தேன் - துணிவாகக் கண்டேன

117. மரித்த தென்று - (மாயாப் பிரபஞ்சம்) நசித்த தென்று, உணர்ந்துரைத்ததும - அறிந்து சொல்லியதும், மரித்த விடந்தனிலே - (அது) நசித்தவிடத்திலே, (தான்) நசியாதிருப்பதை, தெரித்ததும அறிந்ததும, (ஆகிய), போதமேது - அறிவெதுவோ, அது - அவ்வறிவு, (ஆகவிளங்குதலே), (பரனுக்கு), பான் துரிபாய் - பரதுரியாக தெளிந்தேன் - தெளிவா வறிந்தனன்.

118. இறையெனும்-சிவமென்று சொல்லப்படும, பொருட் றிபிடமே - துரியப் பொருளே, என்னை யாண்டவனே - என்னை யடிமை கொண்டவனே, (பான்), மறையினந்தம் - வேத முடிவிற்கனுள்ள, நற்பதப்பொருள் - சிறந்த தற்பதத்தின் இலக்கியார்த்தமாகிய சிவம், (ஆகவிளங்குதலை அவனுக்கு) நனவென- (சிவ)சாக்கிர மென்று, மதித்தேன் - நிச்சயித்தறிந்தனன்.

111) (சிவமாகியபரன) பணை - அநாதியாகத் தொடர்த்து வருகின்ற) வச்சக வாதனைப்பழுது உலக வாசனை யென்னுமி பிரசபத போய கங்கப்பெற்ற முழுதுப (திருசியம்) அருந்தியும ணை அறிவுன்ற கண்ணதேயாகிய (நிலை) அறிவுடைய வள்ளங்கய நிலை (அவனுக்கு) கனவதும் (சிவ சொட்பணை) மெனபதைபு கண்டேன -

110) (பாஞ்சபசிவாய வள்ளகய சிவன) காட்சியாவையு மறிவொரு னனைத்துமி, கண்ணதா அறிவேயாக (வள்ளக) அக்காரம் அவொறு வள்ளகும் அறிவு கரைந்த (தானை) வள்ளகுகன்ற உட்கிடாகிய மேனமையான, அகோசர சுடம்பறிதாங்கியாத நிலைபை (அவனுக்கு) உறகராய (சிவ) சுழுத்தியாக மதித்தேன -

111) அருந்தவா - அருமையாகிய தவத்தை யுண்டயவரே மறைந்தவா - மறை முடிவற்றது, அகோசராதனில் - அகோசர மாயன விடத்தில் நீ - தேவரீர், இருந்தவாறு - இருக்கின்ற வித்ததையும் அறிவித்தவாறு - (அதனை) அறிவித்த வித்ததையும் எவ்வளவு மிகைப்பேன் - எவ்வாறு கூறுவேன் ஆம் சார்பை

112) எம்பிரான எய்து குருமூர்த்தியே, இடந்தொறு மிடந்தொறும் - (சிவசாக்கிருமூர்த்திய) அவஸ்தை உதோறும்

236 சசிவன்ன போத பதவுரை.

அவஸ்தை தோறும், அதுவதுவாய் - அவ்வவ்வஸ்தை யாகார
மாய், தம்பிரான்-, நடஞ்செய்ய வகை - திருநடனஞ் செய்யும்
விதத்தை, சாற்றுடா றறியேன் - சொல்லும் விதம் அறியாதிருந்
தென்றேன்.

103. ஆவியே - எனதுயிராகிய குருமூர்த்தியே, உனதே -
தேவரீகரு, அடியேன் செய் கைமயாறு - செய்யவேண்டிய
பிரதியுபகாரம், என்னெனின்-யாதென்று ஆலோசித்தது நோக்கின்,
அதுதாஹம் - ஆலோசித்து நோக்குகின்ற அதுவும், பண்டே -
முன்னரே, உன்னுடையதாய் - தேவரீரது பொருளாக விருக்கின்
றது, பாவியேன் - (அதனால் பிரதி யுபகார மின்ன தென்பதை)
எண்ணுதற் குரியவனாகா திருக்கின்றேன்.

104. என தாக்கையுள்ள வளவும் - என துடம்புள்ள வள
வும், ஆவல் செய்து - அன்புகொண்டு, நின்னடியார்க்கு - தேவரீ
ரது அடியார்க்கு, ஏவல் செய்வதே யன்றி- ஏவற்பணியைச் செய்
வதையே யல்லாமல், மற்றொன்றும் - வேறொன்றைக், காணறி
யேன் - காணறியாதவனா யிருக்கின்றேன்.

105. இறவில் - அழிதலில்லாத, எப்பதமும் - எத்தன்மைய
தாய பதவியையும், பெற - (யான்) பெற, வேண்டிலேன் -
விரும்புகின்றேனில்லை, (ஆனால்), நின்திருப்பணி செய - தேவரீ
ரது திருப்பணியைச் செய்ய, பெறின் - பெறவேனாயின். என்

று - எப்போதும், பிறவி - (ஆவ்வதமான) பிறவியையே,
வேண்டுவன் - வருப்புகின்றேன்.

106. அவன் - அச்சசிவன்னன், என்று - என்றிவ்வாறு
கூறி, பல எல்விழும் - (நாந்தி பராயணமுனிவரது திருவடி
களில்) பல முறைவிழுந்து வணங்குவான், எழும் - எழுந்து நிற்
பான், தொழும் - கைகூப்பி வணங்குவான், அழும் - (வீணய்க
கழிந்த தன்வாழ்நாளைக் குறித்து) அழுவான், புரியும் - (அம்
முனிவரை) துதிசெய்வான், இனி யான் என்னை - இனியான்
(செய்வது) யாது (என்பான்), நின்ற - இந்நிலையில் நின்ற,
அன்பினொடு - அன்பினால், கெஞ்சருக - மனமுருகி, பலவாக -
பலவாறாக, (தன் குருடகமையை), உரைசெய்யும் - கூறிக்
கொண்டிருந்தனன்.

107. எட்டில் - சுருதி விசாரத்தால், (உண்டாய்), அறி
வின்றி - ஞானமில்லாது, இறைதன்னில் - சம்குருவி னனுக்
கிரகத்தால், (உண்டாய்), அறிவின்றி - ஞானமில்லாது, இவ்
வுடம்பினுடனே - இம்மானுட தேகத்தோடே, வீட்டிலுறை
வானே - மோட்சத்திலிருக்குஞ் சசிவன்னனை, இனி வீடுபெறு
மென்பது - இறத்தின் மோட்சமடைவானென்று, விளம்புக
லம் - யாம் கூறமாட்டோம்.

108. வஞ்சவலியால் - (சசிவன்னனது) வலிய தீவினை
யின்பெருக்கத்தால், காகில் வீழ் - (சுவர்க்கத்திலிருந்து) காகத்தில்

வீழ்ந்துகிடந்த, பிதிரர் அடைய - (இவனது) பிதிராகப் பாவ
ரும், அந்நரகு பாழ்பட - அந்நரகம் பாழாக, இவன் ல்ருசை
வலியால் - இவனடைந்த தத்துவஞானத்தின் மகிமையால், சுரா
திபர்கள் - தேவர்களின் அதிபர்கள் (வாழும்), மேலுலகம் - புண
ணியலோகத்தில், ஏறினா - குடியேறினார்கள்.

109. இவன் தொழில் - இச்சசிவன்னன் செய்த நூநு
பணிவீடையின் சிறப்பு, தேவநாம - தேவராலும், மனித
நாம - மனிதராலும், விபந்த - (அளவிட்டு) வியந்து, உரை
செயப்படுவதோ - சொல்லப்படுவதோ, (ஆகாதா), முடி
ரும் - முடிபூத்திகளும், முடியால் வணங்க - சிரசால் வணங்க,
அவனது ஏவல் செய - அவனது ஏவற்பணியைச் செய், முந்து
றவா - (நானொன்றும்) முற்பட்டு நற்பாராயினா.

110. ஞானியை - ஆத்மஞானியை, நான்கு னெனது -
மனிதனென்றும் தேவனென்றும் கூறுது, ஒழிக - விடுக,
வேதமுடிவு - வேத சிரசாகிய உபந்தங்கள், நாதன் பர
மேசுவரன், ஞாலமுய - உலகத்தாருப்பதற்பொருட்டு, அரு
ளால் - கருணையால், மேனியது கொண்டு - மாணாடி வடிவங்
கொண்டு, தனைநல்க - (அதிகாரி புருஷர்க்குச்) தன்னைக்கொடுக்க,
வருமென்று - வருகின்றனென்று, அறையும் - கூறுகின்றன.

சசிவன்னபோத பதவுரை

முற்றுப் பெற்றது.

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு திருவடி வாழ்க.

மகார கௌயக்ராயா,

வ. 1 மீ 1, 4, 5, 6

பிழைச்சிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நீருத்தம்.
13	6	முபாபம்	முபாயம்
16	7	மைந்தர்க்குறு	மைந்தற்குறு
21	18	முனிவரத	முனிவரது
50	20	யாவதொன்றின	யாவதொன்றின
52	6	யாரெ	யாரே
59	19	வோவருளு	தோவருளு
63	15	தன்னை	தன்னை
72	17	(இங்ஙனமே,	(இங்ஙனமே.)
102	21	அந்தக்கரண	அந்தக்கரண
117	6	படைந்துள்ள	யடைந்துள்ள
135	18	சத்தத்திற்கு	சத்தத்திற்கு
„	20	சத்தத்திற்கு	சத்தத்திற்கு
143	13	விளங்குவதாம்.	விளங்குவதாம். (என் தனர்)
156	12	யங்கனோடே	யங்கனோடே
200	12	விழிப்பட்ட	வீழிப்பட்ட

மகாபகவதாராய, 1750

வே. சாமிநாதையர் நயன

